

A classic from *New York Times*
bestselling author

Jennifer Crusie

Manhunting

A wickedly funny tale
about one woman's
best-laid plans...

Săn chồng

Jennifer Cruisie

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG I](#)

[CHƯƠNG II](#)

[CHƯƠNG III](#)

[CHƯƠNG IV](#)

[CHƯƠNG V](#)

[CHƯƠNG VI](#)

[CHƯƠNG VII](#)

[CHƯƠNG VIII](#)

[CHƯƠNG IX](#)

[CHƯƠNG X](#)

[CHƯƠNG XI](#)

MỤC LỤC

CHƯƠNG I

CHƯƠNG II

CHƯƠNG III

CHƯƠNG IV

CHƯƠNG V

CHƯƠNG VI

CHƯƠNG VII

CHƯƠNG VIII

CHƯƠNG IX

CHƯƠNG X

CHƯƠNG XI

Mục đích: Tìm chồng. Yêu cầu: phải giàu có, đẹp trai và thành công

Kate Svenson là một nữ doanh nhân rất quyến rũ, thành công và nổi tiếng ... nhưng đau khổ. Sau ba cuộc đính hôn thất bại, cô nhận ra đã đến lúc phải lên KẾ HOẠCH ... một kế hoạch chi tiết, có tổ chức với một mục tiêu rõ ràng: *tìm kiếm Người đàn ông lý tưởng.*

Resort The Cabins là nơi tụ tập những ứng cử viên thích hợp, tất cả những người đàn ông chưa vợ ở đó đều giàu có, nổi bật và tham vọng ... đúng kiểu của cô, và lao đến như những con thiêu thân xung quanh cô ... ít nhất đó là cách mà Jake Templeton quan niệm về tình huống đó. Sau khi bị dính dáng vào việc phải lôi anh chàng xấu số đầu tiên bị ruồng bỏ ra khỏi bể bơi, Jack đã kết luận rằng cô nàng hấp dẫn chết người đó là một tai họa, đặc biệt là đối với anh.

Nhưng liệu một người đàn ông đã từng thề sẽ mãi mãi từ bỏ tham vọng và một người phụ nữ được liệt vào hàng top các doanh nhân nổi tiếng có thể tìm được mảnh đất chung trong một thế giới không thể dự báo trước được mang tên là “trái tim”, nơi mà từ “cầu hôn” lại mang một ý nghĩa hoàn toàn khác...?

“Hết sức mới mẻ, hài hước, tình cảm và táo bạo ... Crusie là một trong những tác giả như thế.”

SẴN CHỒNG

Kate mỉm cười với Jake một cách tự mãn. “Chiều nay tôi có một cuộc hẹn.”

“Lạy Chúa tôi.” Jake nhắm mắt lại. “Giờ đến lượt ai sẽ bị cô huỷ hoại đây?”

“Xin lỗi?”

“Toàn bộ resort sẽ rất lấy làm cảm kích nếu cô chỉ cần quăng lại những anh chàng mà cô không muốn mà không làm cho họ trở nên tàn tật.”

“Tôi không làm ai bị tàn tật cả.” Kate phản đối.

“Cô gần như làm cho Lance chết đuối. Cô dọa Peter lên cơn đau tim. Cô táng một cái chai vào đầu Brad.” Jake lắc đầu. “Thế mà những anh chàng khác vẫn mời cô đi chơi.”

“Lance đã chộp lấy tôi. Peter thì gian lận trong lúc chơi golf. Và, tôi phải chỉ rõ ra là tôi táng Brad là để bảo vệ anh đấy.”

Jake nhếch mép cười với cô một cách ngọt nhạt. “Đã có bất cứ gã nào thực sự hoàn thành một cuộc hẹn với cô chưa?”

CHƯƠNG I

“Định nhảy à? Mình thì không đâu, máu ngập thành sông nếu nhảy dù ra ngoài ấy đấy.”

“Mình chỉ xem thời tiết thế nào thôi.” Kate Svenson kiên nhẫn trả lời và tiếp tục nhìn chăm chăm ra ngoài qua khung cửa sổ trong căn hộ của cô, biết rằng Jessie sẽ mất hứng thú và quay lại với tờ báo của mình nếu như bị cô phớt lờ đủ lâu.

Cô kéo tấm rèm dày cộm ra để cho ánh nắng của buổi sớm mai tháng Tám tràn vào nhà. Cho dù người bạn thân nhất của mình đang ngồi ngay phía sau, sột soạt giở báo và sì sụp nhấm nháp cà phê, Kate vẫn cảm thấy cô độc, chìm đắm trong nỗi thất vọng đến nỗi ngay cả tính thực dụng của Jessie cũng không thể nào kéo cô lên được. *Điều này không tốt cho mình chút nào*, cô tự nhủ và rời khỏi khung cửa sổ, rồi bước quay trở lại và ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn ăn phủ khăn len. Cô cố gắng tập trung vào tách cà phê buổi sáng của mình và chuyên mục kinh doanh trên tờ Sunday, nhưng tâm trí của cô vẫn cứ mãi lang thang với cuộc sống khốn khổ của mình.

Ừ thì không hẳn là khốn khổ, cô nghĩ, thực ra thì không khốn khổ một chút nào. Mình có một công việc tuyệt vời trong một Hãng Tư vấn Quản trị kinh doanh hàng đầu. Dĩ nhiên là mình ước gì người sở hữu cái hãng đó không phải là bố, và thi thoảng cũng hơi nhàm chán, nhưng đó là một công việc tuyệt vời. Đúng thế, một công việc phải nói là rất được...

Nỗ lực hết sức, Kate gạt công việc ra khỏi đầu óc và tiếp tục suy nghĩ đến danh sách những điều may mắn trong cuộc đời mình. Cuộc sống của cô rất ổn: cô có sức khỏe, có nhiều tiền và những người bạn tuyệt vời, trong đó người bạn tốt nhất đang ngồi ăn sáng cùng cô trong một căn hộ xinh xắn được trang hoàng đầy đủ nội thất trang nhã kiểu Pháp-tĩnh-lẽ mà chắc chắn là cô sẽ không đủ khả năng để trang trải cho đồng của cái đó nếu như cô không có cái công việc chết tiệt kia...

Không. Kate chìm những suy nghĩ tiêu cực xuống và liếc mắt qua mép tờ báo nhìn trộm cô bạn có mái tóc màu hạt dẻ ngồi phía bên kia cô, lúc này đang chăm chú đọc báo và nhấm nháp cốc cà phê của mình với toàn bộ sự say mê mà Jessie luôn dành cho tất cả mọi thứ.

Jessie Rogers đột nhiên ngẩng đầu lên, những lọn tóc xoăn sẫm màu lúc lắc. “Gì thế?”

“Không có gì.” Kate nói. “Chỉ là đang liệt kê những điều may mắn của mình, cậu gần như đứng đầu đấy.”

“Chắc chắn là mình đứng đầu, đó là một thực tế phũ phàng trong cuộc đời tồi tệ của cậu.”

Jessie nói rồi quay trở lại với tờ báo của mình.

Ước gì Jessie cứ nói huých toẹt ra đi, Kate nghĩ. Cậu ta ngồi đằng kia, trông như thể Audrey Hepburn mới lên mười hai, còn ở đây mình như bà già Grace Kelly đã năm mươi rồi, trong khi cả hai đứa đều ba mươi lăm tuổi. Không lẽ cậu ta không quan tâm đến chuyện cuộc sống đang trôi tuột qua trong lúc chúng ta đều phải chăm chút từng ly từng lý một cho cái công việc mà chúng ta không hề thích?

Dĩ nhiên là Jessi không quan tâm. Cuộc sống của cô không hề trôi tuột đi mà cô thực sự đang sống. Cô không hề chăm chút cho cái công việc mà cô không thích mà thực tế là cô hoàn toàn bị thu hút vào một công việc mà cô vô cùng say mê - nếu như bạn có thể gọi việc trang trí bánh kem là một công việc – đó dĩ nhiên là việc mà Jessie đã làm mặc dù Kate sẽ không bao giờ biết được làm thế nào cô có thể sống được với công việc đó. Jessie cứ sống ngày nào biết ngày đó, cô không hề lên kế hoạch cho cuộc sống của mình. Có lẽ nếu như Kate không lên kế hoạch cho sự nghiệp của mình cẩn thận đến thế, nếu như lúc này cô đang làm một việc gì đó khác nữa...

Dừng lại, cô tự nhủ. Cô là một nhân viên tư vấn về quản trị kinh doanh cực kì giỏi, và cô kiếm được rất nhiều tiền. Không phải công việc làm cho cô cảm thấy buồn chán mà chính là đời sống riêng tư trống vắng của cô. Dĩ nhiên là Jessie cảm thấy hạnh phúc hơn cô rồi. Cậu ấy không bị mắc kẹt vào ba cuộc đính hôn tồi tệ trong vòng ba năm vừa rồi bởi vì cậu ấy không quan tâm là cậu ấy đã ba mươi lăm tuổi rồi mà vẫn chưa có chồng. Mình mới là người quan tâm đến chuyện đó, Kate nghĩ. Cô là người cảm thấy tội lỗi và đau khổ. Điều đó không nên thành vấn đề nhưng nó lại thực sự có vấn đề, và cô không thể làm điều gì để thay đổi nó.

Thật là thống thiết. Kate thở dài và quay trở lại với tờ báo của mình.

Jessie đập sầm tờ báo xuống mặt bàn phủ khăn len và quát toáng lên. “Tất là là lỗi của bố cậu.”

Giật bản mình, Kate ngẩng lên khỏi tờ báo. “Gì cơ? Khủng hoảng kinh tế? Vấn đề xây dựng những năm 70? Calvin không thể tìm thấy Hobbes? Gì cơ?”

(Calvin and Hobbes: là một bộ truyện tranh hài nhiều tập nói về những cuộc phiêu lưu của chú bé sáu tuổi Calvin và con hổ Hobbes của mình, cực kỳ nổi tiếng và được in trên 2400 tờ báo trên khắp thế giới vào cuối thập niên 80 đến đầu thập niên 90.)

“Đừng có giả vờ ngớ ngẩn.” Jessie khoanh tay lại và lườm mắt nhìn cô. “Cậu là người bất hạnh.”

“Không hề.” Kate nói, cố gắng mỉm cười. “Cậu đọc được điều đó trong báo à? Cậu đang đọc mục nào đấy? Mình đã bảo cậu đừng có đọc mục tâm sự rồi. Cậu cảm thấy quá buồn bực về những người cô đơn ở đó rồi cậu tổng kết hết sang mình. Mình ổn cả. Đọc chuyên mục thể thao đi.” Cô quay lại với tờ báo, dựng nó lên như thể một cái khiên trước mặt mình.

Jessie, như thường lệ, không dễ chịu thua. “Cậu cứ thử dài mãi. Mình không thể nào tập trung vào mục Du lịch và Giải trí trong lúc cậu cứ thử dài như thế.”

“Mình không thử dài.” Kate nói mà không ngẩng đầu lên. “Đó là do bệnh xoang.”

“Không phải thế.” Jessie nheo mắt nhìn bạn. “Cậu vẫn héo hon vì tên khốn Derek đó phải không?”

“Không.” Kate cắm mặt vào tờ báo. “Mình không héo hon vì những tên khốn. Đó không phải là cách sử dụng thời gian có hiệu quả. Quay trở lại với mục Du lịch và Giải trí đi.”

Jessie quặp ngón tay vào mép tờ báo của Kate và kéo xuống để cô có thể nhìn thấy đôi mắt của bạn mình. “Cậu muốn cưới chồng.”

“Dĩ nhiên là mình muốn cưới chồng.” Kate lý luận. “Một ngày nào đó. Bỏ tay cậu ra khỏi tờ báo của mình. Cậu đang vò nhàu mục Dow-Jones đấy.”

“Cậu muốn cưới chồng ngay bây giờ.” Jessie có vẻ phẫn nộ. “Đó là do đồng hồ sinh học của cậu hay một cái gì đó.”

“Móng tay xinh xắn của cậu bị xước rồi kìa.” Kate nói. “Màu sơn cậu dùng cũng thật sự kinh dị, nhưng mình sẽ không đề cập đến điều đó vì đó không phải là chuyện của mình.”

“Cậu đã đính hôn ba lần trong ba năm vừa rồi.” Jessie nói. “Không có ai trong số họ có thể giữ được cậu. Cậu nói vâng với ba người đàn ông rồi sau đó cậu đá họ. Tại sao cậu lại nói ‘vâng’ với ba người đàn ông mà cậu không hề sẵn lòng trao thân gởi phận?”

Kate hít vào một hơi thật sâu. “Derek cứ nhất quyết đòi ký hợp đồng tiền hôn nhân. Paul thông báo với mình rằng sự nghiệp thành công của mình làm anh ta lo sợ và rằng nếu mình yêu anh ta mình sẽ không được tiếp tục làm việc chăm chỉ như thế. Terence thì muốn mình bỏ việc bởi vì những trách nhiệm xã hội trong vai trò là vợ anh ta là rất cấp thiết. Thế mà cậu nghĩ là mình nên cưới một trong đám bọn họ hay sao?”

“Thẳng thắn mà nói mình nghĩ là đáng lẽ cậu không nên hẹn hò với bất cứ ai trong đám bọn họ.” Jessie nói. “Mình chỉ nghĩ là việc cậu được sinh ra và và nuôi dưỡng bởi bố cậu đã làm cho cậu có một quan niệm méo mó về cuộc sống, hôn nhân và những người đàn ông. Mình nghĩ là cậu không hạnh phúc, và điều đó làm mình buồn bực. Trong khi mình lại không thích buồn bực, vì thế chúng ta sẽ phải chỉnh đốn lại cậu.”

Kate đặt tờ báo đang giở đến chuyên mục tài chính xuống. “Không, chúng ta sẽ không làm gì cả.”

“Có đấy.” Jessie nói. “Chúng ta sẽ cải thiện lại cuộc sống của cậu. Chúng ta sẽ làm cho cậu giống mình hơn.”

Kate cười phá lên. “Mình không muốn giống cậu.”

“Này,” Jessie nói, không hề bối rối chút nào. “cậu phải may mắn lắm mới được như mình đấy.”

“Cậu trang trí bánh kem để sống.” Kate nói. “Phải thừa nhận đó là những chiếc bánh xinh xắn, nhưng nó vẫn...”

“Mình là một nghệ sĩ.” Jessie nói.

“Cậu là đồ điên rồ.” Kate nói. “Nhưng mình yêu cậu, nên mình sẽ bỏ qua chuyện đó.”

“Có thể mình điên rồ, nhưng mình yêu thích những gì mình làm trong khi cậu thì không.” Jessie nói. “Nhớ lúc cậu làm ở SBA không? Cậu thường nói với mình về những công ty quy mô nhỏ mà cậu định sẽ bắt tay vào đó, lúc đó cậu cảm thấy thật tuyệt, nhớ không?”

(SBA - Small Business Administration: một tiểu ban của chính phủ Mỹ có nhiệm vụ hỗ trợ các doanh nghiệp nhỏ.)

“Lương lậu thật kinh khủng và khả năng phát triển sự nghiệp là không có.” Kate nhặt tờ báo lên nhưng Jessie dùng tay mình ghì nó xuống.

“Có nhớ trung tâm chăm sóc ban ngày của bà Borden không?” Jessie nói. “Nó vẫn phát triển mạnh, bà ấy có một danh sách hẹn gặp dài ngoằng.”

“Dĩ nhiên là mình nhớ.” Kate mỉm cười khi nhớ lại. “Bà ấy thật là dễ mến.”

“Đúng thế.” Jessie nói. “Bà ấy không phá sản chỉ vì cậu đã bán tổng bán tháo nó đi.”

“Mình không hề bán tổng bán tháo...”

“Và ông già đó ... tên ông ta là gì nhỉ, Richards? Ông già với cái cửa hàng sửa giày dép ấy.”

“Richters,” Kate nói. “Ông Richters. Ông ấy thì sao?”

Jessie nhún vai. “Làm thế nào mình biết được? Như thể công việc của mình là phải để mắt đến mấy cái công ty be bé mà cậu đã từng đóng vai trò làm bà đỡ không bằng.”

“Rất tinh tế, Jess.” Kate nói. “Và mình không hề bán tổng bán tháo chúng ... giờ mình vẫn đang làm những việc tương tự như thế.” Thấy Jessie có vẻ ngờ vực, cô nói thêm. “Đúng thế đấy.”

Mình chỉ đang giúp những doanh nghiệp lớn hơn nhiều kiếm ra được nhiều tiền hơn thôi. Mình vẫn đang giúp đỡ mọi người.”

“Cậu đang giúp đỡ một đám giá mắc áo thì có.” Jessie nói.

Kate cố gắng kiên nhẫn. “Tại sao chúng ta không đơn giản là chấp nhận rằng chúng ta không tôn trọng sự lựa chọn nghề nghiệp của nhau và quên đi toàn bộ chuyện này?”

“Cậu đã rất tôn trọng sự lựa chọn nghề nghiệp của mình đấy chứ.” Jessie nói. “Thậm chí cậu đã giúp mình cứu vớt cái công việc đó.”

“Mình không thể không làm điều đó.” Kate nói. “Cậu lúc đó trông như một đồng giẻ rách, đứng giữa văn phòng của mình ở SBA, gằm rú về việc phát minh ra những cái bánh vĩ đại nhất trong thế giới văn minh.” Cô cười với Jessie và lắc đầu. “Trong đời mình chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ ai giống cậu lúc đó.”

Jessie nhăn nhó cười đáp lại. “Mình cũng có cảm giác đó. Mình chưa bao giờ nhìn thấy ai lướt là bóng bẩy như cậu. Lúc đó cậu trông như vừa được đánh vec-ni xong ấy. Mình đã nghĩ là, *ồ thật tuyệt, mình đang gặp rắc rối lớn và người ta đưa mình đến gặp một con búp bê Barbie trên phố Wall.*” Cô nghiêng đầu và nhìn Kate với một sự xúc động sâu sắc. “Và rồi cậu đã cứu vớt công việc kinh doanh của mình.”

“Đó là một công việc kinh doanh đáng được cứu vớt,” Kate nói. “Cậu thực sự là đã làm ra những cái bánh đẹp nhất trong thế giới văn minh.”

“Cả không văn minh nữa.” Jessie nói. “Và điều đó dẫn chúng ta tới vấn đề trước mắt – đàn ông.”

“Jessie,” Kate nói. “Thậm chí cậu còn thảm hại với bọn đàn ông hơn là mình nữa. Cậu cứ hện hò với đám người không có xương sống, không có mục tiêu và lúc nào cũng cần phải có ai đó quan tâm chăm sóc đến mình.”

“Đúng thế, nhưng đó là bởi vì mình không quan tâm.” Jessie nói. “Lúc nào mình quan tâm, mình sẽ tử tế.”

“Được thôi, khi nào cậu tử tế thì mình sẽ nghe theo cậu.” Kate cố gắng nhặt tờ báo lên lần nữa, nhưng Jessie lại lấy tay chặn lại.

“Nghe này,” Jessie chồm người về phía trước và nói. “Mình sẵn lòng tiếp cận chuyện này theo cách của cậu.”

“Cách của mình?”

“Đúng thế. Logic và hợp lý.” Jessie nhìn mặt. “Mình thích làm theo bản năng hơn, nhưng ta sẽ phải bắt đầu với những gì ta có thôi. Giờ thì, cậu muốn cưới chồng, đúng không?”

Kate có vẻ thận trọng. “Đúng thế.”

Jessie giang rộng hai cánh tay. “Vậy cậu đã làm gì trong suốt cuộc đời cậu mỗi khi cậu muốn có một thứ gì đó?”

Kate thậm chí còn có vẻ thận trọng hơn. “Mình sẽ lên kế hoạch.”

“Chính xác.” Jessie nói. “Vậy thì chúng ta sẽ lên kế hoạch. Giờ ta phải làm gì trước? Mình chưa bao giờ lên kế hoạch cho bất cứ chuyện gì cả, nhớ không? Cậu là người đã bước vào và thiết lập kế hoạch kinh doanh cho mình.” Cô dừng lại để cân nhắc. “Nghĩa là mình nợ cậu bản kế hoạch này, đó là điều tối thiểu mình có thể làm.”

“Tối thiểu là những gì mà cậu luôn luôn làm.” Kate nói. “Nếu như cậu làm theo thời gian biểu trong kế hoạch của mình thì giờ cậu đã là một người phụ nữ giàu có rồi. Chuyện gì đã xảy ra với các kế hoạch xúc tiến, kế hoạch tăng trưởng thế?”

“Quá nhanh.” Jessie nói, phẩy tay như thể gạt bỏ ý tưởng đó đi. “Nếu như mình cắm mặt vào cái thời gian biểu của cậu, mình sẽ đánh mất hết sự vui thú trong việc thiết kế bánh. Cuối cùng những bông hồng kem sẽ trở thành những con rô bốt, và sau một khoảng thời gian toàn bộ công việc của mình sẽ trở nên giống như mọi người khác, rồi sẽ không có ai đồng ý trả mức giá của mình nữa, vì thế mình sẽ phải hạ giá xuống, và rồi mình sẽ phải làm ra nhiều bánh hơn để bù lỗ, và rồi những cái bánh sẽ trở nên thực sự kinh khủng, và mình sẽ bị phá sản và chết đói.” Cô nhìn Kate với vẻ đắc thắng.

“Cậu chỉ không muốn thành công thôi.” Kate nói. “Cậu chỉ muốn lượn lờ loanh quanh như một người ngơ ngẩn với đường với kem và tận hưởng thời gian rảnh rỗi.”

“Còn cậu thì lại quá muốn thành công.” Jessie nói, chồm người về phía trước một lần nữa trong lúc khẳng định quan điểm của mình. “Cậu nghĩ là cậu chỉ muốn kiếm tiền, và việc tận hưởng thời gian rảnh rỗi là không quan trọng. Nhưng nó quan trọng đấy, bạn thân mến, và đó là lý do vì sao lúc này cậu cảm thấy đau khổ, trong khi mình thì không. Và mình không ngơ ngẩn, mình là một nghệ sĩ.”

“Jessie...” Kate định lên tiếng, nhưng Jessie đã phủ đầu. “Thôi nào. Chúng ta sẽ bắt đầu lập kế hoạch như thế nào?”

Kate thở dài và kết luận là chiều theo ý Jessie thì dễ dàng hơn nhiều so với việc cãi nhau với cậu ấy. “Thôi được, đầu tiên cậu phải đưa ra mục tiêu.”

“Okay.” Jessie cúi xuống lục tìm một cây bút chì trong chiếc túi xách thêu nhỏ nhắn của cô.

Trong lúc cô tìm kiếm, Kate đứng dậy bước về phía bàn làm việc, cầm lên một cây Cross, rồi bước quay trở lại đưa cây bút cho Jessie.

“Cảm ơn.” Jessie nói, thả túi xách của mình xuống. “Mình phải giặt sạch cái túi xách này thôi, phải nhắc mình đem trả nó đấy. Mình quên mất và giữ nó suốt thời gian qua.”

“Mình biết.” Kate nói và ngồi xuống trở lại.

“Giờ thì, mục tiêu của cậu là gì? Tìm người đàn ông lý tưởng và làm đám cưới, đúng không?”

“Đúng thế.” Kate gạt tờ báo của Jessie sang một bên để tìm tách cà phê của mình.

“Vậy chúng ta sẽ trông chờ những phẩm chất như thế nào đây?”

Mép tờ báo của Jessie bị rơi nhúng vào trong tách cà phê của Kate, cô vội lôi nó ra, dùng một tờ giấy ăn thấm khô tờ báo để nó không làm bẩn chiếc khăn trải bàn của cô. “Tờ báo của cậu rơi vào trong tách cà phê của mình.”

“Xin lỗi.” Jessie lôi tờ báo sang một bên và bắt đầu viết lên khoảng trống của một tờ quảng cáo của Ngân hàng One. “Một là, anh ta phải giàu có.”

“Không cần phải thế.” Kate nói. “Mình không phải người làm thuê.”

Jessie ngẩng lên kiên nhẫn nhìn bạn. “Không, nhưng bố cậu giàu có và mẹ kế của cậu rất xinh đẹp. Nghèo khổ chính là lý do nhấn chìm anh chàng Derek-muốn-ký-hợp-đồng-tiền-hôn-nhân, nhớ không? Cậu sẽ phải tìm ai đó có nhiều tiền hơn khoản tiền mà cậu sẽ được thừa kế.”

“Janice không xinh đẹp đến mức thế, và có khả năng là cô ta sẽ là người được thừa kế.” *Trừ khi bố chuyển sang cô vợ thứ sáu.*

Jessie gạt bỏ sự phản đối của Kate. “Cậu chỉ ghen tị vì cô ta trẻ hơn cậu mười tuổi thôi. Được rồi. Hai là: anh ta phải già hơn cậu khoảng, xem nào, mười lăm tuổi.”

“Vì sao?” Kate hỏi, trông có vẻ hoang mang.

“Bởi vì rõ ràng là cậu đang tìm kiếm một hình tượng cha già.”

“Làm gì có chuyện, đưa mình tờ giấy.” Kate cướp lấy tờ giấy ra khỏi tay Jessie và gạch bỏ số một và hai. “Thôi được. Một là: anh ta phải thông minh. Rất, rất thông minh.”

“Thông minh là tốt.” Jessie cười toe toét.

“Và không phải là thể loại thông minh về học vấn. Anh ta phải, xem nào, sâu sắc. Anh ta phải

... ưu tú.”

“Cậu tìm một nhà thiết kế à?? Jessie nhăn mặt. “Đó là người đàn ông trong mơ của cậu sao?”

“Và nổi bật,” Kate nói, tiếp tục lên kế hoạch. “lịch sự. Một người có thể cảm thấy thoải mái trong rạp opera.”

“Cậu ghét opera.”

Kate không thêm quan tâm đến sự phản đối. “Và chủ động. Anh ta phải biết là mình muốn gì và theo đuổi mục tiêu đó.”

“Okay.” Jessie nhấc tách cà phê của mình lên và định nhấm nháp trong lúc Kate làm việc. Tách cà phê của cô đã hết sạch, vì thế cô đổi lấy tách của Kate.

“Và thành công. Anh ta phải thành công.”

“Trong mắt ai?”

“Gì cơ?” Kate ngẩng lên, nhất thời bị sao lãng.

“Ờ thì,” Jessie lý luận. “Những người khác nhau định nghĩa về từ thành công theo những cách khác nhau.”

“Kiếm được ít nhất gấp bốn lần tuổi anh ta, tương tự thế với các cổ phiếu blue chips.” Kate tuôn ra theo thói quen, gần như không nhận ra là mình đang nói gì và rồi lại quay trở lại với bản danh sách.

“Nghe như câu trích dẫn ấy nhỉ.” Jessie nói. “Để mình đoán xem ai nói câu này đầu tiên nào. Shakespeare? Không phải. Mark Twain? Không phải. Từ từ, chờ đã. Mình đoán đó là Bertram Svenson, người đạt giải *Father of the Year*.”

(Father of the Year: Giải thưởng hàng năm ở Mỹ dành cho các ông bố.)

“Gì cơ?”

“Thế chúng ta chuyển sang những thứ quan trọng được chưa?” Jessie hỏi.

“Thứ quan trọng nào?”

“Có tính hài hước, tôn trọng quyền bình đẳng đối với phụ nữ, tuyệt vời trên giường, yêu cậu đến phát điên.”

“Ồ, đúng thế, dĩ nhiên rồi.” Kate nhìn xuống bản danh sách. “Mình đã nói đến thành công chưa nhỉ?”

“Vài lần rồi.” Jessie giật lại tờ giấy. “Okay, chúng ta đã miêu tả xong anh chàng này. Giờ, tiếp theo là gì? Tìm anh ta, đúng không?”

“Đúng thế.” Kate cầm tách cà phê lên, cau mày khi thấy cái tách trống không. “Cậu đã uống cà phê của mình à?”

“Đúng thế, mình cảm thấy rất háo hức. Giờ thì, bước tiếp theo là cậu phải tìm được khu vực săn bắn.”

“Jessie, mình không...”

Jessie giơ tay lên. “Mình đã tìm được nó cho cậu rồi.” Cô cẩn thận xé bản danh sách của Kate ra khỏi tờ quảng cáo và đưa nó cho bạn. “Giữ lấy cái này.” Rồi cô quay lại chuyên mục Du lịch và Giải trí. “Nhìn này.”

Kate nhìn vào mục quảng cáo mà Jessie đẩy đến trước mặt cô. Một anh chàng cao ráo nổi bật mặc bộ đồ chơi golf đang đứng trên một sân golf trông như thể được xây dựng trên một sườn đồi ở giữa một khu rừng. “Hãy đến với thiên nhiên và đối mặt với hiểm nguy tại một sân golf chứa nhiều thách thức nhất ở nước Mỹ.” Mẫu quảng cáo viết. “Hãy đến với The Cabins.”

“Một sân golf?” Kate nhìn xuống phía dưới cùng của trang báo. “Ở Kentucky?”

“Thực ra thì ở đó còn có rất nhiều thứ khác nữa.” Jessie nói. “Nếu cậu đọc tiếp, cậu sẽ thấy có cưỡi ngựa, đi bộ đường dài và những hoạt động ngoài trời khác. Thậm chí ở đó còn có cả hồ nước, cậu có thể tắm trườn ở đó.”

Kate nhìn bạn với vẻ ghê tởm.

Jessie nhún vai. “Okay, cậu không thể làm điều đó, nhưng ai đó thích những chuyện vui vẻ và sự kích thích thì lại có thể.” Cô chồm về phía trước. “Nhưng chỗ gây chết người thực sự chính là sân golf – ngay cả mình mà cũng còn nghe nói về điều đó. Giới thượng lưu trả cả một gia tài để được chơi ở đó. Nó như thể tham gia OB (*Outward Bound: một tổ chức quốc tế phi lợi nhuận có nhiệm vụ tổ chức các hoạt động ngoại khoá. Ở Anh, từ Outward Bound được sử dụng để chỉ bất kỳ hoạt động ngoại khoá nào*) với rượu martini ấy.” Cô ngồi ngả ra và nhìn Kate cười toe toét. “Cá nhân mình mà nói, mình sẽ không thể chết được ở chỗ này đâu, nhưng mình cá là anh chàng lý tưởng của cậu sẽ lang thang đâu đó ở đó, có thể là để bắt cá trong một cái thùng chẳng hạn.”

“Chà, nghe có vẻ ... thực sự hấp dẫn đấy, mình nghĩ thế.” Kate nói, cau mày nhìn mẫu quảng cáo. “Nhưng mình...”

“Đó là một mục tiêu và một kế hoạch.” Jessie nói. “Cậu đã có tất cả mọi thứ mà cậu muốn trong cuộc đời này, thế nên cậu cũng sẽ thành công với chuyện này.”

“Điều gì làm cậu nghĩ là mình đã có mọi thứ mà mình muốn?” Kate nói với vẻ bị xúc phạm.

Jessie có vẻ ngạc nhiên. “Còn gì nữa, cậu...”

“Nếu mình có mọi thứ mà mình muốn, vậy tại sao mình vẫn phải làm việc quần quật như thế?” Kate cảm thấy cơn giận dỗi lại trỗi lên. “Nghe này, mình biết là mình rất khá...”

“Kiếm được gấp bốn lần tuổi cậu và tương tự thế với những cổ phiếu blue chips.” Jessie lẩm bẩm.

“Nhưng mình không hạnh phúc. Mình muốn ... mình muốn có một mối quan hệ cộng sự với một người đàn ông.”

“Một mối quan hệ cộng sự cũng tốt.” Jessie gật đầu nói. “Tiến tới đi.”

Kate cảm thấy nóng người lên với tưởng tượng của mình, thấy bản thân cô đang đứng cạnh anh chàng nổi bật đó, cùng nhau xây dựng một đế chế trong lúc tay trong tay. “Mình muốn làm việc cùng với chồng mình để thành lập một công ty. Mình muốn...”

“Một công ty!” Jessie trông cực kỳ ghê tởm đến nỗi cô gần như đập tay xuống bàn. “Quên việc kinh doanh đi, hãy nghĩ đến một mối quan hệ.”

“Mình không thể.” Kate nói. “Kinh doanh là thứ duy nhất mà mình biết.”

“Sai rồi.” Jessie hít vào một hơi thật sâu. “Cậu rất ấm áp và đáng yêu, cậu quan tâm đến mọi người. Hay ít nhất là cậu đã thường như thế.” Jessie chồm người qua bàn và nắm lấy tay Kate. “Cậu muốn làm việc toàn thời gian với những con người thực sự, nhưng bởi vì tiền kiếm được bằng công việc đó quá thấp, nên thay vào đó cậu làm việc với một đám giá mắc áo rồi sau đó cậu về nhà chỉ có một mình. Điều đó thật ngu ngốc, và cậu ghét nó.” Jessie bỏ tay Kate ra rồi ngồi lại trên ghế tựa và lại thở dài. “Mình không thể tin được cậu để cho tiền bạc và sự thành công xâm chiếm đầu óc cậu như thế này.”

“Ồ, thật thích vì đã dùng bữa sáng với cậu.” Kate nói, “Cậu về sớm chứ?”

Jessie hít vào thật sâu. “Kate, nghe mình nói này. Hãy đến chỗ The Cabins, tìm một anh chàng tử tế hội tụ đầy đủ những phẩm chất trong bản danh sách của cậu và là người có thể giữ cậu ở lại với anh ta mãi mãi, và sống thật hạnh phúc. Tất cả những gì cậu phải làm là hãy lựa chọn để được hạnh phúc. Cậu có thể làm điều đó.”

Jessie tỏ ra quan tâm một cách quá rõ ràng làm Kate cảm thấy xúc động. “Thế là,” Kate nói. “tất cả những gì mình phải làm là lựa chọn.”

Jessie gật đầu chắc nịch. “Đúng thế.”

Kate quay xuống nhìn lại vào tờ quảng cáo. Dĩ nhiên anh chàng trong ảnh là một người mẫu, nhưng anh ta nhìn thật hoàn hảo. Và cô xứng đáng được hưởng một kỳ nghỉ trước khi mùa hè trôi qua, và bởi vì giờ đã là tháng Tám rồi nên với cô rõ ràng là đã sắp hết mùa hè. Và cô đã không chơi golf rất nhiều năm rồi.

Và cô cảm thấy cô đơn, quá cô đơn, thì thoảng cô cảm thấy điều đó từ tận trong sâu thẳm con người mình.

“Thôi được.” Cô nghe thấy mình lên tiếng. “Thôi được, mình sẽ đi.”

“Tuyệt!” Jessie chỉ vào chiếc điện thoại kiểu Pháp-tĩnh-lẽ của Kate và nói. “Gọi điện đặt chỗ đi nào.”

“Mình sẽ gọi sau.” Kate nói. “Để mình nghĩ về chuyện này một lát đã.”

“Không.” Jessie khoanh tay lại và ngồi ngả ra ghế. “Mình sẽ không rời khỏi đây cho đến khi cậu gọi điện.”

“Mình nói là mình sẽ đi rồi mà.” Kate nói. “Cậu không tin mình à?”

“Không.” Jessie nói. “Lần này mình sẽ phải để mắt đến cậu, bởi vì nếu bất kỳ ai đó có thể bắn bừa một phát súng mà lại tìm được hạnh phúc thì cậu cũng có thể. Gọi đi. Ngay bây giờ.”

Cách đó hai trăm dặm, Jake đang ngồi trên một chiếc ghế tựa Adironback (*Adironback chair: ở một vài vùng khác ở Canada còn gọi là ghế Muskhongka: một loại ghế tựa thường dùng để ngồi ở ngoài trời*) đặt trên hiên sau của khách sạn trong khu resort của em trai mình ở Kentucky, chân gác lên tay vịn lan can làm bằng gỗ thô, ngắm mặt trời đang lặn qua mặt hồ và cố gắng cảm thấy hài lòng. Quý tha ma bắt, anh thực sự cảm thấy hài lòng. Thi thoảng anh vẫn có một chút cảm giác khó chịu mơ hồ rằng mình hình như đã quên mất điều gì đó, nhưng anh rất giỏi với việc phớt lờ những cảm giác khó chịu – cuộc hôn nhân nhiều năm trước đã dạy cho anh cách làm điều đó. Và rút cục thì anh đang được sống trên Thiên đường; anh tự do, không phải chịu trách nhiệm gì ngoài việc phải đảm bảo cho hàng trăm mẫu đất trong khu resort được cắt cỏ và tưới tắm cẩn thận, và anh không có một mối lo lắng thực sự nào cả. Đúng vậy, trên một vùng đất tuyệt vời nhất còn tồn tại trên đời này, cậu em quá tích cực của anh đáng lẽ không nên xây dựng cả một khu resort chân quê trên một khu đất nông nghiệp cực kỳ hoàn hảo như thế này và đáng lẽ không nên nhử những tên trưởng giả học làm sang giàu có nhất từ phía

Đồng về đây chơi golf. Nhưng bọn trưởng giả học làm sang đó thực sự đem đến cả núi tiền mà nhờ vào đó có thể giúp cho toàn bộ dân cư nơi đây có nơi ăn chốn ở, và dù sao thì cuối cùng Jake cũng không phải dính dáng gì với đám người đó cả.

Không. Trong tất cả các phương diện, mọi việc với anh đều rất ổn. Jake kéo chiếc mũ cao bồi rộng màu kem sụp xuống che đôi mắt và đắm mình thích thú trong sự tự do. “Mình đã làm được điều đó.” Anh thốt lên thành tiếng.

Em trai anh bước ra ngoài từ cánh cửa hậu tham gia cùng với anh với hai ca cà phê đang còn bốc khói trên tay. Will đã đóng một bộ vest tử tế, sẵn sàng đón tiếp các vị khách khi họ tràn vào như nước lũ qua cánh cửa đôi bằng gỗ được trạm chỗ tinh vi của khu resort The Cabins. Will nhìn Jake trong chiếc quần jeans rách tả tơi và chiếc áo sơ mi bằng vải flannel mòn vẹt, rồi đảo mắt; Jake ngược mắt lên nhìn bộ-đồ-dành-cho-người-thành-đạt của em trai mình và bật cười.

“Nhìn anh thật kinh tởm.” Will nhìn xuống anh mình và nói.

“Anh đã làm gì nào?” Jake hỏi với vẻ không thêm quan tâm.

“Vấn đề là những điều mà anh đã không làm kia.” Will đưa một ca cà phê cho anh mình và ngồi xuống bên cạnh rồi lơ đãng nhìn ra phía mặt hồ.

“Này, anh đã giữ cho nơi này nhìn vô cùng đẹp đẽ đấy.” Jake nói, dùng một tay đẩy chiếc mũ cao bồi của mình lên và tay còn lại giữ ca cà phê thẳng bằng. Anh nhìn em trai mình với một vẻ không quan tâm một chút nào. “Sân cỏ thì được cắt, cỏ dại thì được nhổ, sân golf nhìn như thể được lát cỏ nhân tạo, chuồng ngựa thì...”

“Em không nói đến chuyện điều hành những công việc ngoài trời,” Will nói, lắc đầu trong khi sưởi ấm tay mình bằng ca cà phê, “anh đúng là một ông vua trong việc sử dụng máy xén cỏ. Nhưng em đang nói về cuộc đời anh cơ.”

“Anh thích cuộc sống của anh, em tránh sang một bên đi.” Jake quay lại và nhìn ra phía mặt hồ trong lúc nhăm nháp ca cà phê đang bốc hơi một cách thật thận trọng.

“Anh đã có thể giàu có.” Will nói và nhìn anh với vẻ phẫn nộ.

“Anh đã giàu,” Jake nói. “và rồi anh đưa hết tiền cho em và em đã xây dựng nên chỗ này.” Anh lắc đầu. “Đó là gia tài cuối cùng mà anh cho em đấy.”

“Nếu anh đã cho em thì tại sao anh lại sở hữu một nửa nơi này?” Will hỏi.

“Để em bị bắt buộc phải nuôi anh khi anh về già,” Jake cười toe toét. “Anh không ngờ ngần như vẻ bề ngoài của anh đâu.”

Will lại lắc đầu. “Anh đã có bằng Đại học Luật. Và ơn Chúa, anh đã từng là Luật sư thuế. Thế mà anh từ bỏ tất cả để quay về cắt cỏ cho em trai của anh. Anh đáng lẽ phải cảm thấy xấu hổ mới phải.”

“Thực ra thì anh đâu có cắt cỏ.” Jake lý luận. “Anh tóm lấy một thằng cu học nội trú mà em đã thuê theo mùa và ra lệnh ‘Này nhóc, cắt đám cỏ kia đi.’ Đó không phải...”

“Em không hiểu vì sao anh lại từ bỏ.” Will nói.

“Họ cứ chế nhạo ria mép của anh, và họ không cho phép anh đội chiếc mũ cao bồi này.” Jake nói, anh lại nhìn ra phía mặt hồ và thả lỏng toàn thân hơn nữa. “Bình minh đẹp tuyệt, đúng không?”

“Bình minh vài giờ trước rồi.” Will nói. “Giờ đã là chín giờ rồi.”

“Ồ, mặt trời vẫn chưa lên đến đỉnh cơ mà,” Jake nói, sụt xuống sâu hơn trong chiếc ghế tựa. “Vì thế nó vẫn đang lên, và vì thế giờ vẫn có thể gọi là bình minh.”

(Đoạn này Jake chơi chữ: Bình minh = sunrise. Jake nói rằng mặt trời vẫn chưa lên đến đỉnh, vì thế ‘sun’s still rising’ => it’s still sunrise.)

“Quên chuyện đó đi. Em cảm thấy lo lắng về anh.” Will cau mày nhìn Jake. “Em nghĩ là thật tuyệt khi anh quay về nhà, và em sẽ không thể điều hành được toàn bộ nơi này mà không có anh, nhưng phải đối mặt với nó thôi, anh đang lãng phí chính bản thân anh ở đây.”

“Anh đang cân nhắc những lựa chọn của mình.” Jake nói với vẻ lười nhác.

“Anh đã cân nhắc các lựa chọn trong năm năm rồi.” Will nói thẳng thừng. “Và thẳng thắn mà nói, với tốc độ hiện nay của anh thì anh không có nhiều sự lựa chọn để mà cân nhắc đâu. Đã đến lúc anh phải làm điều gì đó cho bản thân anh rồi. Chỉ một cuộc hôn nhân tồi tệ và thế là anh hoàn toàn bị knock-out.”

Jake nhìn chằm chằm ra phía mặt hồ và lắc đầu. “Cậu bé, chắc chắn là em không thường xuyên ngắm bình minh như thế này rồi.”

Will lừ mắt nhìn anh. “Anh thì ngày quái nào cũng ngắm bình minh như thế này.”

“Anh thế đấy.” Jake nói, lừ mắt nhìn lại em trai mình với vẻ ghê tởm không kém. “Còn em thì không. Em quá bận rộn với việc làm một Quý ông Khách sạn. Nếu anh biết là em sẽ coi trọng cái khu resort này quá mức như thế thì anh sẽ không bao giờ đưa số tiền đó cho em. Quý tha ma bắt, giờ bất cứ lúc nào em cũng có thể bị lên cơn đau tim, và rồi anh sẽ phải điều hành cái resort này.”

“Ôi, ai đó quanh đây đã đến lúc phải trưởng thành lên rồi.” Will nói.

“Và nếu em cứ kêu ộp ộp với anh mãi thì việc đầu tiên anh làm sẽ là cho nổ tung cái sân golf lên đấy.”

“Điều đó sẽ làm Bố nổi điên lên đấy.”

“Anh nghĩ là chính bộ quần áo họ mặc làm cho anh khó chịu nhất.” Jake bắt đầu.

“Chúng ta cần phải nói về chuyện này.” Will nói.

“Không.”

“Chết tiệt, Jake...”

“Thôi được, thôi được. Đi thẳng vào vấn đề nào. Anh sắp lỡ mất buổi bình minh rồi.”

Will cựa quậy không thoải mái trên chiếc ghế tựa. “Nghe này,” cuối cùng anh lên tiếng, “Em đã luôn coi anh là ... ồ...?”

“Anh hùng?” Jake gợi ý. “Thần tượng?”

“Hãy chỉ nên nói là mẫu người lý tưởng.” Will nói. “Em đã trải qua nhiều năm trưởng thành cố gắng làm sao để trở nên giống như anh. Sau một khoảng thời gian chuyện đó dường như đã trở thành thói quen.” Anh liếc nhìn sang phía anh trai mình. “Anh đã luôn là người cừ nhất, trong mọi lĩnh vực.”

“Anh không được như thế.” Jake nói vẻ cáu kỉnh. “Em chỉ nghĩ thế bởi vì em là em trai của anh.”

“Jake, anh đã không làm gì trong suốt năm năm qua.” Will nói. “Không gì cả kể từ khi anh quay trở lại nơi này để giúp đỡ em.” Jake định lên tiếng nhưng Will đã chặn đầu. “Em biết, anh điều hành những nhân viên làm công việc ngoài trời. Nhưng quý tha mà bắt, anh có thể làm điều đó mà không cần phải bước ra khỏi giường. Trên thực tế thì đúng là anh đã làm công việc đó như thế.”

“Này,” Jake lên tiếng.

“Nghe này, em cần anh ở đây, anh là một người giúp đỡ tuyệt vời, và em sẽ không thích nhìn thấy anh ra đi, nhưng anh phải quay trở lại thành phố thôi.”

“Không.” Jake nói.

“Anh đã không làm bất cứ việc gì cho cuộc đời của anh cả,” Will bắt đầu nói, nhưng lần này Jake đã kịp xen vào.

“Và anh thích điều đó,” Jake nói. “Đừng có nghĩ vớ vẩn về chuyện anh đang hi sinh bản thân mình vì em và vì nơi này. Anh không như thế đâu. Anh thích ở đây, và anh sẽ ở lại.”

Will cố thử cách khác. “Anh có bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn trở lại không?”

“Không.” Jake nói. “Tại sao chúng ta lại nói về chuyện này nhỉ?”

“Bởi vì nếu như anh có ý định tìm kiếm ai đó để kết hôn ở cái chốn Toby’s Corners này thì giờ này anh đã phải kết hôn rồi.” Will nói. “Đó là một lý do hợp lý nữa để anh quay trở lại thành phố.”

“Anh sẽ không quay trở lại thành phố.” Jake nói. “Giờ thì, em sẽ nói cho anh nghe chuyện gì đang xảy ra chứ?”

“Ồ, quý tha ma bắt.” Will ngồi sụp xuống trong chiếc ghế tựa và xoa xoa bàn tay lên trán.

“Xả ra đi.” Jake nói với vẻ tử tế. “Em sẽ thấy khá hơn nhiều.”

“Mẹ lo lắng về anh,” Will nói. “và Valerie nghĩ là em đã lợi dụng anh.” Anh quay lại nhìn Jake. “Anh thực sự đã cứu sống em ở nơi này. Có những lúc em nhìn vào đồng hồ vỡ chết tiệt phía bên trong khách sạn và nghĩ ‘Ôn Chúa, Jake hoàn toàn kiểm soát được mọi hoạt động phía bên ngoài’. Em thực sự nghiêm túc đấy. Anh tạo nên một sự khác biệt vô cùng lớn.”

“Anh biết.” Jake nói. “Đó là một lý do vì sao anh sẽ không rời đi. Nhưng lý do chính là bởi vì anh không thích.” Jake nhấm nháp cà phê. “Thế nghĩa là Valerie quan tâm đến sức khỏe của anh, hử?”

Will liếc mắt nhìn anh. “Đúng thế. Bản thân em cũng thấy hơi lạ.”

“Anh tự hỏi không biết lúc nào cô nàng sẽ tiến tới.” Jake nói.

Will nhướn mày lên. “Muốn gạt em sang một bên trong chuyện này à?”

“Valerie thích cái ý nghĩ rằng khách sạn này là một sự hùn vốn.”

“Đúng thế còn gì.” Will nói vẻ không hiểu. “Anh và em.”

“Không.” Jake nói. “Em và cô ta cơ. Anh là kỳ đà cản mũi.”

“Cản cái gì?” Will trông có vẻ điên tiết.

“Cẩn con đường đi mà theo đó hai đứa em sẽ trở thành Leona và Harry Helmsley ở miền Trung phía Tây.”

(Leona & Harry Helmsley: hai vợ chồng ông vua bất động sản lớn nhất ở Mỹ thế kỷ 20.)

“Chúa chứng giám,” Will nói. “Anh biết đấy, cô nàng này sẽ trở thành một tai họa đấy.”

“Sẽ trở thành?” Jake nói. “Anh biết là cô ta đang sống chung trong căn hộ cùng với em, điều đó có lẽ đã làm em nhận xét thiếu tính khách quan. Anh cũng biết rằng việc cô ta là một Giám đốc đối ngoại tuyệt vời – và bởi vì em cùng sống chung và thở chung bầu không khí với cô ta trong cái khách sạn này – điều đó có lẽ còn làm em nhận xét thiếu tính khách quan hơn nữa, nhưng cô ta cũng thực sự là một cái mụn nhọt nhức nhối trên mông kể từ khi cô ta xuất hiện ở đây đấy.”

“Đúng thế, thực ra thì, em nghĩ là tai họa đó có lẽ sắp giải quyết được rồi.” Will nói. “Nhưng còn có Mẹ. Mẹ lo lắng về anh, cả em nữa.” Anh thêm vào khi thấy Jake định lên tiếng. “Nhưng chủ yếu là anh, bởi vì tuổi tác của anh không còn trẻ nữa.”

“Ồ, quỷ tha ma bắt.” Jake nói. “Mẹ muốn gì?”

“Mẹ muốn chúng ta kết hôn. Mẹ muốn có cháu nội.”

Jake nhún vai. “Thế thì em cho Mẹ vài đứa đi.”

“Em chưa kết hôn.” Will nói chắc nịch. “Và em sẽ không kết hôn.”

Jake nhướn mày. “Valerie có lẽ sẽ có ý kiến khác đấy.”

Will lắc đầu. “Valerie có hàng đống kế hoạch cho tương lai của cô ấy mà không dính dáng gì đến em, ơn Chúa.” Anh nhăm nháp ít cà phê và suy nghĩ một lát trước khi nói tiếp. “Một trong những tập đoàn lớn đang để mắt đến cô ấy. Họ sẽ chào mời cô ấy một miếng mồi lớn bất cứ lúc nào để trở thành một Giám đốc đối ngoại cho The East Coast hay cái gì đó, và cô ấy sẽ ra đi.”

Jake nhìn em trai mình với vẻ tò mò. “Và em không quan tâm đến chuyện đó chút nào?”

“Em thấy nhẹ nhõm. Valerie thực sự là một người phụ nữ tuyệt vời, và em rất lấy làm cảm kích tất cả những gì cô ấy đã làm cho khu resort này, nhưng cô ấy làm em phát điên lên. Anh biết đấy, em thậm chí còn không hiểu được làm thế nào mà bọn em lại sống chung với nhau như thế.”

“Anh thì hiểu,” Jake nói và quay lại phía hồ. “Tình dục. Nó có sức hút mãnh liệt, em trai ạ, và phụ nữ thường sử dụng nó.”

“Đó là lý do vì sao anh từ bỏ họ à?” Will hỏi về thông cảm. “Bệnh hoang tưởng làm anh chọn cuộc sống độc thân ư?”

“Không hoang tưởng chút nào nếu họ thực sự có ý định vồ lấy em.” Jake nói. “Và thẳng thắn mà nói, anh nghĩ là Valerie đã vồ được em, và anh cá là cô ta cũng nghĩ như thế.”

“Không ai có thể vồ được em.” Will nói. “Em đã kết hôn với công việc của em rồi.”

Jake nhìn Will như thể em trai mình đã mất trí.

“Này, vài người trong số chúng ta có sự nghiệp.” Will quả quyết. “Hơn nữa, em chưa sẵn sàng cho bất cứ điều gì nghiêm túc.”

“Ba năm sống chung trong một mái nhà không phải là nghiêm túc à?”

“Nghe này, đây là thứ mà em đã tiếp thu được từ Mẹ.” Will cau mày lờ mắt nhìn anh trai. “Điều đó làm em quay trở lại với ý kiến của mình. Em nghĩ là Valerie và Mẹ đã đúng.”

“Anh ghét điều này.” Jake nói. “Em cảm thấy có lỗi, vì thế em bắt anh phải chịu đựng.”

“Anh cần phải tập trung một chút vào cuộc đời của anh, tìm một vài mục tiêu, một cái gì đó để trông mong ngoài chuyện mặt trời mọc.” Will có vẻ cứng rắn. “Nếu anh không muốn quay trở lại thành phố cũng được. Nhưng em nghĩ anh nên kết hôn.”

“Anh đã từng kết hôn rồi.” Jake nói và quay lại phía hồ. “Anh đã không thích nó một chút nào. Giờ đến phiên em xới tung cuộc đời của em lên, anh đã làm xong việc đó rồi.”

“Vậy là anh cảm thấy hạnh phúc trong cái túp lều con con cô độc nằm ở phía cuối con đường làng con con cô độc đó,” Will nói. “Chỉ có một mình anh trên chiếc giường rộng lớn lạnh lẽo đó.”

“Đừng bao giờ tỏ vẻ tâm lý như thế.” Jake nói. “Em có sự tinh tế của một cục đất đấy.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ về một người phụ nữ hoàn hảo à?” Will hỏi.

“Chắc chắn là có rồi.” Jake nói. “Cô ấy cao khoảng một mét sáu, khoảng từ mười tám đến hai mươi tuổi, ngu như bò, và cô ấy nghĩ anh là Đức Chúa trời.”

Will nhìn có vẻ ghê tởm. “Cô ta hẳn phải ngu như bò mới có cái suy nghĩ cuối cùng đó. Nhưng em đang nghiêm túc đấy.”

“Vấn đề về phụ nữ,” Jake nói “là chuyện họ được giải phóng quá nhanh. Họ không bao giờ học được cách thẳng thắn với cuộc sống bởi vì họ đã phải lén lút hàng ngàn năm để lừa đàn

ông làm theo những gì họ muốn. Vì thế họ dụ dỗ thao túng em thay vì nói thẳng với em là họ muốn gì, vì thế em không bao giờ biết được họ đang ở chỗ chết tiệt nào. Và rồi họ nổi điên lên với em và chê bai đủ đường.” Anh nuốt trọng một miệng đầy cà phê và lắc đầu. “Đó là anh đang nói đến những cô nàng mau mồm mau miệng, thông minh xuất chúng và mảnh khỏe đầy mình.”

“Thế thì đừng kết hôn lại với Tiffany lần nữa.” Will lý luận. “Tìm cô nàng ngốc nghếch khờ dại của anh và cưới cô ấy. Và rồi làm cho cuộc sống của anh sinh động lên trước khi anh biến thành một cái cây trong chậu và người khác bắt đầu phải tưới nước cho anh.”

Jake phớt lờ cậu em trai và tiếp tục nói. “Nếu như anh lại trối đời anh vào với ai đó một lần nữa – và anh chân thành nghi ngờ điều đó có thể xảy ra, vì thế hãy quét bỏ ánh mắt hi vọng trên gương mặt em đi – thì đó sẽ phải là một người nghĩ rằng sống với một anh chàng cắt cỏ là một cuộc sống thiên đường và là người sẽ làm theo chính xác những gì anh yêu cầu và thích thú với việc đó.”

“Em nghĩ là Donna Reed chết rồi.” Will nói.

(Donna Reed: nữ diễn viên của Mỹ đã từng đạt giải của Viện Hàn Lâm Mỹ và giải Quả cầu vàng.)

Jake trượt sâu hơn vào trong lòng ghế tựa. “Vì thế, anh sẽ không kết hôn thêm một lần nữa. Điều đó là dành cho em, em trai.”

“Chờ một chút đã.” Will bắt đầu, nhưng anh dừng lại khi nghe thấy tiếng điện thoại đặt chỗ kêu reng reng phía bên trong văn phòng.

“Một con bò sữa nữa muốn chi một đồng tiền để được chơi golf theo phương thẳng đứng đây.” Jake lắc đầu. “Anh nghĩ em thật ngớ ngẩn khi cho xây sân golf đó trên sườn đồi, nhưng đúng là bọn họ đang kéo đến ùn ùn thật.”

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

“Tập trung vào việc kết hôn và thiết lập lại cuộc sống của anh cho có tử tế đi.” Will nói trong lúc quay trở vào bên trong. “Ai biết được, có khi cô dâu tương lai của anh đang gọi điện cũng nên.”

“Điên khùng.” Jake nói và quay lại ngắm bình minh.

CHƯƠNG II

Kate không nhận ra thị trấn bé nhỏ này đáng yêu đến dường nào cho đến khi cô đã lái xe đi được nửa đường xuyên qua nó. Trong suốt bốn giờ đồng hồ lái xe đến khu resort, cô đắm mình trong lo lắng, sợ hãi và suy nghĩ về những bộ đồ lót màu mè sặc sỡ mà Jessie đã dụ dỗ cô mua với mục đích truyền thêm cảm hứng. Trong lúc cô vẫn còn đang cố gắng quyết định kế hoạch tốt nhất của mình là phải trở thành mệnh phụ khó gần để giữ phẩm giá của mình trong thời gian hai tuần tới đây hay là nên mặc những bộ đồ lót sặc sỡ kia và xúc tiến một thái độ cởi mở hơn thì cô nhận ra cảnh vật xung quanh cô quyến rũ đến mức nào.

Những con đường cổ râm mát với những thân cây mập mạp thẳng tắp xếp hàng hai bên. Ở mặt trước của những cửa hiệu dọc ven đường được xây dựng theo lối kiến trúc cổ xưa có sơn tên cửa hiệu bằng nhiều màu khác nhau như hồng, xanh và vàng có viền vàng ở trên những cánh cửa sổ. Cline's Dry Goods. Dickerson's Snack Shop. Beamis Hardware. Những cửa hiệu mang tên gia đình đó có lẽ đã tồn tại qua hàng thế hệ. Toàn bộ thị trấn Toby's Corners thoang thoang mùi đất và mùi hoa kim ngân. Kate lái xe xuyên qua tất cả những cảnh vật đó, trong đầu nghĩ đến những đôi giày của Mary Jane, những chiếc kem ốc quế, những trận bóng đá và tất cả những gì mà cô đã từng đọc nhưng chưa bao giờ biết đến.

Lớn lên ở một nơi đáng yêu như thế này có lẽ rất thú vị, cô nghĩ. Nơi này chắc chắn đem lại cảm giác như được ở nhà. Có lẽ cuộc đời của mình sẽ khác đi nếu như mình bắt đầu ở một nơi như thị trấn Toby's Corners - một nơi đầy ánh sáng mặt trời, cây cối và đầy triển vọng.

Và rồi cô lắc đầu. *Tĩnh lại đi nào, Kate, cô tự nhủ với bản thân. Người có một mục tiêu và một kế hoạch. Tập trung vào.*

Cô rẽ phải tại một toà nhà thấp màu trắng có dòng chữ *Nancy Quán* trên tấm bảng đèn nê ông treo phía trên khung cửa đôi làm bằng gỗ và đi chậm lại để ngắm nhìn nó. Đó hẳn là một quán bar hay một nhà hàng – bãi đỗ xe ở đó là bãi rộng nhất trong thị trấn mà cô đã nhìn thấy cho đến lúc đó – nhưng đó là một quán bar yên tĩnh nhất mà cô từng thấy, không có dấu hiệu nào của bia hay những mẫu quảng cáo cho những bữa tiệc Wet-T-shirt vào ngày thứ Tư mà chỉ có hàng chữ cũ kĩ “*Xin mời vào*” sơn bằng tay màu trắng trên cánh cửa làm bằng gỗ thông có nhiều mắt gỗ. Ngay cả quán bar trong thị trấn này cũng sạch sẽ và xinh xắn. Cô hẳn là đã hạ cánh tại Disneyland ở Kentucky rồi.

(Wet-T-shirt: bữa tiệc mà tất cả mọi người đều mặc áo phong mỏng dính và hắt nước vào người nhau -xem thêm hình ảnh trên google để biết chi tiết 🍻)

Vượt qua *Nancy Quán*, con đường bắt đầu ngoằn ngoèo dẫn vào trong rừng cây. Ánh nắng mặt trời mờ ảo gây ra cảm giác lạnh lạnh, gần như thích thú khi cô lái xe chậm rãi phía bên dưới hàng cây, thưởng thức mùi hương của núi rừng. Rừng ở đây nhìn sâu thẳm và bí hiểm, và khi cô rừng mình, đó không phải là do cảm giác lạnh lẽo vì ánh nắng mặt trời vừa biến mất. Có

một cái gì đó rất ... kích thích về khu rừng này , cô nghĩ. Có lẽ sẽ có điều gì đó xảy ra ở đây, có lẽ mình sẽ yêu, có lẽ mọi việc sẽ được giải quyết ở đây. Jessie đã nói tất cả những gì mình phải làm là lựa chọn. Vậy thì, mình chọn được hạnh phúc, thành công và ... không còn sợ hãi nữa. Mình sẽ giống Jessie, tuyệt đối không sợ hãi chút nào. Thậm chí sáng mai mình sẽ dậy sớm và tìm hồ nước, mình sẽ tắm truồng ở đó. Mình sẽ thực sự làm điều đó.

Rồi cô rẽ xe lần cuối cùng và nghĩ, ồ, có lẽ là không đâu.

Khu nhà điều hành của resort xuất hiện phía trước mặt cô trông như một túp nhà làm bằng gỗ ghép bị bệnh pasadow. Nhìn nó có vẻ to hơn rất nhiều so với hình ảnh trong cuốn sách hướng dẫn, mọc lên giữa một đám những cabin nho nhỏ được xây dựng thẳng hàng thẳng lối, được sắp xếp cẩn thận như thể trò chơi xếp hình của trẻ con với những góc tù quay vào với nhau, mỗi ngôi nhà đều được lợp bằng gỗ tự nhiên. Đó hẳn phải là chốn của Abraham Lincoln pha lẫn với Tara, được đỡ đầu bởi Frank Lloyd Wright.

(Abraham Lincoln: tổng thống thứ 16 của nước Mỹ, sống trong thế kỷ 19, thành công trong việc lãnh đạo nước Mỹ thoát khỏi cuộc khủng hoảng trong nước.

Frank Lloyd Wright: một kiến trúc sư người Mỹ sống từ thế kỷ 19 đến đầu thế kỷ 20, là người thiết kế nội thất, nhà văn và nhà giáo.)

Ồ không, Kate nghĩ. Nơi này quá lớn.

Thậm chí còn tệ hơn nữa, dường như ở đó có ít nhất là cả nghìn người đang lượn lờ qua lại. Nếu cô quyết định tắm truồng vào buổi sáng ở đây, gần như chắc chắn cô sẽ xuất hiện trên các bản tin về kỳ nghỉ hè trên toàn thể khu vực miền Trung Tây – “*Và đây là hình ảnh chớp được về một người phụ nữ điên cuồng thường bơi kiểu chó trong tình trạng trần truồng vào mỗi buổi sáng. Chú ý để thấy ngực cô ta đã bắt đầu chảy xệ xuống như thế nào.*”

Cô thở dài và rẽ vào lối vào khách sạn.

Mình ghét chuyện này! Kate nghĩ. Cô cố xốc lại tinh thần và bước qua cánh cửa đôi to lớn chạm trổ tinh vi vào phía trong hành lang, trông cô có vẻ lạnh lùng và thành đạt trong bộ đồ vest bằng vải tơ, khác biệt hẳn so với những người xung quanh cô. Một trong những anh chàng trông nổi bật mà Jessie đã hứa là cô sẽ gặp giữ cánh cửa cho cô khi cô bước vào, nhưng cô quá tập trung vào việc xây dựng hình ảnh của mình đến mức cô chỉ kịp nhận ra anh ta có thể có tiềm năng sau khi đã vượt qua anh ta. Để sau vậy. Lúc này còn có việc khác. Tất cả những người này đến từ nơi nào thế nhỉ?

Người quản lý quầy tiếp tân mỉm cười với cô khi cô ký vào thẻ đặt chỗ. “Chào mừng đến với The Cabins, cô Swanson.”

“Svenson.”

“Dĩ nhiên rồi. Tôi là Will Templeton. Chúng tôi rất vui mừng vì cô đã đến đây.”

Kate cố kiềm chế để không hỏi vì sao. Will Templeton là một người cao ráo, tóc sẫm màu và đẹp trai một cách khoẻ mạnh, và anh ta cảm thấy vui mừng khi gặp cô. Hẳn là một thái độ cực kỳ tồi tệ nếu như một người phụ nữ như cô lại cho rằng cái mà anh chàng này thực sự vui mừng khi nhìn thấy chính là tấm thẻ Visa của cô.

“Anh muốn kiểm tra thẻ Visa của tôi?” Kate nói.

“Không, không, điều đó đã được tiến hành ngay sau khi cô gọi điện đặt chỗ rồi. Cô ở cabin số 9A. Bể qua sân tennis phía trên kia và nó nằm ngay phía trước sân bóng croquet. Cô có thể đỗ xe phía sau cabin.”

*(*Note một chút về chỗ nghỉ của khách trong khu resort The Cabins: bản gốc họ gọi những ngôi nhà nhỏ riêng biệt được xây dựng dành cho khách đến nghỉ ở khu resort là cabin. Đây là một ngôi nhà nhỏ được làm bằng gỗ ghép, trong đó có đầy đủ các phòng ngủ, nhà bếp, phòng khách dành cho các vị khách giàu có. Ở các khu resort ở Việt Nam cũng có những dạng nhà nhỏ nhỏ như thế gọi là bungalow. pp giữ nguyên từ cabin vì không biết dịch ra từ gì cho nó phù hợp cả.*

**Croquet: một loại trò chơi vừa mang tính chất giải trí vừa có tính chất thi đấu, bao gồm có gậy đánh bằng gỗ, bóng nhựa và một cái vợt, cần phải đánh bóng chui qua những cái vành được gắn trên sân cỏ để ghi điểm.)*

Sân bóng croquet.Ồ, điều này có lẽ còn tệ hơn. Hẳn là họ sẽ phải dừng việc đập bóng âm ỉ khi mặt trời lặn chứ. Và ít nhất là cô cũng không phải ở trong một khuôn viên có nhiều thỏ rừng của một khách sạn nào đó với một kẻ mà chỉ có Chúa mới biết là ai đó...

Từ phía sau lưng cô, một giọng nữ cao nhẹ nhàng du dương cất lên. “Anh nói là cabin số 9A à?”

Người quản lý nói. “Đúng là tôi đã nói thế, cô Craft.” Và Kate quay lại.

Cô Craft: trẻ trung, tóc vàng hoe, có thân hình như một con búp bê Barbie, đôi mắt màu xanh dương như hoa cornflower, sống mũi dọc dừa, và một nụ cười ngọt lịm vẽ chân thành nở trên đôi môi đầy đặn đáng yêu. Cô nàng khoảng mười chín tuổi.

(cornflower: một loại cây mọc trong cánh đồng ngô.)

Tuyệt, Kate nghĩ. Đối thủ cạnh tranh của mình đây. Mình sẽ không cá cược đồng nào vào chuyện cô ta bị chảy xệ đâu. Mình cá là cô ta thậm chí còn không thèm mặc đồ lót nữa cơ.

“Tôi là Penny Craft.” Búp bê Barbie lên tiếng, giơ tay ra cho Kate. “Tôi ở ngay cabin bên cạnh, số 9B.”

“Ồ, tốt quá.” Kate nói.

“Và tôi tự hỏi không biết chị có phiền không nếu cho tôi quá giang về chỗ cabin của tôi? Với hành lý của tôi nữa. Cậu bé trực tầng khách sạn ở đây thực sự quá bận rộn...”

“Không vấn đề gì đâu.” Kate nói. “Tôi rất sẵn lòng.” Cô nhận lấy chìa khoá của mình từ Will và cố gắng hết sức phớt lờ anh ta khi anh ta kêu lên từ phía sau. “Các cô đừng quên bữa tiệc luau tối nay đây.”

(luau: bữa tiệc kiểu Hawaii.)

“Ồ, chắc chắn là chúng tôi sẽ không quên đâu.” Giọng Penny Craft vút lên đáp lại.

Hành lý cho biết rất nhiều điều về người sở hữu chúng. Kate nhận ra điều đó khi cô dẫn Penny ra xe. Bản thân cô có một chiếc valise màu chì xám xịt và một chiếc cặp táp, trong khi Penny có ba mẫu valise màu hồng. *Thử đoán xem ai trong số chúng tôi sẽ vui vẻ hơn nào*, Kate nghĩ trong lúc cô giúp Penny chất những chiếc valise lên xe. Rồi cô bắt đầu lái về hướng cabin của mình một cách chậm rãi để có thể tránh tất cả những người cứ chạy cắt ngang qua trước đầu xe cô, rõ ràng là họ đang có một khoảng thời gian tuyệt vời đến nỗi mà họ muốn chết ngay tại chỗ mà họ đang đứng.

Kate trừng mắt nhìn một trong số họ. “Nơi này có quá nhiều người.”

“Ồ không.” Penny vẫy tay chào ai đó. “Tôi thích nhiều người.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

Penny nhìn cô mỉm cười. “Họ nói là ở quanh cabin thì yên tĩnh hơn nhiều.”

Kate nhìn cô nàng với vẻ tò mò. “Tôi nghĩ là cô thích khách sạn hơn chứ.”

“Không.” Penny lại vẫy tay với một ai đó khác. “Tôi dự định sẽ gặp tất cả các anh chàng mà tôi có thể gặp trong khi tôi ở đây, và chị biết là những người ở trong khách sạn thì ồn ào đến mức nào rồi đấy.”

“Cô có ý gì khi nói ‘gặp’?”

“Ồ, chị biết đấy – khiêu vũ, nói chuyện, cười đùa... Vui vẻ hết mức có thể.” Penny nói với vẻ

hào hứng. “Tháng sau tôi sẽ kết hôn, đây là cơ hội cuối cùng của tôi.”

“Ồ,” Kate nói sau khi khựng lại một chút. “Thế thì, chúc may mắn.”

“Cảm ơn.” Penny quay lại nhìn cô. “Vì sao chị đến đây?”

Một câu hỏi hay. Cô sẽ bóp chết Jessie cho xem. “Ồ, cô biết đấy – khiêu vũ, nói chuyện, cười đùa.” Kate liếc mắt nhìn tất cả những người lượn qua lượn lại quanh xe cô. “Có thể là tắm trườn trong bể bơi.”

“Chị có được phép làm điều đó không?”

Kate nhắm mắt lại. Penny thực sự ngốc nghếch như một cục đất ấy. “Nếu như cô thức dậy thật sớm,” Cô nói.

“Ồ, tôi đã nghĩ có lẽ là chị đang chuẩn bị viết một bài báo về du lịch hay một cái gì đó.”

“Một bài báo về du lịch? Vì sao?”

“Thì còn lý do nào khác nữa để một người nhìn như một doanh nhân như chị xuất hiện ở đây chứ?”

“Để gặp gỡ các chàng trai chẳng hạn?” Kate gợi ý.

“Ồ, chắc chắn rồi.” Penny nói rồi khúc khích cười.

Cabin số 9, họ tìm thấy nó sau hai lần rẽ sai đường, nằm cách sân bóng croquet vài mét, và Kate thấy phấn khởi hơn khi cô nhận thấy nó biệt lập đến mức nào. Cô thậm chí còn vui mừng hơn khi cô đem chiếc cặp táp vào phía bên trong cabin. Phòng ngủ được lát bằng ván thông có nhiều mắt gỗ, rất chắc chắn nhưng ấm cúng, và Kate thả chiếc cặp táp xuống chiếc giường đôi được phủ bằng tấm ga giường can bằng nhiều mảnh vải nhỏ lại với nhau và thở ra nhẹ nhõm. Mọi việc rồi sẽ ổn thôi. Cô cần được xả hơi, và nơi này thật đáng yêu. Ngay cả nếu cô không gặp một ai đó...

Cô khựng lại. Dĩ nhiên là cô sẽ gặp ai đó rồi, cô có một kế hoạch cơ mà. Cô vươn vai và bước ra bên ngoài để dỡ hành lý xuống.

Kate đang đặt chiếc valise cuối cùng của Penny xuống mặt đất thì một người đàn ông lững thững bước tới từ phía dưới con đường mòn, hai tay đút trong túi quần.

“Cần giúp đỡ không?” Anh ta hỏi vẻ lười nhác khi đến gần cô, và cô bắt buộc phải quay lại để

nhìn anh ta. Anh ta to lớn, vai rộng và cử chỉ chậm chạp, mặc một bộ quần áo bằng vải bông chéo và flannel pha len. Tóc anh ta dày cộp, sẫm màu và dường như không được cắt tỉa, đôi mắt nâu sẫm có vẻ uể oải, và mũi anh ta rõ ràng là đã từng bị gãy ít nhất một lần trong quá khứ; nó hơi nghiêng về bên trái phía trên hàng ria mép dày dặn, gọn gàng. Nhưng ấn tượng đã hạ gục Kate chính là chiếc mũ Stetson màu kem to uyển mà anh ta đội trên đầu. Một chiếc mũ cao bồi. Không thể nào tin được.

Rồi anh ta mỉm cười với cô - một nụ cười thân thiện, không mời chào - và cô gần như đã mỉm cười trả lại trước khi cô kịp dừng mình lại. *Tuyệt đối không*, cô tự nhủ với bản thân. *Người sẽ không đổ gục trước một cậu bé lớn tuổi ưa nhìn nhưng ngớ ngẩn và ra vẻ galant. Người có một kế hoạch. Anh ta không phải là một phần trong kế hoạch của người. Hơn nữa, anh ta trông như một gã cao bồi, và người không thích những gã cao bồi. Đặc biệt là một gã cao bồi xuất hiện từ một nơi xa Rio Grande về phía bắc như thế này.*

“Tôi nghĩ là tôi có thể tự làm được.” Cô quay lại và kéo chiếc valise của mình ra khỏi xe. “Cảm ơn.”

“Ồ, xin chào.” Cả hai bọn họ cùng quay lại khi giọng lạnh lạnh của Penny vang lên và nhìn thấy cô nàng đang đứng phía trên bậc thang trên cùng trước mái hiên, thon thả và đáng yêu, run lên vì thích thú khi nhìn thấy một người đàn ông.

“Penny, đây là...?” Kate quay lại nhìn anh.

“Jake.” Anh chạm vào vành mũ chào Penny.

“Jake, đây là Penny.” Kate nói. “Jake đã đề nghị giúp xách hành lý hộ.”

“Ồ, anh thật ngọt ngào.” Penny thủ thỉ. “Em thật sung sướng vì được anh giúp đỡ. Của em là những chiếc màu hồng ở đằng kia.”

“Xong ngay đây.” Jake nói, rồi anh cúi xuống nhắc hết toàn bộ hành lý của Penny lên.

“Anh thật là mạnh khỏe.” Penny cười rạng rỡ với anh.

“Không hề. Chỉ là quá lười biếng không muốn đi thành hai lượt thôi.” Anh thông thả bước lên các bậc thang về phía mái hiên.

Thế là bắt đầu một mối quan hệ đẹp như mơ, Kate nghĩ, rồi xách chiếc valise của mình bước vào phía bên trong cabin.

Một vài phút sau, Jake bước xuống con đường mòn và lắc đầu. Tất cả những anh chàng tự

xung là đại trượng phu đã từng tuyên bố tất cả phụ nữ đều như nhau hẳn là chưa bao giờ gặp Penny Craft và Kate Svenson. Khi anh nhìn thấy hai cô nàng tóc vàng được cắt tỉa gọn gàng lần đầu tiên từ phía xa con đường mòn cách đó khoảng vài trăm mét, anh đã nghĩ rằng họ là hai chị em ruột. Khi đến gần hơn, anh kết luận là họ không thể nào đến từ một gia đình. Giờ, sau khi trải qua năm phút với họ, anh thậm chí còn không dám chắc chắn là họ cùng đến từ một hành tinh nữa.

Penny là giấc mơ của mọi anh chàng trẻ tuổi – xinh xắn, thân thiện và không hề đòi hỏi. Tổ ra tử tế với Penny không phải là một thử thách gian khổ gì, mặc dù ngồi nghe cô ta bi bô trong vòng hơn mười lăm phút có lẽ cũng là một sự thử nghiệm đối với tính kiên nhẫn của một người đàn ông. Anh nhăn nhó cười. Có lẽ chỉ là đối với tính kiên nhẫn của anh thôi; bất cứ anh chàng nào khác sẽ sẵn lòng ngồi nghe cô ta cho dù cô ta có nói tiếng Swahili đi chăng nữa, miễn là anh ta được ngắm nhìn cô nàng đó. Anh hẳn là đã già rồi. Penny là một giấc mơ có thực, đúng vậy, nhưng cô ta là giấc mơ của một ai đó khác, không phải của anh.

Nếu Penny là giấc mơ của một ai đó khác thì Kate lại là ác mộng của riêng bản thân anh. Một cô nàng thuộc thể loại người quái quỷ nào mà lại đến vùng đồng quê trong khi đóng một bộ vest chứ? Và cô ta đã kéo mái tóc vàng nhạt của mình quá mạnh về phía sau đến mức lông mày của cô ta bị chao nghiêng hẳn đi. Anh nhớ cái cách cô ta nhìn anh khi anh bước về phía cô ta – như thể vừa đánh giá cao anh xong rồi lại hạ thấp anh xuống với đôi mắt màu xanh da trời lạnh lẽo đó. “Cảm ơn.” Cô ta nói rồi bỏ đi. Nhiệt độ ngoài trời hẳn là phải giảm xuống ít nhất mười độ xung quanh cabin của cô ta.

Anh rùng mình. Kate làm anh nhớ đến Valerie và vợ cũ của anh, Tiffany. Những người phụ nữ kiểu đó luôn luôn giành được những gì họ muốn bằng bất cứ giá nào, không quan tâm xem mình sẽ dẫm lên xác ai dám cản đường đi của họ. Thành đạt. Tính toán. Thao túng. Gần như chắc chắn là cô ta đến khu resort này là để luyện tập thêm khả năng chơi golf của mình, kiếm một làn da rám nắng, bẫy một anh chàng về làm chồng, và xúc tiến danh mục đầu tư trên thị trường chứng khoán. *Chúa giúp con tránh xa người đàn bà như thế*, anh nghĩ, rồi lại nhăn nhó cười. Chúa hẳn là không cần phải giúp anh tránh xa một cô nàng như Kate Svenson. Cô ta đã thể hiện rất rõ ràng là cô ta không hề có hứng thú với anh rồi.

Quên cô ta đi, anh tự nhủ, rồi lững thững bước xuống con đường mòn để trông coi công việc tổ chức buổi tiệc luau.

Penny ghé sang đón Kate đến bữa tiệc luau lúc sáu giờ, và Kate cố xốc lại tinh thần cho cuộc thử thách trước mắt. *Đây là cách duy nhất để người có thể gặp được những anh chàng*, cô tự nhủ với bản thân. *Jessie nói đúng. Chỉ cần thả lỏng bản thân và tận hưởng sự vui vẻ. Không rên rỉ nữa. Hãy là một người đàn bà.*

Penny ăn vận bằng cách quấn một chiếc sa rông in hoa màu ngọc lam ra phía bên ngoài bộ

bikini bé xú màu vàng. Khuyên tai của cô cũng màu ngọc lam, với hình một con vẹt màu vàng treo lủng lẳng – con vẹt đó được làm từ lông chim thật. Cô ta quá màu mè sắc sỡ, và cho đến lúc này, qua vẻ hạnh phúc ngời ngời trên mặt cô ta, có thể thấy cô ta hoàn toàn hài lòng với bản thân mình.

Mình sẽ không bao giờ mặc một thứ gì tương tự như thế, Kate ngẫm nghĩ. Không trừ khi mình say túy lúy. Cô cảm thấy mình thực sự ở một đẳng cấp cao hơn hẳn cho đến khi một giọng nói thì thầm phản đối vang lên bên trong con người cô, *có lẽ đó là lý do vì sao mình không có chút niềm vui nào.*

“Mặc đồ tắm vào đi.” Penny nói với Kate. “Có khả năng chúng ta sẽ bị ném xuống bể bơi đấy.”

“Chúng ta chỉ có thể hi vọng thôi.” Kate nói. Đồ tắm của cô là loại một mảnh màu đen cũ kỹ, đã lỗi mốt nhiều năm rồi nhưng vẫn còn mới. Cô đành mặc vào một cái quần thụng và một chiếc sơ mi trắng phía bên ngoài, cô buộc hai vạt áo lại thành nút trước bụng.

“Thế thôi ư?” Penny hỏi.

“Thế thôi.”

“Như thế hơi đơn giản.” Penny nói.

“Đó là phong cách của tôi. Đơn giản.” Kate nói. “Đi thôi.”

Penny do dự, rồi cau mày. “Chị không muốn thả tóc xuống hay gì đó à? Ý tôi là, đây là một bữa tiệc luau.”

“Không.” Kate nói thẳng băng. “Tôi thích búi nó lên.”

“Ồ, trông chị không được thoải mái cho lắm.”

“Tôi như thế này là thoải mái hết cỡ rồi.” Cô nói.

“Okay.” Penny nói và lắc đầu. “Có thể chị sẽ cảm thấy khá hơn sau một vài ly.”

“Đừng có hy vọng vào chuyện đó.” Kate nói.

Bữa tiệc luau, khi họ đến đó, là tất cả những thứ mà cô lo lắng và còn hơn thế nữa.

Khu đất xung quanh khách sạn được nêo kín những người là người với nhiều mức độ kích

động và say xỉn khác nhau, trình diễn những bộ đồ muôn sắc màu mà những người đi nghỉ mát biết cách ăn mặc thường mặc trong một bữa tiệc luau. Áo kiểu Hawaiian thống trị ở đó, nhưng cũng có một nhóm khá lớn vận sa rông và có một chiếc váy làm bằng cỏ. Anh chàng mặc chiếc váy làm bằng cỏ đó gần như không thể đi lại gì nhiều.

Mọi người tụm lại quanh những chiếc bàn tròn làm bằng gỗ màu đỏ, cười đùa ầm ĩ với những câu chuyện tếu của nhau. Những đứa trẻ nhỏ chạy ngang qua, hét lên thích thú, đuổi bắt lẫn nhau để giành nhau những cốc nước dừa. Những cặp đôi trên mức bạn bè thì khiêu vũ uể oải theo điệu nhạc Beach Boys (*một ban nhạc Rock của Mỹ*). Một con gì đó cực lớn đang được xoay tròn trên một chiếc xiên trong lúc mọi người đứng xếp hàng để nhận những khoanh thịt được nấu chín kỹ. Không khí ngập tràn mùi kem chống nắng và mùi thịt nướng.

“Không tuyệt vời sao?” Mặt Penny bừng sáng với vẻ háo hức.

Kate nhìn quanh với vẻ hoảng sợ. “Những người này ở đâu ra ấy nhỉ? Không thể nào tất cả bọn họ đều từ khách sạn được.”

“Họ đến từ khắp nơi quanh đây.” Penny vẫy tay chào ai đó. “Khách sạn tổ chức bữa tiệc này hàng tháng trong suốt mùa hè vào buổi tối thứ Bảy thứ ba trong tháng. Nó không tuyệt hảo sao? Có thấy anh chàng cao ráo với mái tóc đen đứng bên cạnh con lợn quay đầu kia không?”

“Đó là lợn à?”

“Đó là Will. Nhớ không? Ngồi ở quầy tiếp tân? Tôi đã nghĩ anh ta chỉ là một thư ký, nhưng anh ta là chủ ở đây. Tôi nghĩ anh ta thật khêu gợi.”

“Tiến tới đi.” Kate nói và nhìn xung quanh tìm một quầy bar. Phải có một cái ở đâu đây chứ. Mọi người không thể nào có kiểu cư xử ngả nghiêng như thế này nếu không có chất cồn ở đâu đó.

“Anh chàng tóc đen mặc chiếc áo màu đỏ là Eric Allingham. Anh ta thật nặng nề.” Penny lại vẫy tay chào ai đó khác. “Tiền rải khắp nơi này.”

“Tiến tới đi.” Phải có một quầy ba ở đâu đó chứ.

“Anh ta không phải là mẫu người của tôi.”

“Cô không có hứng thú với tiền à?”

“Tại sao tôi lại phải có hứng thú với tiền?” Penny hỏi. “Tôi sắp kết hôn rồi.”

Kate cảm thấy ngạc nhiên, nhưng khi cô suy nghĩ về điều đó, cô cảm thấy Penny có lý, nếu như cô chấp nhận nguyên tắc cơ bản rằng hẹn hò lung tung trong vòng một tháng trước khi kết

hôn là một ý tưởng hay ho.

“Xin lỗi.” Kate lắc đầu. “Tôi đã không nghĩ đến chuyện đó.”

“Nhưng anh chàng tóc vàng mặc chiếc áo hiệu Izod cũng rất dễ thương. Tên anh ta là Lance cái gì đó.”

“Làm thế nào mà cô biết tất cả những điều đó?”

“Ồ, tôi đã ngồi trong sảnh và nói chuyện với mọi người trong lúc tôi chờ cậu bé trực tăng khách sạn. Mọi người ở đây rất thân thiện.”

“Tuyệt.” Kate nói. “Tôi không cho là cô biết họ đặt quầy bar cho bữa tiệc này ở đâu.”

“Nó ở phía ngoài bên cạnh bể bơi ấy.”

“Dẫn tôi đến đó đi.”

Bể bơi nằm ở phía trên một khu đất cao được rào xung quanh, được lát gạch men màu xanh dương và trắng, nó phản chiếu lại ánh sáng của những chiếc đèn lồng kiểu Nhật Bản treo phía trên đầu. Quầy bar là một chiếc quầy dài được tô điểm bằng những thảm cỏ, chủ trì bởi một cậu bé chừng tuổi học đại học có mái tóc đỏ rực mặc một chiếc áo màu trắng và đeo một vòng hoa màu hồng quanh cổ, cậu làm việc rất có hiệu quả. Cậu ta trông như thể có thể làm việc mà không cần phải có vòng hoa. Quầy bar đang hoạt động hết công suất với những người đàn ông ở vào độ tuổi trung niên, những người vô cùng nhiệt tình chào đón Penny như thể cô ta mang theo một chai martini khổng lồ trong người. Penny bị bao vây, và Kate thì đứng chờ đến phiên mình ở tại quầy bar để lấy đồ uống cho cả hai người họ.

“Chị cần gì, ma’am?”

“Penny.” Kate vờ tay ra ngoài kéo mạnh Penny vào giữa đám đông chen chúc. “Gặp người phục vụ ở quầy rượu nào. Tên cậu là gì?”

“Mark.” Cậu bé phục vụ quầy rượu mỉm cười rạng rỡ với Penny.

“Đây là Penny, Mark.” Kate nói. “Tôi sẽ lấy một ly đôi Scotch. Còn cô ấy sẽ nói cho cậu biết cô ấy cần gì.”

“Cô ấy có thể lấy bất cứ thứ gì tôi có.” Mark nói.

“Anh thật ngọt ngào.” Penny xuýt xoa.

Lại là một sự khởi đầu cho một mối quan hệ đẹp như mơ khác, Kate lắc đầu. Mình có lẽ phải

rút ra vài bài học từ cô gái này thôi.

Cô cầm lấy đồ uống của mình và lơ đãng đi về phía bể bơi, rồi cô xắn gấu quần lên và ngồi xuống mép bể, khua chân trong lòng nước, nhắm nháp đồ uống, và hít vào mùi chất clo cùng với mùi không khí ban đêm lành lạnh. *Mình đã cư xử thật kém, cô nghĩ. Có lẽ là bởi vì không giống như Penny, mình thực sự không muốn làm điều này. Mình không muốn sống một mình thêm nữa, nhưng mình cũng không muốn ra ngoài và lạnh lùng tìm kiếm một người đàn ông như thế này. Những gì mình thực sự mong muốn là một câu chuyện thần tiên ở đó vị Hoàng tử đẹp trai tự dung xuất hiện từ cũi hư vô nhắc bóng mình lên và đem mình đi ... đến đâu nhỉ? Đến toà lâu đài của chàng, rất thuận tiện toạ lạc ngay gần đế quốc giàu có của chàng? Thật quá lãng mạn đấy Kate.*

Cô đang cười thầm chế nhạo bản thân thì một anh chàng xuất hiện từ cũi hư vô và ngồi xuống bên cạnh cô. Anh ta có cái đầu hói, quá thừa cân và quá say xỉn, và anh ta đeo đến sáu vòng hoa trên cổ.

“Xin chào, một quý cô xinh đẹp lại ngồi nơi đây có một mình.”

“Xin chào.” Kate nói, chủ động nhích ra xa.

“Anh là Frank.” Anh ta nói, đồng thời vòng tay quanh người cô.

“Và đứng đắn nữa, tôi cho là thế.” Cô nói và gỡ tay anh ta ra khỏi người mình. Từ khoé mắt, cô nhìn thấy Mark ra hiệu cho ai đó đứng phía ngoài khu đất rào.

(Đoạn này Kate chơi chữ. Frank giới thiệu tên mình “I’m Frank”, nhưng frank cũng có nghĩa là thẳng thắn, trung thực. Vì thế Kate bảo là “And Earnest, too, I imagine.” để nói đến Frank.)

“Anh đã tìm kiếm em mãi, em yêu.”

“Vì sao?” Kate hỏi. “Chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?”

“Chỉ trong giấc mơ của anh thôi.”

“Thế thì mơ những giấc mơ khác đi.”

Kate đứng dậy, cố gắng tỏ ra nhẹ nhàng nhưng đồng thời kiên quyết đẩy anh ta ra, nhưng Frank túm lấy tay cô và cũng đứng dậy. Mất một lúc lâu loạng choạng anh ta mới đứng dậy được, và Kate đáng lẽ đã có thể lịch sự bước ra xa trong lúc anh ta chật vật nhưng anh ta cứ níu chặt lấy cô bằng những ngón tay cứng như thép cho đến khi cuối cùng thì anh ta cũng xông lên mặt đối mặt được với cô.

“Em có biết em cần cái gì không?” Anh ta thở hắt ra. “Em cần một vòng hoa.” Anh ta cười

âm ỉ. “Một cô nàng dễ dãi. Hiểu không?”

(Đoạn này lại chơi chữ, hic. “Lei = vòng hoa đeo trên cổ” đồng âm với “Lay = cô nàng dễ dãi trong việc quan hệ tình dục.”)

Anh ta cố gắng tháo một trong những chiếc vòng hoa trên cổ anh ta ra và gần như làm bản thân chết ngạt.

“Không.” Kate rút tay mình ra khỏi tay anh ta và quay người để bước đi. “Tôi không thích vòng hoa.”

“Em sẽ không trả lời ‘không’ với anh, đúng không?” Frank hỏi với vẻ điệu giả và túm lấy tay cô.

“Luôn luôn là thế.” Cô quả quyết với anh ta và cố gắng gỡ ngón tay anh ta ra khỏi tay mình.

“Tốt.” Anh ta kéo cô lại gần hơn. “Anh thích một cô nàng khó tính.”

Kate liếc đôi mắt sắc như dao cạo lên nhìn anh ta.

Jake nhìn thấy Mark vẫy tay liền bước vào phía trong khu đất rào đúng lúc nhìn thấy anh chàng Frank say xỉn đang lôi kéo Kate.

Ồ, tuyệt. Giờ thì anh phải đương đầu với chuyện cô ta sẽ phàn nàn với Will về chất lượng của các khách mời. Anh đứng nhìn cô đang cố gắng gạt Frank ra và thừa nhận với bản thân là cô sẽ ghi điểm nếu có thể thành công. Anh thở dài và tiến đến phía sau lưng hai người họ đúng lúc Frank túm lấy cánh tay cô và nói. “Anh thích một cô nàng khó tính.”

“Làm thế nào anh lại thích là người hát bè nhỉ?” Kate hỏi anh ta, và rồi Jake xen vào.

“Mọi chuyện thế nào, Frank?” Jake vỗ lên vai anh ta và kéo anh ta ra khỏi Kate.

“Jake, anh bạn cũ.” Frank tựa hẳn vào anh. “Đáng lẽ tôi phải biết là nếu có cô nàng nào xinh xắn lượn lờ xung quanh là ngay lập tức anh sẽ có mặt mới phải.” Anh ta cố gắng thụi vào vai Jake và trượt chỉ trong gang tấc. Jake nhẹ nhàng xoay người anh ta về phía con lợn quay.

“Có rất nhiều cô nàng xinh xắn ở ngoài này, Frank.”

“Xin lỗi, Jake. Không biết cô nàng này là của anh.” Frank ngọ nguậy ngón tay về phía Kate rồi ngật ngưỡng bỏ đi trong khi cả hai người cùng trở mắt nhìn anh ta.

“Cảm ơn.” Kate nói. “Anh là một người ba hoa rất lịch thiệp.”

“Ồ, mục đích của chúng tôi là làm hài lòng mọi người.” Jake nói. “Hơn nữa, tôi sợ là cô sẽ làm đau anh ta.”

“Đó là ý định của tôi.” Kate nói. “Cách của anh khá hơn.” Cô mỉm cười với anh với vẻ biết ơn, và Jake cảm thấy giật mình vì nhìn cô thật giống con người biết bao. Một chút con người thôi. Anh lùi lại một bước, nhưng cô đã quay người và nhìn Frank đang loạng choạng bước ra khỏi khu đất rào.

“Anh biết đấy, mặc dù rất vui mừng khi nhìn thấy anh ta bỏ đi, nhưng đó cũng là câu chuyện của cuộc đời tôi.” Kate nói. “Đàn ông cứ rời xa tôi.”

“Frank sẽ quay lại nếu tôi kêu lên.” Jake đề nghị.

“Không, không.” Kate lắc đầu kiên quyết. “Tôi sẽ chỉ ngồi đây và cung nạng trái tim tan vỡ của tôi thôi, và giải quyết những gì còn lại trong ly Scotch của tôi nữa.”

“Kate!” Penny gọi cô. “Đến đây gặp những anh chàng khêu gợi này nào.”

“Kia kìa. Điều đó không tuyệt sao?” Jake nhả nhả cười với cô.

“Mơ mẩn đào tơ.” Cô nói. “Tôi thích những anh chàng khêu gợi.”

Anh nhìn cô gia nhập với Penny và hai tên khốn di động mà cô ta đã tìm thấy. Penny có thể xinh xắn, nhưng cô ta không biết cách phân biệt tốt xấu nhất là đối với đàn ông. Còn Kate, anh sẵn sàng cá cược, lại là người suy xét quá nhiều. Sẽ không có ai là đủ tiêu chuẩn đối với cô ta. Cô ta sẽ phải tìm một ai đó gần gũi với những tiêu chuẩn của mình và thay đổi anh ta, cải tạo anh ta bằng cách bấm nát anh ta bằng đôi mắt đó, cố gắng điều khiển anh ta đi loanh quanh bằng ngón tay nhỏ nhắn đó...

Jake lắc đầu để gạt hình ảnh đó ra khỏi đầu. Kate không phải là vấn đề của anh. Nhưng bữa tiệc luau thì lại có đấy, vì thế anh thở dài và bước ra ngoài kiểm tra xem có gì không ổn không.

Bữa tiệc luau trôi qua được phân nửa thì Kate nhận ra mình được đem tới giới thiệu với những anh chàng khêu gợi của Penny, Chad và Lance, là cộng sự của nhau trong một Công ty về bất động sản ở Ohio. Thực ra thì, như Kate đã cố gắng tự thuyết phục bản thân mình vài phút sau đó, không có điều gì thực sự không ổn về Chad và Lance cả. Họ quá sức cởi mở và quá sức galant, và Lance thì thực sự có xu hướng muốn quàng cánh tay mình quanh người cô và trao cho cô những cái liếc nhìn đầy ý nghĩa – và Kate gần như định chặn anh ta lại một cách bản năng trước khi cô kịp dừng mình lại. *Đây là mục đích mà người đến đây, cô tự nhủ. Hãy tử tế với Lance. Tìm hiểu về anh ta. Có thể cái thái độ kiểu Andrew Dice ngốc nghếch mà anh ta đang thể hiện này chỉ là vỏ bọc bên ngoài cảm giác bất bình và yếu đuối của anh ta. Có thể anh ta đơn*

giản là chỉ cần có ai đó hiểu anh ta. Hãy tử tế với anh ta nào.

(Andrew Dice Clay: một diễn viên hài người Mỹ giữa thế kỷ 20.)

Trên thực tế, cô tự hứa, mình sẽ tử tế với tất cả mọi người, và dừng ngay cái việc làm một kẻ hợm hĩnh lại.

Và cô đã bắn phát súng quan trọng nhất, đồng ý ăn tối với Lance, kiên quyết cố gắng thể hiện ít nhất là một nửa sự nhiệt tình đối với anh ta so với những gì Penny thể hiện với Chad. Tuy nhiên, sau khoảng nửa giờ đồng hồ lẩn tránh bàn tay của Lance, sự kiên nhẫn của Kate cuối cùng cũng đã đạt đến ngưỡng của sự bùng nổ.

“Em sẽ quay lại ngay.” Cô nói, mỉm cười với anh ta.

“Anh sẽ đi với em.” Lance nói và một lần nữa nắm lấy tay cô.

“Không cần đâu, thật đấy.” Kate lùi lại, vẫy vẫy chiếc ly của mình. Rồi cô quay người lại và biến mất trong đám đông, chỉ dừng lại khi một cô nàng tóc vàng trông có vẻ thành đạt tóm lấy tay cô.

“Cô là Kate Svenson.” Cô ta nói, nhiệt tình lắc lắc bàn tay bị tóm lấy của Kate. “Tôi là Valerie Borden, Giám đốc đối ngoại ở đây.”

“Ồ, xin chào cô Border.” Kate nói trong lúc vẫn lén nhìn qua vai mình xem Lance có đi theo không.

“Borden. Nhưng cô cứ gọi tôi là Valerie. Ở The Cabins tất cả chúng ta đều là bạn.”

Tuyệt thật. Kate quay lại để lần đầu tiên nhìn thẳng vào Valerie.

Valerie cao ráo, có mái tóc vàng, trau chuốt bóng láng, và trông có vẻ sang trọng. Kate có cảm giác như thể cô đang nhìn vào một tấm gương ngoai trừ mỗi một chuyện là Valerie đang cười.

“Chúng tôi rất vui mừng vì cô đã đến đây, Kate.” Valerie nói. “Tôi mong có lúc nào đó được ngồi xuống và nói chuyện với cô. Tôi chắc chắn là chúng ta có rất nhiều điểm tương đồng.”

“Thật ư?” Kate nói.

“Chắc chắn rồi. Nhưng giờ là lúc tiệc tùng, chúng tôi không muốn cô bị cô đơn.” Valerie quắp tay Kate vào phía dưới cánh tay của mình và dẫn cô chen vào giữa đám đông đứng gần bể bơi. “Để tôi giới thiệu cô với vài người. Có loại người nào đặc biệt mà cô muốn gặp không?”

Kate nhìn xuống bàn tay bị bắt cóc của mình và quyết định sẽ tham gia trò chơi này. Kháng cự lại Valerie chỉ tổ kiệt sức và dù sao thì cũng chẳng có kết quả gì. Valerie rõ ràng là kiểu người thường đạt được tất cả những gì mình muốn. “Những anh chàng doanh nhân cao ráo, nổi bật và giàu có.” Kate nói trong lúc nhớ đến Jessie và bản danh sách. “Tiêu chuẩn là thế.”

Valerie nháy mắt trước sự thẳng thừng của cô và rồi lấy lại vẻ ban đầu. “Được thôi.” Cô ta nói và bắt đầu tiến hành làm theo lời của Kate.

Kate đã tranh cãi về tình trạng môi trường với Rick, một anh chàng cao ráo, nổi bật và là Chủ tịch của một Hãng chuyên nghiên cứu về tác động của sinh thái học của chính anh ta. Cô biết thêm về những con ngựa trong trò chơi polo* từ Eric, một anh chàng cao ráo, nổi bật, và là Phó chủ tịch của một Hãng tư vấn. Cô thảo luận về thị trường với Donald, một anh chàng cao ráo, nổi bật và nói một cách mơ hồ về công việc mà anh ta đang làm. Cô đồng ý rằng golf là môn thể thao văn minh duy nhất với Peter, một anh chàng cao ráo, nổi bật và là ông chủ của một Hãng về quan hệ công chúng, và là người đã thuyết phục cô chơi golf với anh ta vào buổi chiều hôm sau. Và cuối cùng, cô thấy mình quay trở lại với anh chàng Lance cao ráo, cũng với một kiểu nổi bật, là một nhân viên làm về bất động sản. Thật không may, sau một vài ly rượu, Lance thậm chí đã trở thành một sự thử thách mệt mỏi hơn hẳn so với trước đó.

(Polo: một trò chơi mà người chơi cưỡi ngựa dùng chày có cán dài đánh quả bóng vào trong cầu môn.)

Cơ thể Lance đang bắt đầu phát phì ra, nhưng khuôn mặt anh ta vẫn đẹp trai mặc dù phải thừa nhận là anh ta có đôi mắt hơi ti hí và hơi độc ác. Anh ta cũng là một anh chàng cao lớn và anh ta thích sử dụng sự cao lớn đó của mình. Anh ta ép cả hai người họ đứng sát vào hàng cho đến khi Kate lên tiếng. “Ồ, hãy quay trở lại đầu kia đi, ở đó yên tĩnh hơn.” Nhưng anh ta cũng có tay nữa, anh ta đứng phía sau cô trong lúc họ xếp vào hàng để chờ con lợn bị thiêu cháy, đứng rất sát. Anh ta đặt tay lên vai cô. Anh ta đặt tay lên cánh tay cô. Anh ta đặt tay lên hông cô. Và khi anh ta vừa cử động bàn tay thêm một lần nữa, cô liền đặt ngay vào đó một cái đĩa.

“Anh có thể lấy nó cho em không?” Cô hỏi anh ta. “Em sẽ đi lấy đồ uống.”

Họ ăn cùng với Penny và Chad tại một cái bàn tròn làm bằng gỗ đỏ có thể thấy ở bất cứ chỗ nào, và buổi đêm cứ chầm chậm trôi qua - chậm chậm một cách khổ sở - trong lúc mọi người hò hét và quát tháo xung quanh họ.

Lance nói gì đó và Penny phá lên cười, vì thế Kate cũng cười theo, chỉ chậm hơn một khắc. Lance không có vẻ gì là phiền lòng cả.

“Lance, anh thật là một anh chàng nổi loạn.” Penny nói, “Chị có nghĩ thế không, Kate?”

“Dĩ nhiên rồi. Có ai cần thêm một ly Scotch nữa không?” Cô chấp chững bước về phía quầy ba bên cạnh bể bơi trước khi bất cứ ai trong số họ kịp đi cùng cô.

“Chào Mark.” Cô nói, thì người lên quầy.

“Chào Kate.” Anh chàng phục vụ nói và bật cười. “Mọi việc thế nào?”

“Đừng hỏi.”

Mark hơi chồm về phía trước. “Dẫu sao thì chị đang làm gì với con răn Lance thế? Anh ta là tai hoạ đấy.”

“Đó là một câu chuyện dài. Thêm một ly Scotch nữa nhé.”

“Chị chắc chứ?”

“Kate, em yêu.” Giọng Lance vang lên phía sau cô. “Anh tìm em khắp nơi.”

“Chắc chứ.” Kate nói với Mark, cậu bé lắc đầu và rót rượu ra.

Kate cầm lấy ly Scotch của mình và lững thững bước về phía bể bơi, Lance theo sau cô, bàn tay mở rộng. Từ khoé mắt, cô nhìn thấy Mark ra hiệu cho ai đó phía ngoài bể bơi. *Tại sao cậu ta làm thế nhỉ?* Cô tự hỏi, và rồi quay lại tập trung vào việc xử lý Lance. Cô lắng nghe anh ta nói một lát, khéo léo lẩn tránh bàn tay anh ta, nhưng cuối cùng cô chịu thua, không có tác dụng gì cả. Cô có lẽ đã uống đủ số rượu Scotch có thể đổ đầy bể bơi, và cô vẫn không muốn kết hôn với Lance chút nào.

Cô đổ ly rượu của mình xuống dưới bể.

“Em làm gì thế?”

“Tĩnh lại.”

“Ồ, đừng làm thế, em yêu.” Anh ta đặt tay mình lên hông cô.

“Bỏ tay ra, Lance.”

Anh ta di chuyển tay về phía ngực cô. “Thôi nào, bé con.”

“Những anh chàng khá hơn anh đã mất tay theo cách đó đấy, Lance.” Cô nói và gạt tay anh ta ra.

“Anh muốn em, Kate.” Anh ta lại tiến tới và xoa nắn hông cô.

“Tôi không muốn anh, Lance.” Cô nói và đẩy anh ta ngã ùm xuống bể bơi.

“Tôi ước gì cô không làm điều đó.” Giọng Jake vang lên phía sau lưng cô.

“Anh chui từ đâu ra thế?” Kate hỏi trong lúc nhìn Lance đang cố gắng ngoi lên khỏi mặt nước.

“Mark gọi tôi nếu có chuyện gì không ổn xảy ra. Đây đã là lần thứ hai trong tối nay cậu ta cảm thấy hơi lo lắng về cô rồi đấy. Đầu tiên là Frank, giờ lại là Lance.”

“Mark rất tuyệt.”

“Cả hai chúng tôi thực sự đều rất thích thú nhìn cô với Lance.”

“Nhân tiện nói về Lance, liệu anh ta có chết đuối không nhỉ?”

“Cho anh ta một cơ hội đi.” Jake nói. “Anh ta sẽ tìm thấy đường lên rất nhanh thôi.”

“Và nếu như anh ta không tìm thấy?”

“Thì tôi sẽ giúp anh ta.” Jake thả lỏng bản thân và ngồi xuống trên gót chân mình phía trên bờ bể bơi. “Thấy chưa, anh ta đây rồi.”

Lance thối phì phì ngoi lên mặt nước, và Jake cúi xuống túm lấy anh ta. Khi Lance đã có thể thở, anh ta trợn mắt nhìn lên Kate. “Đồ thối tha đ...”

Jake đẩy đầu anh ta chìm xuống nước trở lại trong khoảng một phút rồi mới túm cổ áo anh ta lôi lên.

“Xin lỗi Lance, tôi bị trượt tay.” Anh kéo anh ta ướm như chuột lột lên khỏi bể bơi. Lance bịt miệng nôn oẹ tứ tung, và Jake thả anh ta ra rồi dấm vào lưng anh ta.

“Thật là một buổi tối đáng yêu, nhưng tôi thực sự phải đi rồi.” Kate mỉm cười với Jake. “Cảm ơn anh lần nữa. Chúc ngủ ngon.” Cô giơ tay vẫy Mark và chuồn ra khỏi khu đất rào xung quanh bể bơi.

“Tôi không nghĩ cô ta là mẫu người của anh, Lance.” Cô nghe thấy tiếng Jake nói. “Cô ta dường như không đánh giá cao một anh chàng tuyệt vời như anh.”

Jake đưa Lance về khách sạn và đặt anh ta vào trong thang máy để về phòng anh ta. Chủ đề nói chuyện chính của Lance là Kate, và anh ta không hề tặng bốc cô một chút nào. “Tôi ước gì con điếm lạnh lùng đó bị thiêu cháy.” là điều cuối cùng anh ta nói trước khi cánh cửa thang máy đóng sập lại.

Một cách ngạc nhiên, Jake không đồng ý với điều đó. Đúng thế, cô ta lạnh lùng, nhưng bạn phải ngưỡng mộ một cô nàng có thể xử lý một con rắn như Lance một cách gọn gàng như thế. Cô ta đã đẩy hắn ta xuống bể bơi chỉ bằng một cú đẩy rất nhanh và rồi đứng một cách bình tĩnh trên bờ chờ cho đến khi hắn ta nổi lên. Có rất nhiều điều để nói về một người phụ nữ có thể tự chăm sóc lấy bản thân mình. Rồi anh bắt mình dừng lại. Lạnh lùng, hiệu quả, độc lập. Đó là những phẩm chất mà vì chúng anh đã từng một lần gục ngã trước một người đàn bà trước đây, và cuối cùng hoá ra cô ta lại là một sai lầm đắt giá và đau đớn. Sai lầm tương tự gần như đang xảy ra với em trai anh trong chuyện với Valerie.

Đừng có ngu ngốc, Jake, anh tự cảnh cáo mình, và rồi quay trở lại bữa tiệc luau.

Ánh sáng hắt ra từ những chiếc lọ đèn bàn màu vàng nhạt ở mỗi bên giường làm cho căn phòng sáng lên dịu dịu. Căn phòng tạo cảm giác rất ngọt ngào và ấm cúng, và Kate nhẹ nhõm cả người khi cánh cửa đóng lại phía sau lưng cô.

Lance là một sai lầm, cô kết luận khi đã sẵn sàng để lên giường. Ngày mai cô sẽ khá hơn. Mai cô sẽ chơi golf với Peter và sẽ yêu anh ta, một quân át trong lĩnh vực quan hệ công chúng, và rồi họ sẽ sống một cách thành đạt về mãi sau này, cùng nhau chơi golf theo phương thẳng đứng trong thời gian rỗi rãi.

Vì một lý do nào đó, viễn cảnh đó dường như không hấp dẫn cô lắm và cô ngủ thiếp đi với cảm giác ngờ ngợ không thoải mái về kế hoạch tương lai của bản thân mình. Cảm giác không thoải mái đó theo cô vào tận trong những giấc mơ, quấy rầy cô với hình ảnh về những anh chàng tóc vàng phát phì cứ cố bẫy cô bằng những vòng hoa trong lúc cô vẫn đang tìm kiếm một ai đó khác - một người mà cô không thể nhớ được khi cô thức dậy vào buổi sáng hôm sau. *Thậm chí trong giấc mơ mình còn không chịu tự hợp tác với bản thân, cô ngẫm nghĩ khi trèo ra khỏi giường. Quay lại với kế hoạch thôi, Kate. Thực hiện nó đi nào.*

Vấn đề là ban ngày cô thậm chí còn cảm thấy ghét cái kế hoạch của mình hơn nhiều so với buổi đêm hôm trước. Cô muốn được cảm thấy mình đang yêu thật sâu sắc, cô muốn nhìn thấy chàng qua căn phòng đông đúc và yêu chàng thật nhiều, muốn chàng thật nhiều đến nỗi mà cô không thể nào chịu đựng được điều đó. Yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, thứ tình yêu sẽ kéo dài mãi mãi.

Không có cơ hội nào đâu. Cô tự tranh luận với bản thân và quay lại với kế hoạch của mình. Rút cục thì dù sao thứ mà cô đang tìm kiếm cũng không phải là thứ tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, bởi vì thứ tình yêu đó sẽ không kéo dài. Không, cô muốn một tình yêu thực tế, kết đôi với một anh chàng thành công nổi bật; thứ tình yêu mà hai người có cùng nền tảng cơ bản như nhau và cùng nhau vun đắp cuộc sống một cách cẩn thận và chu đáo. Đó là thực tế.

Thực tế với cuộc sống đi nào, cô gái. Cô nghĩ. Hãy làm cho điều đó xảy ra. Hãy bước ra ngoài

và gặp gỡ mọi người sáng nay, ăn một bữa trưa tử tế, và rồi chơi golf với Peter cả buổi chiều. Sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Người có thể làm điều đó. Jessie đã nói thế.

Cô mặc vào một bộ đồ lót làm bằng ren mà Jessie đã chọn cho cô, rồi mặc phía bên ngoài một chiếc quần short màu be và một chiếc áo cánh không tay màu trắng. Búi tóc của cô trông hơi nghiêm túc quá so với cái quần short, vì thế cô thả tóc ra và buộc túm lỏng lẻo ở phía sau. Khi cô rời cabin, bầu trời rất trong, sáng sủa, xanh ngắt đầy sức sống, điều này chỉ có thể xảy ra trong tháng Tám. Hơi nóng đang dần hình thành, nhưng những cơn gió nhẹ vẫn lành lạnh và trên những cành cây chim hót líu lo. Cô cảm thấy hài lòng với bản thân mình và với một ngày đẹp trời như thế này, và trong lúc cô ngâm nga trên đường đến khách sạn để dùng bữa sáng muộn vào lúc chín giờ thì Valerie túm được cô.

“Chúng ta sẽ chơi những trò tuyệt vời cho ngày hôm nay.” Valerie nói với cô và dẫn cô về phía một đám người dậy muộn khác. Khách sạn này theo lời giới thiệu của Valerie rõ ràng là muốn mọi khách trọ ở đây đều dính dáng liên quan đến nhau trong cuộc sống. Và mặc dù điều đó chính là kế hoạch của Kate, nhưng khi cô đột nhiên phải đối mặt với thực tế là phải hoà nhập với những người khác, cô đột nhiên lùi lại, vẻ hoảng sợ.

“Không phải bây giờ, Valerie.” Cô nói và cố gắng lĩnh đi.

“Tennis, croquet, golf, cưỡi ngựa hay buộc vào nhau trong bể bơi – cô sẽ chơi cái gì?” Valerie lại hướng cô về phía đám đông với một vẻ không gì lay chuyển được.

Mình thà chết còn hơn, Kate nghĩ.

“Em sẽ chơi cái gì, Kathy em yêu?” Frank xuất hiện trước mặt cô, mặc một chiếc áo phông rộng sọc ngang, đang nhấp nhể trên gót chân. “Trò buộc vào nhau trong bể bơi thì sao?” Anh ta liếc nhìn cô với vẻ dâm dăng. “Anh muốn nhìn thấy cựa trong bộ đồ bơi đó.”

“Tôi không nghĩ thế.” Kate lùi lại lần nữa. “Cảm ơn.”

Cô quay người lại và nhìn thấy Jake đang bước xuống từ phía đường dành cho xe ô tô, tay cầm cần câu, một thùng lạnh nho nhỏ sáu ngăn, và một túi vải len thô đựng cái gì đó trông như là những cái gối. Anh mặc một bộ ngắn cũn thường được trông thấy vào những ngày đẹp trời, một chiếc sơ mi cũ, mồn kẻ ca rô, và chiếc mũ cao bồi. Anh gật đầu nhẹ với cô và bước qua cô đi về phía rừng cây, chiếc mũ của anh sụp xuống để ngăn ánh nắng mặt trời không chiếu thẳng vào mặt.

“Cô phải chơi một thứ gì đó chứ.” Valerie nói và cười vẻ kiên quyết. “Cô không thể nào chỉ ngồi một chỗ.”

“Tôi có chơi chứ.” Kate giơ ngón tay chỉ về phía Jake. “Tôi sẽ đi câu với Jake.” Cô quay người và bước xuống phía con đường mòn phía sau lưng anh, rải những bước dài để có thể theo kịp.

“Anh không cần phải thực sự đưa tôi đi câu.” Cô nói với anh, biết là anh có nghe thấy. “Chỉ cần để tôi đi cùng anh cho đến khi chúng ta khuất vào trong rừng cây và tôi được an toàn thôi.”

Anh không nói gì trong khoảng một phút, và rồi anh đưa mấy cái cần câu cho cô mà không hề quay lại nhìn cô hay là làm lỡ mất những bước đi chậm rãi, thong thả của mình. “Có thừa một cái cần và thừa chỗ trống trên thuyền đấy.”

Kate do dự một lát, nhưng khi cô quay đầu nhìn lại, cô thấy Valerie vẫn đang nhìn theo cô.

Và mình sẽ phải trả một đồng tiền cho chuyện này, cô nghĩ, mình sẽ giết chết Jessie. Rồi cô thở dài và quay lại bước theo Jake xuyên qua rừng cây về phía hồ nước.

CHƯƠNG III

Hồ nước tương đối nhỏ, hẻo lánh và xanh ngắt màu rêu. Neo ở phía trên bờ hồ lát đá là một chiếc thuyền rộng và nông có mái chèo, trông như thể đã bị bay mất màu sơn từ trước khi Kate được sinh ra.

“Cái này nổi được chứ?”

“Ồ, dĩ nhiên.” Jake quăng túi vải len thô vào bên trong. “Tôi sẽ không nhảy tung tung ở phía trên nó, nhưng đúng là nó nổi được.”

“Không có chỗ ngồi nào cả.” Kate nói.

“Ai đó đã xé nó ra để làm mái chèo.” Jake đẩy chiếc thuyền hoàn toàn xuống hồ. “Sắp xếp đồng đệm cho gọn, nếu như cô vẫn có ý định đi cùng.”

Kate nhìn lại qua vai mình. Valerie rõ ràng là đã nằm ở ngoài tầm mắt rồi, nhưng cô ta vẫn cứ là người kiên quyết nhất mà cô từng gặp. Tốt hơn hết là không nên mạo hiểm. Cô cẩn thận bước vào trong thuyền và đổ túi vải len ra. Có đến nửa tá đệm hình vuông màu xanh bọc ni lông và vài chiếc gối sô pha màu hồng nhạt. Cô xếp ba chiếc đệm ni lông ở ba góc và ngồi lên một chồng ở góc còn lại, tay cô xếp ngay ngắn phía trước mặt. Jake trèo vào trong thuyền ở phía đối diện và đẩy mạnh, rồi khua mái chèo khi chiếc thuyền đã trôi một đoạn vào trong lòng hồ. Đó là hành động mạnh mẽ nhất mà cô từng nhìn thấy anh làm, nhưng ngay cả ở đây anh cũng lười biếng, anh chèo thuyền bằng những sải dài và chậm rãi. Cô nhìn đôi bàn tay của anh trên hai mái chèo và cơ bắp của anh nổi lên trên cẳng tay, bị mê hoặc bởi những cử động chậm rãi của cơ thể anh trong lúc anh kéo mái chèo ngập sâu vào trong lòng nước.

Anh chèo thuyền đến phía bên dưới bóng râm của một cây liễu ở phía bờ bên kia, buộc neo thiếc thuyền vào một cành cây nhô ra hồ, rồi trải rộng những chiếc đệm ni lông mà anh đang ngồi lên ở phía sau lưng, đặt chiếc gối sô pha lên trên đầu. Kate bắt chước làm theo với những chiếc đệm của mình rồi ngả ra sau nhìn anh.

Cô nhận ra mọi cử động ở anh đều chậm rãi, nhưng rất hiệu quả. Anh cầm chiếc cần câu lên, quăng sợi dây câu một cách chuyên nghiệp xuống nước, rồi cắm chiếc cần vào giữa mép thuyền và cọc chèo. Không hề có một cử động nào thừa. Trong lúc cô vẫn đang còn ngưỡng mộ tính hiệu quả của anh, anh đá đôi giày ra khỏi chân và cởi phăng áo sơ mi.

Bờ vai của anh rất rộng, có cơ bắp của người vẫn thường xuyên làm việc hàng ngày. Anh chồm về phía cô và cô bỗng dưng thấy căng thẳng, nhớ lại Lance vào buổi tối hôm trước, nhưng tất cả những gì anh làm chỉ là đưa cho cô chiếc cần câu còn lại. “Bia ở trong thùng lạnh.” Anh nói, rồi nằm xuống trên đồng nệm của mình ở phía đầu chiếc thuyền, đầu gối lên đám gối

sô pha, kéo chiếc mũ cao bồi dậy lên mặt cho đến khi tất cả những gì cô có thể nhìn thấy chỉ là vành môi cong cong của anh phía bên dưới hàm ria mép.

Kate nhìn chiếc cần câu của mình.

“Jake,” Cô nhẹ nhàng nói. “Lưỡi câu của tôi không có mồi.”

“Nếu cô móc mồi vào lưỡi câu,” Anh kiên nhẫn lên tiếng từ phía bên dưới chiếc mũ cao bồi, “cá sẽ dính câu.”

Cô chờ thêm lời giải thích nhưng anh đã nói xong. Rõ ràng là với Jake, câu cá có nghĩa là nằm ngủ nửa trần truồng dưới một tán liễu. Khi cô nghĩ về điều đó, cô thấy nó cũng có lý. Dù sao thì cô cũng không thích cá.

Cô quăng dây câu xuống nước và cầm cần bên cạnh chiếc cần của anh rồi làm tổ cho mình với những chiếc đệm, cô duỗi thẳng chân bên cạnh chân anh, cẩn thận để không chạm vào anh. Cô nằm ngửa ra và nhìn lên xuyên qua tán liễu, lắng nghe tiếng nước vỗ ì oạp vào mạn thuyền và tiếng gió nhẹ nhàng khuấy động tán lá đang rủ xuống ngay phía trên cô. Âm thanh xào xạc êm dịu dễ gây buồn ngủ, và chỉ một lát sau Kate bắt đầu cảm thấy lần đầu tiên cô hoàn toàn thả lỏng bản thân kể từ lâu lắm rồi mà cô không thể nhớ được. Có lẽ cuộc sống không trôi qua ở nơi này, cô lười biếng nghĩ. Có lẽ thời gian đã ngừng lại ở đây, và không có gì quan trọng nữa. Có lẽ đây là điều kỳ diệu. Cô mỉm cười và ngắm nhìn những đám mây xuyên qua tấm màn lá liễu ở phía bên trên đầu cô.

Một lúc sau cô liếc nhìn qua Jake. Ngực anh nâng lên hạ xuống với nhịp điệu sâu và chậm rãi, rồi một cách vô thức cô bắt đầu hít thở theo anh, cảm thấy chút căng thẳng cuối cùng còn lại cũng đã trôi ra khỏi cơ thể cô trong lúc chiếc thuyền nhẹ nhàng bập bênh trên mặt nước.

Thật tiếc là anh không phải mẫu người của cô. Anh không xấu một chút nào, ngay cả với chiếc mũi gầy đó, và chắc chắn anh là người đàn ông nghỉ ngơi thoải mái nhiều nhất mà cô từng gặp. Nhưng rõ ràng là anh không phù hợp với kế hoạch của cô. Ở anh không có một chút nổi bật hay một chút năng nổ nào cả, trên thực tế, cứ nhìn vào anh lúc này thì biết, cô không chắc là cơ thể anh có xương sống hay không nữa. Anh chỉ như một dòng chảy ở bất cứ nơi đâu. Anh sẽ bị ăn tươi nuốt sống ở các thành phố lớn.

Tuy vậy, vẫn thật dễ chịu khi nghỉ ngơi với một người đàn ông để thay đổi không khí, ngay cả nếu anh ta không ý thức được điều đó.

Dây câu của cô bỗng nhiên giật nảy lên.

Cô bật dậy và túm lấy cần câu, chụp lấy bánh quay khi nó xoay tròn nhả dây ra. Chắc chắn là có một cái gì đó đang giật mạnh ở đầu dây bên kia.

“Jake,” cô gọi nhỏ. Anh không động dậy, và cô có thể khẳng định dựa vào hơi thở đều đặn của anh rằng anh vẫn đang say ngủ. “Jake,” cô gọi to hơn, nhưng anh vẫn tiếp tục ngủ.

Con cá lại giật mạnh sợi dây câu của cô. “Jake!” cô hét lên, lấy chân đạp vào chân anh.

Hơi thở đều đặn khựng lại. “Gì thế?” Anh lên tiếng từ phía dưới chiếc mũ.

“Tôi câu được con cá.”

“Hay đấy.”

“Tôi không muốn có nó.”

“Thế thì quăng nó đi.”

“Jake.”

Anh ngáp dài và từ từ ngồi dậy, đẩy chiếc mũ lên lại trên đầu. “Nếu tôi biết được cô trở nên sung sức như thế này, tôi sẽ không đem cô theo.”

“Tôi không chủ tâm làm điều này.” Cô quấn dây câu lại và thấy một con cá vàng bé xíu nhảy tung lên qua mặt nước.

“Cô câu được một con cá vàng ư?” Jake hỏi.

Cô kéo chiếc cần lại để tóm lấy con cá, nhưng nó cứ quẫy lung tung và vùng vẫy làm cô không thể bắt được nó. Sau khi nó quẫy qua mặt anh lần thứ hai, Jake vọt lên và tóm được nó, nhẹ nhàng tháo lưỡi câu ra khỏi miệng nó và quăng nó trở lại mặt nước.

“Cảm ơn.” Cô nói.

“Không có gì.”

“Anh có dao không?”

“Phụ thuộc vào chuyện cô định làm gì với nó.”

“Để cắt phăng cái lưỡi câu chết tiệt này đi trước khi có thêm con cá nào khác lao đầu vào dây câu của tôi để tự tử.”

Anh nhăn nhó cười với cô và đưa cho cô con dao bỏ túi. Cô cắt đoạn dây câu phía trên lưỡi câu và đưa trả cả con dao lẫn lưỡi câu cho anh. Rồi cô quăng dây câu của mình trở lại trong lòng hồ và nằm xuống trên thuyền. “Cảm ơn.” Cô nói. “Xin lỗi vì đã làm phiền anh.”

“Không một chút nào.” Anh lại ngã người ra và bỗng dừng lại. “Cô có phải quay trở về vào một giờ cụ thể nào không?”

“Tôi sẽ chơi golf vào lúc hai giờ với Peter nào đó.” Kate nói. “Nếu tôi bước chân lên bờ hồ trước giờ đó, Valerie sẽ bắt tôi phải chơi đùa với đám con nít khác. Tôi không vội chút nào, tin tôi đi.”

“Valerie không phải là người có thể đùa được.” Jake đồng ý. “Thế nghĩa là cô sẽ chơi golf theo phương thẳng đứng, đúng không?”

“Gì cơ? Trên ngọn đồi đó à? Tuyệt đối không.” Kate nói. “Chúng tôi sẽ chơi trên cái sân đất mềm ở phía sau khách sạn.”

“Cá không?” Jake nói.

“Anh biết điều gì mà tôi không biết à?”

“Nếu đó là anh chàng Peter mà tôi đang nghĩ đến, thì cô nên biết là hắn sẽ gian lận.” Jake nói. “Và sẽ dễ dàng gian lận hơn nhiều nếu chơi trên sân rắn chắc.”

“Anh ta không gian lận.” Kate nói và nhìn Jake với vẻ ghê tởm. “Chỉ cần nhìn anh ta thôi, anh ta như thể có dòng chữ *‘người đàn ông nổi bật’* trên khắp người anh ta, giống như một trong những mẫu quảng cáo đồ uống đắt tiền kia kia.”

“Đó thường là những người hay gian lận.” Jake nói. “Đừng có cá tiền với hắn, hay bất cứ thứ gì mà cô không muốn đánh mất.”

“Rất khôi hài.” Kate nói. “Tôi không tin điều đó. Ai nói thế?”

“Mấy cậu bé nhật bóng.” Jake nằm trở xuống ở đầu thuyền của mình.

“Mấy cậu bé nhật bóng rất thích anh ta.” Kate nói. “Penny nói là bọn chúng chủ động bu quanh anh ta.”

“Chắc chắn là thế rồi.” Jake nói. “Hắn boa bọn chúng để chúng không phản bội hắn. Thu nhập thực tế của mấy cậu bé nhật bóng tăng lên đáng kể từ khi quý ông Pete đến và ở lại đây.”

“Tôi vẫn không tin điều đó.” Kate nói và trượt nằm xuống ở đầu thuyền của mình. “Anh ta không phải là hạng người như thế.”

Jake cười phá lên, cô nhắm mắt lại và phớt lờ anh. Cô có thể cảm thấy anh đang nhìn cô, nhưng tiếng nước vỗ ì oạp vào mạn thuyền quá dễ chịu làm cô lãng quên anh và bị cuốn trôi tuột đi.

Jake đẩy chiếc mũ lên và ngắm nhìn cô đang say ngủ. Trong giấc ngủ cô trông có vẻ yếu đuối hơn rất nhiều, gần như là một đứa trẻ. Nhưng trông cô vẫn lạnh lùng và không thể chạm vào được với mái tóc kéo ngược ra phía sau, ăn vận trong bộ đồ màu sắc nghiêm trang như thế. Ở cô không có một chút hơi ấm nào, thứ mà khi anh cân nhắc đến chính là một điều vô cùng hấp dẫn bởi vì anh có thể dễ dàng bị cuốn hút về phía cô nếu như anh chưa từng kết hôn với một người như cô, mặc dù vẻ bề ngoài thành đạt của cô đã ngăn cản không để anh có những nhận xét tốt hơn về cô. Anh nhớ lại chuyện Tiffany đã chê bai anh suốt vì anh tiếp nhận cuộc sống một cách quá dễ dãi. Phải mất một thời gian rất dài anh mới nhận ra vấn đề là gì, nhưng cuối cùng anh cũng đã hiểu ra: cô ta đã cho rằng cô ta kết hôn với một người giống mình: tự chủ trong công việc, tập trung và thành đạt. Sau một vài tháng sống cuộc sống hôn nhân cô ta mới nhận ra rằng cuộc sống chỉ như là một trò chơi đối với Jake, và cô ta quyết tâm sẽ thay đổi toàn bộ.Ồ, đúng là cô ta đã làm thế. Họ đã ly hôn khi chưa tròn năm.

Điều đáng buồn thực sự là không ai trong hai người họ đã dối trá với đối phương hay giả vờ trở thành bất cứ thứ gì không phải là mình, họ luôn sống theo cách của mình. Cả hai bọn họ chỉ là đã ngoan cố hiểu sai lẫn nhau vì sự cuốn hút về thể xác giữa họ quá mãnh liệt. Jake nhìn lại Kate đang cuộn tròn một cách thanh thản ở đầu bên kia lòng thuyền và tự nhắc nhở mình: *sự cuốn hút về thể xác sẽ không kéo dài. Hãy nhớ điều đó, cho dù cô ta có làm gì đi chăng nữa.*

Dĩ nhiên là, anh thừa nhận với bản thân, Kate sẽ không làm gì cả. Anh tự đá mình vì đã mời cô lên thuyền, nhưng hoá ra cô lại là một người bạn đồng hành dễ chịu. Hoàn toàn yên lặng trừ cuộc vật lộn với con cá vàng. Một người phụ nữ có thể chấp nhận bị trêu chọc mà không nổi đóa lên, một người không hề cố gắng quyến rũ anh, không trông chờ anh sẽ tiêu khiển cho mình, một người chỉ nằm xuống trên chiếc thuyền và ngủ thiếp đi. Một cô nàng biết nghỉ ngơi một cách thực sự.

Và cô không hề nhàm chán chút nào. Trên thực tế, cô đã làm nên một câu chuyện cực hay. Đêm qua tại bữa tiệc luau, anh đã phát hiện ra anh đã kể cho bố mẹ và chú anh nghe về Frank và Lance, và Will đã phủ nhận những gì anh nói. “Anh nói như thể cô ấy là Kẻ huỷ diệt không bằng.” Will nói và cười phá lên. Và anh khẳng định “Cô ta đúng là như thế đấy.” Nhưng lúc này nhìn cô không có chút nguy hiểm nào cả. Cô như thể một kiểu người ... không có chút hấp dẫn nào về giới tính, trông như thể một cô em gái. Anh chưa bao giờ có em gái. Có thể anh sẽ mượn Kate làm em gái trong khoảng thời gian cô ở đây. Thật là thú vị khi có một mối quan hệ bạn bè với một người phụ nữ, và với Kate thì lại tuyệt đối an toàn vì cô chỉ có hứng thú với những người có nhiều hoài bão, và anh sẽ không nghiêng ngả vì cô.

Anh liếc nhìn sang Kate một lần nữa, lắc đầu, và rồi kéo sụp chiếc mũ cao bồi xuống và quay trở lại với giấc ngủ.

Khi Kate tỉnh lại thì trời đã gần trưa rồi. Cô đã lăn ra khỏi chỗ của mình trong lúc ngủ, và

chân của họ vướng vào nhau. Cô duỗi thẳng người và cảm thấy chân mình trượt trên chân anh. Cô nghĩ vu vơ về chuyện cọ ngón chân mình vào phía dưới mép chiếc quần đùi của anh và rồi đỏ mặt, kết luận rằng đó là một ý tưởng vô cùng tồi tệ. Cô chắc chắn là mình không có hứng thú với anh, và nếu như anh có ý định gạ gẫm cô, chắc chắn thuyền sẽ chìm.

Cô rút chân lại và ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy đói cồn cả ruột. Valerie đã tấn công cô trước khi cô kịp ăn sáng, và giờ ít nhất cũng chỉ còn khoảng một giờ nữa là đến bữa trưa rồi. Cô lục trong chiếc thùng lạnh. Tất cả toàn là bia.Ồ, bia cũng chứa chất dinh dưỡng, đúng không? Hoa bia và lúa mạch. Cô cầm một lon bia từ thùng lạnh và nằm xuống suy nghĩ về cuộc sống ở trên hồ thoải mái như thế nào, ngay cả khi có Jake ở bên cạnh.

Ồ, thực ra thì, cô thừa nhận trong lúc nhăm nháp lon bia, Jake có lẽ là một trong những lý do của sự thoải mái này. Thật dễ chịu khi có một người bạn đồng hành không đòi hỏi để thay đổi không khí. Cô nhìn anh đang ngủ gật ở đầu kia con thuyền. Nhìn anh như thể một ông anh trai, một người anh trai mà cô chưa bao giờ có. Thoải mái, nói chuyện vui vẻ, đáng tin cậy.Ồ, có lẽ còn hơn thế nữa. Cô có thể nhìn thấy những phẩm chất như thế từ một con chó chồn ngoan ngoãn. Dĩ nhiên là cô chưa bao giờ có một con chó chồn. Thật là xấu hổ.

(dachshund: một loài chó săn có chân ngắn, người kéo dài. Một vài hình ảnh minh họa:

Cô nghiền ngẫm suy nghĩ về ý tưởng sẽ nuôi một con chó khi cô mở lon bia thứ hai. Đó có lẽ là một ý tưởng tồi, bởi vì cô sống ở thành phố. Ngay cả nếu đó là một con chó nhỏ thì nó cũng sẽ trở nên cô đơn cả ngày trong căn hộ của cô. Cô thì chắc chắn là cô đơn cả đêm trong căn hộ đó rồi. *Dừng lại, Kate, cô tự nhủ. Tự thương hại bản thân là dấu hiệu của sự yếu đuối.*

Kate nhoài người ra đặt chiếc lon rỗng vào trong thùng và nhón lấy lon thứ ba thì nhận ra Jake không còn ngủ nữa. Cô vươn người tới và nhắc chiếc mũ của anh lên, anh mở mắt lơ lơ nhìn cô.

“Xin chào.” Cô nói. “Uống bia không?”

“Nghe có vẻ tuyệt đấy.”

Cô thả chiếc mũ xuống ngang mắt anh và bật cho anh một lon bia. Anh giơ tay mình ra, và cô quần những ngón tay của anh quanh lon bia đó. Anh đưa lon bia xuống bên dưới chiếc mũ, còn cô bật một lon khác cho mình và tựa người vào đồng đệm. Bầu trời đã trong xanh hơn trước đó, mặt trời đã lên làm cho đầu thuyền chỗ cô ngồi một phần đã ngập trong ánh nắng mặt trời. Hơi nóng làm chiếc áo cánh màu trắng của cô nóng bỏng làm cô không thoải mái. Cô

uống bia và cảm thấy ghen tị với Jake, hoàn toàn râm mát và không cần phải mặc áo. Thêm một điều bất công nữa về sự văn minh.

Lon bia thứ ba hết nhanh hơn lon thứ hai vì tác động nắng nóng. Đầu Kate bắt đầu hơi biếng biếng, có lẽ là bởi vì ánh nắng mặt trời quá nóng. Cô ngồi dậy và bật lon bia thứ tư.

Khi nghe thấy tiếng mở bia, Jake nhắc chiếc mũ lên một chút và liếc nhìn cô, rồi nhún vai và lại nằm xuống trở lại.

Kate lặn lon bia lạnh trên cổ họng mình và xuống phía trước chiếc áo cánh, rồi nghĩ về sự bất công trong cuộc sống. Cô thực sự cảm thấy rất nóng dưới ánh nắng mặt trời, nhưng liệu cô có thể cởi áo ra không? Không. Và vì sao? Bởi vì cô là đàn bà. Cuộc sống lúc nào cũng tồn tại sự phân biệt giới tính, và vô cùng, vô cùng bất công. Cô liếc nhìn qua Jake, râm mát, thoải mái và không mặc áo, rồi quyết định đi một bước đòi lại công bằng cho phụ nữ ở khắp mọi nơi. Điều này là dành cho những người phụ nữ phải chịu nắng nóng, cô nghĩ, và cởi phăng áo. Phía trong cô mặc một chiếc áo ngực bằng vải sa tanh có ren màu đào và trắng, là chiếc áo ngực kín đáo nhất mà Jessie đã đồng ý để cho cô mua. *Nó che phủ cơ thể, Jessie lý luận, nhiều hơn rất nhiều so với chiếc áo trong bộ bikini.* Cô cảm thấy khá hơn rất nhiều. Cô quăng chiếc áo cánh của mình vào giữa lòng thuyền và nằm ngửa ra để uống hết lon bia của mình.

Jake nhắc chiếc mũ lên khi anh cảm thấy chiếc áo của cô rơi trên chân mình.

“Mát hơn không?”

“Rất nhiều.”

“Cố gắng đừng có cởi thêm cái gì ra nữa. Cô sẽ dọa bọn cá sợ đến chết.”

Cô vẫy lon bia về phía anh và gật đầu, rồi vung vẫy tay vào trong lòng nước. “Đây này, cá ơi.”

“Kate, sáng nay cô đã ăn sáng chưa?”

“Chưa.” Cô uống thêm một ngụm bia lớn nữa.

Anh nhồm dậy và cầm lấy chiếc thùng lạnh, kéo nó ra khỏi tầm với của cô.

“Đưa lon bia của cô đây.” Anh nói, và cô quay lại đưa nó cho anh, cảm thấy ngực mình căng ra tì vào lớp ren khi cô chồm người về phía trước. Cảm giác thật tuyệt.

Jake nhìn xuống khi anh cầm lấy lon bia từ tay cô.

“Áo ngực đẹp lắm.”

“Cảm ơn anh. Mới toanh đấy.”

Anh bật cười. “Ngủ lại đi, cô bé. Chúng ta sẽ quay về khi cô tỉnh dậy.”

Thế là quá nhiều đối với một cô nàng không có sức hút giới tính, Jake lắc đầu trong lúc ngẩng nhìn cô. Có quá nhiều nữ tính phía bên dưới chiếc áo cánh đó. Và hẳn là phải có điều gì đó về Kate mà anh đã bỏ qua, bởi vì anh không nghĩ rằng cô là loại người sử dụng thể loại áo ngực-sa-tanh-và-ren. Loại cotton trắng mỏng thì anh có thể đoán ra, mặc dù anh đã không hề đoán; đồ lót của Kate thực ra chưa bao giờ xuất hiện trong đầu anh bởi vì anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Kate cởi quần áo.

Cô ta đang phải kìm nén, anh nghĩ. Cô ta mặc toàn quần áo màu xám xịt rồi lại mặc đồ lót thật sexy ở bên trong. Nhưng có lẽ *kìm nén* không phải là từ đúng ở đây, có lẽ cô bị bệnh tâm thần phân liệt. Điều đó có thể giải thích lý do tại sao một anh chàng như Lance cứ lao vào cô như những con thiêu thân lao đầu vào bóng điện. Ở đó phát ra dấu hiệu thu hút chúng, và rồi cô bắn gục tất cả bọn chúng. Jake lại lắc đầu lần nữa, cảm thấy bối rối trước cô đồng thời cùng lúc cảm thấy tự mãn vì chí ít anh cũng không bị tác động vì vẻ quyến rũ của cô. Tuy vậy, anh vẫn phải cẩn thận tránh nhìn vào cô khi cô nằm co người lại, ngủ say sưa ở đầu bên kia chiếc thuyền.

Anh không gặp may chút nào.

Một giờ sau, Kate tỉnh dậy khi Jake lay chân cô để kéo cô ra khỏi giấc ngủ lơ mơ. Cô ngồi dậy và vươn vai một cách vụng về, rồi anh quăng cho cô chiếc áo cánh. Cô mặc nó vào, xỏ nhầm tay khi mới chui vào.

“Đến lúc phải quay về rồi.” Anh nói.

“Đáng lẽ chúng ta nên đem theo đồ ăn trưa.” Kate nói.

“Cô cảm thấy thế nào?”

Kate cân nhắc về điều đó. Hơi váng vất. Dễ chịu. Đầu quay quay. “Tôi đã say.”

“Tôi cũng đoán thế. Đóng cúc áo vào.” Anh tháo dây cột thuyền và chèo quay trở về phía bờ hồ. Kate tập trung vào việc đóng cúc áo, ngẩng nhìn ngón tay mình cố đẩy những chiếc cúc qua lỗ áo. *Mình tự hỏi không biết ai đã phát minh ra những cái lỗ cúc*, cô nghĩ. *Và mình tự hỏi không biết cô ta đang làm gì khi cô ta phát minh ra những cái lỗ đó.* Hình ảnh về những đoàn tàu chui vào trong đường hầm nháng qua óc cô. Cô vẫn đang bận rộn với việc cài cúc áo khi Jake cho chiếc thuyền cập cạn, kéo nó lên trên bờ đá trong khi cô vẫn ngồi trong đó. Cô trèo ra ngoài, loạng choạng kéo theo những chiếc cần câu và túi đựng thùng lạnh theo mình.

“Chờ một chút.” Anh nói và kéo cô quay lại đối diện với anh. “Ai dạy cô tự mặc quần áo đấy?”

Cô đã bỏ qua mất vài cái cúc. Vấn đề lớn đây. Cô đứng sát cạnh anh trong lúc anh kéo thẳng chiếc áo của cô ra, tháo tất cả các cúc cài nhằm ra khỏi những cái lỗ và rồi tròng chúng trở lại vào đúng vị trí của chúng. Có một lần ngón tay của anh chạm vào da cô, và theo bản năng cô hơi tỳ người vào anh, chạm nhẹ vào bàn tay anh. Anh khựng lại một chút rồi nói. “Yên nào, bé con.” Và rồi cài hết cúc cho cô trước khi anh xoay người cô lại và đẩy nhẹ cô bước về phía con đường mòn.

“Đừng có đi quá nhanh.” Anh nói. “Tôi ở ngay phía sau cô.” Anh nhặt nhanh đám đồ đạc lên và hướng cô đi theo một con đường mòn khác, ngắn hơn rất nhiều – con đường đưa họ về phía những chiếc cabin thay vì về phía khách sạn. Rồi anh thả đám đồ đạc xuống hiên nhà cô và bảo cô đưa chìa khóa.

“Trong áo ngực của tôi ấy.” Cô nói rồi thò tay vào mò mẫm tìm nó. Chùm chìa khóa đã trượt xuống phía dưới ngực cô, nhưng cô vẫn tìm được nó và đưa cho anh, chùm chìa khóa vẫn còn ấm hơi cô.

“Tôi thấy ngạc nhiên vì vẫn còn chỗ trống cho nó ở đó.” Anh nói và mở khóa cửa nhà cô.

Cô bước về phía giường, quay một vòng, giơ tay lên vẫy để cảm ơn anh, và rồi ngã ngược về sau trên tấm đệm. Anh nhắc chân cô lên và quăng chúng lên trên giường rồi đặt tay mình phía dưới cánh tay cô để kéo cô nằm gối đầu lên những chiếc gối.

Nhìn anh thật dễ thương khi cúi người xuống phía trên cô với hàng ria mép đó. Cô vòng tay mình quanh anh và kéo khuôn mặt anh lại gần cô.

“Anh là một người anh trai mà tôi chưa bao giờ có.” Kate nói với giọng nặng trĩu.

“Tôi không thể diễn tả được điều đó làm tôi cảm thấy dễ chịu đến thế nào đâu.” Jake nói, và rồi cô ngủ thiếp đi trong vòng tay anh.

Jake quay trở về khách sạn, lắc đầu. Cô nàng này cần có người trông nom - bất cứ người nào ngoài anh. Ký ức về cô – mềm mại và tròn trịa, tay quàng quanh người anh – làm lòng anh cảm thấy xáo trộn. *Nên nhớ, anh tự nhủ, cơ thể cô ta có thể ấm áp, nhưng cô ta có một tảng băng trong đôi mắt và có một kế hoạch kinh doanh trong trái tim của mình.*

Hình ảnh Kate mỉm cười nhìn anh trên thuyền hiện ra trước mắt anh. Ồ, có lẽ cô ta còn hơn thế nữa. Cô rất thân thiện. Và cô là một người bạn đồng hành dễ chịu. Và cô dường như không

có bất cứ động cơ bí mật nào. Trên thực tế, cô nghĩ về anh như một người anh trai. Điều đó làm anh cảm thấy vừa nhẹ nhõm vừa bị xúc phạm bởi vì rút cục thì cô cũng là một người phụ nữ cực kỳ hấp dẫn, và gần như không lạnh lùng như anh đã nghĩ. Đôi mắt màu xanh da trời của cô tan chảy ra khi cô mỉm cười với anh ngay trước khi cô ngủ thiếp đi, lạnh như một con cá tuyết.

Điều đó không thành vấn đề. Anh sẽ tránh xa cô ra, đó là chiến lược an toàn nhất, anh kết luận. Cô sẽ ổn thôi, chiều nay cô sẽ chơi golf. Cô có thể vướng vào bao nhiêu rắc rối đây?

Rồi anh nhớ ra cô sẽ chơi golf với ai và thở dài. Cô thực sự cần một người trông nom.

Một tiếng sau đó Kate mới tỉnh dậy, vẫn còn cao hứng vì ảnh hưởng của bia, và lục tìm thức ăn để trung hòa tác dụng của chất cồn. Khu nhà ăn rộng rãi lợp kính xung quanh đông nghẹt người khi cô tìm thấy nó, vì thế cô cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy Penny ngồi một mình tại một chiếc bàn dành cho hai người.

“Ôi bạn thân mến, ngồi xuống nào, Kate, ngồi xuống đi.” Có một cái gì đó rất đáng phấn khởi khi được chào đón nhiệt tình như thế, Kate mỉm cười và ngồi vào bàn cùng với Penny. Mặc dù không quá rục rờ, nhưng Penny thực sự là một người rất thân thiện, cởi mở và Kate tự hỏi không biết làm thế nào mà cô nàng có thể làm được điều đó. Với tất cả những kinh nghiệm mà cô ta hẳn là đã có được từ những người đàn ông, không hiểu làm thế nào cô ta vẫn tỏ ra tin người đến như thế?

“Không có Chad à?”

Penny lắc đầu. “Anh ta dành cho Thứ Bảy, hôm nay là Chủ nhật rồi.”

“Đại loại như kiểu quần lót cho từng ngày trong tuần ấy hử?”

“Đúng thế.” Penny khúc khích cười.

“Cô có chắc là cô muốn kết hôn không?”

“Có chứ.”

Kate chờ nghe giải thích thêm, nhưng Penny chỉ mỉm cười với cô – một nụ cười cởi mở và ấm áp như mặt trời. Rồi bồi bàn đem salad ra cho Penny.

“Chị cũng dùng salad, phải không Kate? Greg, anh có thể thật tốt bụng và nhanh chóng đem ra một đĩa salad khác cho Kate được không?”

“Cô có thể tin tôi, Penny”. Anh chàng bồi bàn rạng rỡ cười với cô ta và phóng ngay vào trong

bếp trở lại.

“Thật tiếc nếu như cô bỏ cuộc chơi sớm thế.” Kate nói. “Bằng cách này cô đem lại bao nhiêu niềm vui cho rất nhiều người.”

“Tôi muốn có một đứa con.” Penny mỉm cười với vẻ cân nhắc.

“Ồ, thế còn một ông chồng thì sao? Cô cũng muốn có chứ?”

“Ồ, chắc chắn rồi.” Penny dường như kém nhiệt tình hơn nhiều về một ông chồng so với đứa con.

“Penny, tôi không muốn thọc mạch, nhưng cô có yêu người đàn ông mà cô sắp kết hôn không?”

“Allan ư?Ồ, chắc chắn rồi.”

“Anh ta có biết, ờ, cô ở đây không?”

“Ồ, chắc chắn rồi. Anh ấy biết tôi thích khiêu vũ và những thứ tương tự, nhưng anh ấy quá bận rộn với công việc kinh doanh. Anh ấy biết tôi sẽ không lừa dối anh ấy hay làm gì khác. Chỉ là khiêu vũ, nói chuyện... chị biết đấy. Anh ấy muốn tôi được vui vẻ.”

“Ồ.”

Greg đã quay trở lại với đĩa salad của Kate trên tay. Cậu ta không hề rời mắt khỏi Penny trong lúc phục vụ cô, và vào phút cuối Kate đã phải điều chỉnh tay cậu ta để ngăn cho đĩa salad không đổ thẳng vào lòng mình.

“Cảm ơn.”

“Vâng, ma’am. Chị cần gì nữa không?”

“Bữa trưa.” Kate gợi ý.

“Đúng, đúng.” Greg cố dứt mắt ra khỏi Penny. “Chị cần gì?”

“Thực đơn.”

“Đúng, đúng.” Greg trộm một quyển thực đơn từ một bàn khác và đưa cho cô, mắt cậu ta lại dán dính vào Penny như thể kim loại bị hút vào một cực nam châm vậy.

“Sandwich kẹp thịt kiểu Thổ Nhĩ Kỳ.” Kate nói.

Greg mỉm cười với Penny.

“Sandwich kẹp thịt kiểu Thổ Nhĩ Kỳ.” Kate nhắc lại.

Greg vẫn mỉm cười với Penny.

“Tôi nghĩ là tôi sẽ dùng sandwich kẹp thịt kiểu Thổ Nhĩ Kỳ.” Kate quát lên.

“Đúng, đúng.” Greg đi giật lùi vào trong bếp.

“Allan tin tưởng tôi, mặc dù vậy thi thoảng anh ấy vẫn cảm thấy ghen tuông.” Penny thừa nhận.

“Tôi không hiểu được vì sao?”

“Điều duy nhất tôi không thích về đàn ông đó là thi thoảng họ cứ nghĩ là họ sở hữu chúng ta.”

“Đó là điều duy nhất cô không thích ư?”

“Còn gì nữa?”

“Tôi sẽ làm cho cô một cái list.”

“Không đâu, thực sự đấy, đàn ông rất thú vị.” Penny nghịch ngợm với đĩa salad. “Đàn ông quan tâm chăm sóc chúng ta, điều đó thật tuyệt.”

“Allan có chăm sóc cô không?”

“Ồ, có chứ.” Penny thở dài.

Kate nhìn cô ta một lát. “Penny, có chuyện gì không ổn với Allan thế?”

Penny do dự và rồi đặt đĩa của mình xuống và chồm người về phía trước. “Anh ấy rất nhàm chán, thi thoảng anh ấy đang nói chuyện với tôi, và rồi tôi lơ đãng và bắt đầu nghĩ đến quần áo hay con cái hay một bộ phim mà tôi vừa mới xem. Và rồi tôi nhớ ra là anh ấy đang nói chuyện, và tôi lại phải cố gắng lắng nghe trở lại.” Penny trở nên chán nản thất vọng nhiều nhất mà cô có thể thể hiện, đối với Penny, điều đó có nghĩa là bót rạng rỡ hơn một chút. “Điều đó thực ra không thành vấn đề bởi vì anh ấy không bao giờ nhận ra, nhưng...”

Kate cau mày nghĩ về những khoảng lặng dài trong những cuộc đính hôn trước đây của cô. “Tôi đã từng đính hôn với những người đàn ông như thế. Ba người. Quá bận tâm đến sự nghiệp và quan điểm của chính họ đến mức mà họ không bao giờ nhìn thấy tôi. Đừng cưới anh ta.”

“Tôi phải cưới ai đó nếu tôi muốn có con. Và tôi biết Allan từ khi anh ấy chuyển về sống cạnh nhà lúc tôi học lớp sáu và anh ấy học lớp trên tôi.” Penny thở dài khi nhớ lại. “Anh ấy thông minh, thành đạt, có rất nhiều tiền, và anh ấy sẽ chăm sóc tôi và con cái của chúng tôi. Không có người đàn ông nào hoàn hảo cả, nhưng Allan thì gần như hoàn hảo.” Cô ta cầm chiếc đĩa lên. “Tôi không ngốc nghếch. Tôi biết tôi không yêu anh ấy và biết là chúng tôi sẽ không có một cuộc hôn nhân hạnh phúc đến đầu bạc răng long. Nhưng tôi không giống như chị, tôi không muốn có một công việc. Tôi muốn kết hôn và có thật nhiều con và ở nhà với chúng toàn thời gian.” Cô ta cắn một miếng salad rồi nhai nó trong lúc nghĩ đến những gì mình định nói tiếp theo. “Chị thấy đấy, những gì tôi muốn là trở thành một bà mẹ toàn thời gian. Nhưng nếu tôi kết hôn với một người không có nhiều tiền lắm, tôi sẽ không thể làm thế, tôi sẽ phải đi làm. Ý tôi là, hầu hết những ông chồng đều không có đủ khả năng để vợ mình ở nhà. Trong khi đó Allan lại có thể, trên thực tế, anh ấy muốn tôi ở nhà.”

“Ồ,” Kate nói. “Thế thì...”

“Tôi biết. Chị nghĩ điều đó thật tồi tệ.” Penny nói.

“Không.” Kate nói dối. “Không nếu như đó thực sự là những gì cô muốn.”

“Tôi muốn thế.” Penny bậm môi. “Tôi đã lên kế hoạch toàn bộ những chuyện này và sẽ thực hiện nó. Và tôi sẽ công bằng với Allan. Tôi cũng yêu anh ấy theo một kiểu nào đó và tôi cũng sẽ chăm sóc anh ấy, và tôi sẽ trở thành một người vợ ngoan. Tôi chỉ xứng đáng có được hai tuần tới đây hoàn toàn tự do thôi. Đó là tất cả.” Cô ta nhìn Kate. “Tôi cho là chị nghĩ chuyện này thật ngu ngốc.”

“Tôi không nghĩ cô ngu ngốc.” Kate nói, ngạc nhiên vì cảm thấy đúng là mình có suy nghĩ đó. “Tôi chỉ không trung thực được như cô thôi. Nhưng nếu cô có thể trung thực, vậy thì tôi cũng có thể. Tôi cũng muốn một kiểu hôn nhân như thế. Kiểu có kế hoạch, thực tế. Điểm khác nhau duy nhất giữa chúng ta là tôi vẫn chưa tìm thấy Allan của tôi thôi.”

“Và đó là lý do chị đến đây,” Penny nói, cô ta nhìn quanh và chồm tới trước. “Thực ra thì, nơi này *nhung nhúc* những anh chàng có thể tin cậy được, chị sẽ không gặp vấn đề gì để có thể tìm được một người đâu.”

“Cho tới giờ, *nhung nhúc* đúng là từ chuẩn cho những người đàn ông mà tôi đã gặp.” Kate nói. “Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. Tôi sẽ tìm thấy một người đàn ông đáng tin cậy và thành đạt dù điều đó có giết chết tôi.”

“Tôi hi vọng là chuyện đó sẽ không nhàm chán đến thế.” Penny nói. “Tại sao đáng tin cậy luôn luôn đi đôi với nhàm chán nhỉ?”

“Bởi vì nếu một chuyện gì đó thật kích thích, thì nó sẽ không an toàn.” Kate nói.

“Vậy là chị tìm kiếm một anh chàng giàu có?”

“Thực ra thì,” Kate trả lời, hơi cau mày lại về suy nghĩ. “không cần phải giàu lắm. Tôi không quan tâm đến tiền bạc, tôi có tiền. Nhưng anh ta phải là một người thành đạt.”

“Giàu có.” Penny nói và ăn thêm một miếng salad.

“Tôi nghĩ thế.” Kate nói. “Cô biết đấy, tôi thực sự ghét chuyện này. Nó dường như là hơi tính toán. Thực ra là nó *quá* tính toán.”

“Tôi biết.” Penny nói. “Nhưng chị không thể trẻ ra được nữa. Chị thực sự nhìn rất tuyệt ở độ tuổi của chị, tuy nhiên, tốt hơn hết là chị nên tìm một ai đó trong lúc chị còn có thể.”

“Cảm ơn cô.” Kate nói.

Greg đem bữa trưa của cô ra: salad gà.

“Tôi có thể lấy gì thêm cho chị không?” Cậu ta hỏi, mắt dán vào Penny.

“Không, cảm ơn.” Kate chờ cho đến khi cậu ta đi khỏi liền quay lại Penny. “Từ giờ trở đi, đừng có xuất hiện ở bàn ăn cho đến khi tôi gọi đồ ăn xong, được chứ?”

Penny cười khúc khích.

“Mọi chuyện ở đây có ổn không thế?”

Kate ngẩng lên và nhìn thấy Valerie đang thập thò ở gần bàn của họ, trông rất sang trọng, gọn gàng và chuyên nghiệp trong bộ đồ bằng vải lanh màu xanh lá cây.

“Ổn cả.” Kate nói. “Tất cả mọi thứ thật đáng yêu.”

“Tốt.” Valerie nói. “Đó chính xác là những gì Will và tôi muốn các bạn cảm thấy.”

“Will?”

“Will Templeton – sếp của tôi.” Valerie mỉm cười về tự mãn. “Và cũng là hôn phu của tôi.”

“Chúc mừng.” Kate nói.

“Ồ, ngồi xuống và kể cho chúng tôi nghe về chuyện đó đi.” Penny nói. “Will trông thực sự kêu gọi. Tôi không biết là chị đã đính hôn với anh ấy.”

“Không ai biết cả.” Valerie nói và trượt vào trong một chiếc ghế bành còn trống. “Thì

thoảng tôi còn không nghĩ là Will biết điều đó.” Cô ta bật cười.

“Đàn ông mà.” Penny nói với vẻ cảm thông. “Họ thường không biết làm thế nào để có một mối quan hệ.”

“Ồ, chuyện này không tệ thế đâu.” Valerie nói. “Chúng tôi thực sự vô cùng hợp nhau. Trong ba năm trời liền mà chúng tôi không hề cãi nhau một lần nào.”

“Chà,” Penny xuýt xoa. “Ba năm!”

Valerie nhìn Penny cười tự mãn. “Will hiểu rằng về cơ bản thì tôi luôn biết điều gì là tốt nhất.”

“Tôi không thể tưởng tượng được chuyện đính hôn trong vòng ba năm trời,” Penny tiếp tục. “Tại sao hai người lại chờ lâu đến thế mà không làm đám cưới đi?”

Valerie liếc xéo Penny.

“Tôi đã đính hôn trong vòng ba năm.” Kate nói. “Dĩ nhiên là tôi đính hôn với ba gã khác nhau trong suốt thời gian đó. Nhưng dù sao đó cũng là một khoảng thời gian dài.”

“Một khoảng thời gian *thực sự* dài.” Penny nói.

“Will và tôi đã làm việc rất vất vả để làm cho nơi này trở nên thành công như thế này,” Valerie quạt lại. “Chúng tôi không có thời gian để cân nhắc đến bất kỳ chuyện gì khác.”

“Làm việc cùng nhau,” Kate nói, trong đầu vụt nháng qua kế hoạch của bản thân mình và rồi thấy nó hiển hiện ra bằng xương bằng thịt bằng câu chuyện của Will và Valerie. “Thật tuyệt vời. Đó chính là loại hôn nhân mà tôi mơ ước – là cộng sự, làm việc cùng nhau để cùng phát triển một công việc kinh doanh.” Cô nhìn sang Valerie. “Điều đó hẳn là tuyệt lắm.”

Valerie hài lòng trước vẻ ghen tị rành rành ở Kate. “Ồ, nó rất tuyệt, dĩ nhiên rồi, nhưng cũng có một trở ngại. Ý tôi là xét cho cùng thì tôi bị mắc kẹt ở đây, không có ai để nói chuyện ngoài những người giúp việc, và họ thì rất khó... ồ, cô biết đấy.”

Kate và Penny quay nhìn nhau rồi sau đó nhìn sang Valerie. “Gì cơ?” Kate hỏi.

“Ồ, họ là những người làng quê.” Valerie nhăn nhăn sống mũi. “Họ không hiểu được những người phụ nữ của công việc. Như chúng ta chẳng hạn.”

“Như chúng ta?” Kate lặp lại, ngờ ngợ với cảm giác bị xúc phạm.

“Chúng ta?” Penny cũng nhắc lại.

Valerie phớt lờ Penny và chỉ chú ý tập trung vào Kate.

“Tôi muốn nói chuyện với cô bởi vì tôi biết là cô sẽ hiểu.”

“Hiểu?” *Sáng nay mình uống nhiều đến mức nào nhỉ?* Kate tự hỏi. *Phải mất bao lâu thì mình mới có thể tỉnh táo lại được? Tại sao mình không thể hiểu được cô nàng này đang nhắm đến mục đích gì?*

“Tôi nhận ra cô ở bữa tiệc luau tối hôm qua. Ban đầu tôi cảm thấy cô nhìn khá quen lúc cô làm thủ tục check in, rồi sau đó tôi nhớ ra. Ảnh của cô đăng trên tạp chí *Business Week* tháng trước. Tôi đã kiểm tra lại bản tạp chí đó và đúng là cô ở đó thật.” Valerie nhướn mày. “Tôi rất ấn tượng.”

“Đừng.” Kate nói. “Tôi xuất hiện trên tạp chí *Business Week* chỉ bởi vì tôi đang đứng cạnh bố tôi lúc họ chụp ảnh thôi.”

“Bài báo đó nói cô là người kế vị của ông ấy. Điều đó hẳn phải tuyệt lắm, làm việc với một người đàn ông đầy quyền lực như thế.”

“Ồ, đúng thế.” Kate nói. “Nhất là khi những tờ tạp chí bắt đầu đề cập đến cô như là người kế vị của ông ấy. Ông ấy thích điều đó.”

“Tôi ghen tị với cô: được sống ở thành phố, ở một đẳng cấp cao hơn những người khác. Thi thoảng tôi có cảm giác như tôi bị mất trí vì bị mắc kẹt ở dưới này.” Valerie nói.

“Thế tại sao cô lại ở lại đây?” Kate hỏi.

Valerie nhún vai. “Đây là nơi Will muốn sống, và chúng tôi thực sự đang làm cho khu resort này cất cánh bay lên. Đó là một thứ mà chúng tôi cùng nhau xây dựng.”

“Cùng nhau.” Kate nói.

“Ồ, đúng thế.” Valerie nói. “Và chúng tôi có rất nhiều ý tưởng. Đừng nói với ai nhé,” cô ta thêm vào, giọng hạ xuống chỉ còn thì thào, “dự án tiếp theo của chúng tôi là xây dựng một quán bar đồng quê thực sự, có máy hát tự động và tất cả mọi thứ khác.”

“Ồ, nghe có vẻ thú vị đấy.” Kate nói trong lúc cố gắng phân tích xem vì sao một quán bar đồng quê lại là một bí mật hàng đầu như thế.

“Không phải là có một quán bar đồng quê trong thị trấn rồi sao?” Penny hỏi.

“Đó là quán của Nancy.” Valerie nói. “Cô ta thì không đáng để tính đến. Cô ta không có tí ý tưởng nào về việc điều hành công việc kinh doanh. Cô ta chỉ mở cửa và mọi người bước vào và

mua bia, thể thôi.”

“Đó không phải là khá nhiều cho ý tưởng điều hành một quán bar hay sao?” Kate hỏi.

“Nghe này, nơi đó có thể trở thành một mỏ vàng nếu cô ta biết phối hợp cách hoạt động lại với nhau. Bởi vì cô ta không biết làm điều đó,” Valerie nói, ngồi ngả ra ghế và mỉm cười. “nên Will và tôi sẽ mở mỏ vàng của riêng chúng tôi.”

“Điều gì sẽ xảy ra với Nancy?” Penny hỏi.

Valerie nhún vai. “Đó là kinh doanh.”

“Bố tôi sẽ thích cô.” Kate nói, hơi nhích ra tránh xa khỏi Valerie.

“Cảm ơn cô.” Valerie nói.

“Thế khi nào chị và Will sẽ kết hôn?” Penny hỏi.

“Sớm thôi.” Valerie nói. “Tôi đang bị một tập đoàn lớn ở East Coast lôi kéo về làm việc. Khi họ đưa ra lời đề nghị, tôi sẽ nói với Will. Anh ấy là một người rất công bằng, anh ấy không thể trông chờ tôi ở đây vô thời hạn mà không có một cam kết nào cả. Hơn nữa, anh ấy sẽ không thể điều hành nơi này mà không có tôi.”

Kate và Penny lại trao đổi ánh mắt với nhau.

“Hai người có thực sự là cộng sự ở đây không?” Kate hỏi vẻ thắc mắc. “Tôi vẫn chưa hiểu lắm.”

Valerie cau mày, có vẻ khó chịu vì bị dí sát mặt. “Will thành lập nơi này đã hơn chục năm rồi. Năm năm trước anh ấy mở rộng nó với một cộng sự giấu mặt – người mà đã tuyệt đối không làm bất cứ điều gì để giúp anh ấy điều hành nơi này. Tôi đến đây ba năm trước, lúc đó anh ấy gần như là rối tung lên không thể làm được điều gì và tôi đã cứu anh ấy cùng với khách sạn bằng cách lên kế hoạch cho những hoạt động khác cho các vị khách ngoài sân golf. Nhớ bữa tiệc luau tối qua không?”

Kate cau mày, nhớ lại buổi tiệc, rồi gật đầu.

“Đó, đó chính là ý tưởng của tôi. Tôi có rất nhiều ý tưởng kiểu như thế. Chúng đã lôi kéo rất rất nhiều người đến với khu resort này. Tôi là người không thể thiếu được ở đây.”

“Cô thật may mắn.” Kate nói vẻ không thoải mái. Cô đột nhiên cảm thấy có nhu cầu muốn tránh xa khỏi Valerie như thể cô ta có một căn bệnh truyền nhiễm nào đó mà cô có thể bị lây nhanh chóng, như thể cô ta là người đầy tham vọng đến mức không có tâm hồn và hoàn toàn

không có nhân tính. Cô cười tươi với Valerie và đẩy chiếc ghế của mình ra. “Giờ tôi phải vắt chân lên cổ rồi, tôi sẽ trễ buổi chơi golf mất.”

“Chị chơi golf với ai thế?” Penny hỏi.

“Peter gì đó.”

“Ồ, anh ta có vẻ giàu có.” Penny nói. “Chúc may mắn.”

“Chúc may mắn?” Valerie nhướn mày lên nhìn Kate.

“Về trận chơi golf ấy mà.” Kate nói. “Tôi sẽ cần phải có tất cả những may mắn mà tôi có thể có đấy.”

“Ồ, thế thì tôi cũng chúc cô may mắn.” Valerie nói. “Chúng ta sẽ gặp nhau sau và nói chuyện nhé. Tôi thấy chúng ta có rất nhiều điểm tương đồng.”

“Nghe thật tuyệt.” Kate nói, cố gắng không tỏ ra hoảng sợ. “Thật đấy.”

“Thật đấy.” Valerie nói. “Tôi coi cô như là một tấm gương để noi theo vậy.”

“Tuyệt.” Kate nói trong lúc cô bước giật lùi ra ngoài. “Tôi không thể diễn tả được điều đó làm tôi cảm thấy thế nào đâu.”

CHƯƠNG IV

Mình không có bất kỳ điểm tương đồng nào với người đàn bà đó, Kate tự nhủ trong lúc băng qua sảnh khách sạn. Và mình cũng không phải tấm gương hay cái gì đó của cô ta. Rồi cô nhìn thấy cảnh Peter đang đứng chờ cô và khựng lại, giật mình vì cảm thấy anh ta nhìn quen thuộc đến thế nào khi anh ta bước về phía cô. Anh ta trông giống ai nhỉ? Derek? Terence? Paul? Tất cả bọn họ - cô kết luận. Cao ráo, nổi bật, tóc hoa râm phía hai bên thái dương, kiên quyết, tự chủ. Anh ta bước đến phía cô bằng những sải chân dài giống bố cô và rồi quàng cánh tay quanh người cô, nhìn xuống cô, và mỉm cười. Cô cảm thấy khó chịu khi những người đàn ông làm điều đó vì nó luôn làm cô cảm thấy mình nhỏ bé.

“Nhìn em thật không thể tin được. Anh sẽ phải giới thiệu em với tất cả mọi người thôi.” Peter nói, và cô ngược lên nhìn anh ta chăm chăm một lúc, không nói nên lời vì mất hết tinh thần. Giờ anh ta đã ở rất gần, anh ta nhìn không thực sự quá giống với những người đàn ông mà cô đã từng dính hôn nữa. Thậm chí còn hơn nữa ở cái cách anh ta di chuyển, hiện ra lù lù phía trên cô, tươi cười rạng rỡ với cô như thể cô là một thành tựu gì đó mà anh ta đã đạt được.

“Ừm, chờ một phút.” Cô nói rồi tự động lùi lại vào phía trong tiến thẳng đến bàn tiếp tân để tránh xa anh ta. Khi cô bước đến chỗ cái bàn và đâm sầm vào nó, cô mới nhận ra cô đã bỏ anh ta đứng ở giữa đại sảnh, bối rối và bực mình. *Bỏ cái tính xấu ấy đi, cô tự mắng mình. Người đang hành động như một con ngốc ấy, không có gì không ổn với anh chàng này cả. Có chuyện gì không ổn với người thế?*

Anh ta gian lận, Jake đã nói thế. Và vì lý do nào đó, đột nhiên cô cảm thấy tin Jake cùng với cái mũ cao bồi ngốc nghếch và cái quần soóc rách tả tơi đó hơn là tin anh chàng đóng bộ bánh bao trong bộ quần áo bằng vải flannel kia.

Hoàn toàn bốc đồng, cô gọi Will qua bàn tiếp tân.

“Anh có cái ống nhòm nào không?”

“Chỉ có một cặp nhỏ thôi.” Will vói xuống ngăn dưới quầy và lôi ra một cặp ống nhòm mini được gấp lại gọn gàng. “Nếu để dùng ngắm chim thì nó không có tác dụng lắm đâu. Tôi có thể tìm cho cô một cặp to hơn nếu cô không vội.” Anh trao cho cô một nụ cười thân thiện, cởi mở làm Kate cảm thấy bối rối. Một người đàn ông nhìn tử tế như thế này đang làm gì với con cá nhồng Valerie để hủy hoại những quán bar của những người hàng xóm nhỉ?

(Để tiện cho sự tưởng tượng, peppercorn xin cung cấp luôn hình ảnh con cá nhồng cho bà con thưởng thức:

“Kate?” Will gọi khi thấy cô nhìn chằm chằm vào anh mà không nói gì.

“Cái này ổn rồi.” Cô nói. “Con chim mà tôi định ngắm thực ra rất, rất to.” Cô nhét nhanh cặp ống nhòm vào trong túi và quay trở lại với Peter – lúc này đang nhìn vào đồng hồ như để nhắc nhở cô.

Họ cùng nhau bước về phía sân golf, Peter gật đầu sang trái rồi sang phải chào những người quen biết, trong lúc luôn giữ một cánh tay sở hữu phía sau lưng cô như thể cô là sự khởi đầu cho anh ta trong một show xiếc thú đặc biệt đã nổi tiếng từ lâu. *Anh ta làm việc trong một hãng quan hệ công chúng, Kate nhớ lại, có thể anh ta nghĩ mình khá ổn cho hình ảnh của anh ta cũng nên.*

“Khu vực sân phẳng của Toby’s Corners là một cái sân khá dành cho dân nghiệp dư,” Peter nói với cô khi họ bước đến sân golf trên đồi. Anh ta ra hiệu cho hai cậu bé vác gậy. “Tuy nhiên, nếu như em đã có chút kinh nghiệm về chơi golf thì chúng ta nên chơi ở trên sân này.” Anh ta

mỉm cười với cô, vừa ra vẻ kẻ cả đồng thời vừa ra vẻ thách thức cô. “Sân này đòi hỏi kĩ năng nhiều hơn.”

Kate mỉm cười lại với vẻ thận trọng.

“Dĩ nhiên là nó không đến nỗi không thể chơi được như mọi người vẫn ca thán đâu.” Peter cười thích thú rồi đưa cái túi của mình và cái túi anh ta thuê cho cô cho hai cậu bé vác gậy mà không hề quay lại nhìn chúng. “Trên thực tế,” anh ta nói thêm, “anh đã thường ghi điểm dưới mức thông thường một chút ở đây.”

Hai cậu bé vác gậy ở vào khoảng hai mươi tuổi, và cậu bé có mái tóc đỏ rực trông khá quen thuộc. Kate nhìn thấy chúng nhìn nhau và nhả nhỏ cười khi Peter tuyên bố anh ta chơi dưới mức trung bình. Thêm một điểm cho Jake. Làm thế nào cô kiếm được những người đàn ông này nhỉ?

Những anh chàng này là những gì người đang tìm kiếm, đúng không? Cao ráo, nổi bật, thành đạt, và giàu có. Người chỉ quên mất không đưa đức tính “trung thực” vào trong bản miêu tả nghề nghiệp của người thôi.

“Em có muốn cá cược một chút không?” Peter đang chăm chú nhìn cô với vẻ ngây thơ. “Thậm chí anh sẽ chấp em mười điểm dẫn trước.”

Bố cô thường vẫn cười kiêu đó ngay trước khi ông hoàn thành một thương vụ. Cô đã luôn ghét nụ cười đó. Làm thế nào để thoát ra khỏi cuộc hẹn này bây giờ nhỉ?

“Em đã từng chơi golf trước đây chưa?” Peter hỏi.

“Ồ, một hay hai lần gì đó.” Cô nói, trong đầu thầm nói thêm, *từ hồi học đại học lúc tôi còn nằm trong đội tuyển golf của trường. Vấn đề là cái thời học đại học đó đã cách đây mười bốn năm rồi.*

“Thế cá năm mươi đô nhé?” Anh ta hỏi.

Mình không thể tin được chuyện này, Kate nghĩ. Anh ta đang cố gắng dụ dỗ mình, và rồi có lẽ anh ta sẽ cố gắng lừa gạt mình. Ôi, quỷ tha ma bắt các người đi, Peter-Derek-Paul-Terence. Tôi đã mệt mỏi vì bị những người đàn ông như các người lợi dụng rồi. Lần này tôi sẽ thắng, và tôi không chỉ nói về golf đâu đấy.

Cô ngẩng lên cười rất tươi với anh ta. “Một trăm đô thì thế nào?” Cô phản công.

Peter rạng rỡ cười lại. “Tốt thôi, tốt thôi.”

Anh chàng vác gậy tóc đỏ của cô kín đáo lắc đầu với cô, và cô nháy mắt lại với cậu ta. Mắt

cậu ta mở lớn rồi trao đổi ánh mắt với cậu bé vác gậy còn lại.

Cú đánh đầu tiên của Peter treo bóng vào trong mảnh sân gần đó. Khi anh ta và cậu bé vác gậy của mình đuổi theo đến nơi trái bóng dừng lại, Kate lấy chiếc ống nhòm ra, giữ nó giấu trong bàn tay của mình. Khi họ đã đến mảnh sân bên kia, Peter giơ tay vẫy cô và quay lại tìm quả bóng của mình. Kate liền đưa ống nhòm lên nhìn và thấy anh ta đá trái bóng ra khỏi khu vực rough.

(Một sân golf tiêu chuẩn có 18 lỗ, mỗi lỗ chia ra làm nhiều loại địa hình, trong đó có một số loại địa hình chính. Rough: là khu vực có cỏ ở rìa đường bóng, cỏ rậm và dài hơn khu vực fairway. Nếu bóng rơi vào đây sẽ rất khó đánh.)

“Tôi thực sự tin là trái bóng của đối thủ của mình vừa mới nảy lên thêm một lần nữa.” Cô thì thầm với anh chàng vác gậy.

“Những trái bóng của đối thủ của chị sẽ luôn như thế đấy.” Cậu bé vác gậy của cô trả lời.

“Thật thế ư, lúc này à? Tôi là Kate.” Cô chìa tay cho cậu ta.

“Tôi tên Mark.” Cậu ta trả lời và nắm lấy tay cô.

“Anh chàng phục vụ quầy bar,” Kate nhớ lại. “Có chuyện gì mà cậu không làm ở đây không?”

“Không nhiều lắm.” Mark nói với vẻ hồ hởi. “Tôi đang học về quản lý khách sạn, và Will muốn tôi học mọi việc từ mặt đất trở đi.”

Kate quan sát ngọn đồi dựng đứng. “Ồ, mặt đất ở đây chắc chắn là dựng đứng rồi.”

“Điều đó sẽ dễ dàng để chơi gian lận với chị hơn.” Kate quay lại liếc ánh mắt sắc như dao cạo nhìn cậu ta, và Mark gật đầu. “Thật không may đó là sự thật. Tôi nghĩ là chị sắp mất một trăm đô rồi.”

“Ồ, không đâu.” Kate nói. “Tôi quen với việc đứng thẳng trong những trận đánh trên địa hình dốc đứng, và tôi sinh ra để làm người chiến thắng. Bố sẽ không chấp nhận cho tôi có một kết quả tồi tệ hơn đâu.”

Cô đặt bóng vào điểm phát bóng và đánh nó nhẹ nhàng vào trong sân cỏ.

“Tôi có cảm giác là tôi sẽ thích trận đấu này cho xem.” Mark nói.

“Ồ, tôi cũng thế.” Kate nói.

Cô sớm nhận ra trong trận đấu rằng cô có thể dễ dàng đánh bại Peter nếu anh ta chơi một

cách công bằng, nhưng sự gian lận của anh ta đã san bằng điểm số một cách đáng kể. Kate không ngạc nhiên. Có lẽ đó là cách mà anh ta đạt được vị thế của mình như ngày hôm nay. Xét cho cùng thì hầu hết những người đàn ông giàu có đều không thể leo lên được đến vị trí của mình nếu không đi tắt đón đầu, họ luôn tận dụng mọi lợi thế mà họ có. Đó là những gì mà cô cảm thấy thích ở họ. Họ rất năng nổ, tự chủ. Rất khó bị đánh bại.

Chúa ơi, mình điên mất rồi, cô nghĩ.

Peter mỉm cười với cô với một vẻ nhún nhường.

Nhưng cô không ngốc nghếch như anh ta, cô cũng cười lại. Hai người đều có thể chơi trò đó. Với suy nghĩ đó trong đầu, khi đánh đến lỗ golf thứ tư bóng của cô bị xoáy vào khu vực rough, cô đá ngược trái bóng của mình ra khỏi đó mà không có chút áy náy nào.

Peter trông có vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy trái bóng của cô. “Không phải là bóng của em trượt vào khu vực rough rồi à?”

“Một cú nảy may mắn thôi.” Kate nói.

Mark long trọng gật đầu đồng ý.

Peter cau có nhìn cô và rồi quay lại với trái bóng của mình.

“Trận đấu này bắt đầu trở nên buồn tẻ rồi đây.” Mark nói. “Cá nhân mà nói, tôi thấy thích thú. Thật tiếc là Jake không có mặt ở đây để chứng kiến chuyện này.”

Kate cau mày nhìn cậu ta. “Jake?”

Mark mở miệng ra định nói rồi lại ngậm lại.

“Nói cho tôi biết đi.” Kate yêu cầu, và Mark nhún vai.

“Jake bảo tôi ra đây để trông chừng chị.” Cậu ta nói. “Anh ấy cho là chị sẽ không nghe theo lời anh ấy, nên...”

“Nên cậu trở thành người trông trẻ.” Kate thở dài.

“Đừng có nói là tôi nói với chị nhé.” Mark nói.

“Nói với tôi cái gì?” Kate tròn mắt nhìn cậu ta. “Giờ thì tránh ra khỏi đường bóng của tôi, cậu bé. Tôi là một người phụ nữ đang mang trọng trách trên vai.”

Trận đấu đã dần biến chất trở thành một loại trò chơi mà CIA thường hay chơi – một trận

đấu golf lên lút. Cả hai người họ đều thích đánh bóng khi đối phương quay lưng lại. Khi trò chơi đã trở nên quá trơ trẽn và trò gian lận trở nên quá rõ ràng, Kate lắc lắc rũ mái tóc ra khỏi búi tóc cao của mình và cười phá lên, còn Peter bắt đầu trông có vẻ điên cuồng hơn bao giờ hết.

“Đây là cách chơi golf duy nhất.” Kate nói với Mark. “Và phải đến tận bây giờ tôi mới khám phá ra điều đó. Tôi phải mời gã khốn này đi ăn tối nay để tỏ lòng biết ơn mới được.”

“Tôi không nghĩ là anh ta có thể chịu đựng được cho đến bữa tối đâu.” Mark quan sát Peter và cau mày lại. “Trước đây anh ta chưa từng bị thua, và mặt anh ra cũng chưa bao giờ chuyển sang màu như thế kia.”

“Anh ta ổn thôi.” Kate nói. “Còn mỗi một lỗ nữa thôi mà.”

Peter như nghệt thở lần nữa khi vung gậy, và trái banh của anh ta biến mất vào trong bụi rậm. Anh ta oai vệ bước theo hướng trái banh, bỏ mặc cậu bé vác gậy của mình đang loạng choạng cùng với Kate và Mark.

Vấn đề đối với những người đàn ông như Peter là họ luôn thoát được với những trò gian lận nho nhỏ xấu xa của mình. Điều đó thật không công bằng. Phải làm điều gì đó về chuyện này mới được.

“Lần này chúng ta phải đến xem thôi.” Kate nói, và ba người họ bám theo sau anh ta một cách lặng lẽ.

Họ bước tới rìa sân cỏ ngay đúng lúc để kịp nhìn thấy Peter đá trái bóng của mình một cách giận dữ quay trở lại vào trong sân cỏ.

“Vì sao thế, Pete?” Kate vui vẻ lên tiếng. “Thế là gian lận.”

Anh ta giật nảy lên khi nghe thấy giọng nói của cô và trừng mắt nhìn cô với vẻ thống khổ, khuôn mặt anh ta trở nên xám ngoét. “Kate.” Anh ta lắp bắp, và rồi đổ sập xuống sân cỏ.

“Peter?” Kate cúi xuống bên cạnh anh ta. “Peter, chỉ là một trận đấu ngớ ngẩn thôi. Không ai quan tâm đâu, Peter?”

Cô quỳ xuống trên đầu gối bên cạnh anh ta. Anh ta không còn thở nữa.

“Gọi 911 ngay!” Kate ra lệnh cho Mark và cúi xuống hô hấp nhân tạo cho Peter.

Nửa giờ sau, Jake đứng bên cạnh cô trên sân golf và lắc đầu khi tiếng xe cứu thương đi xa dần. “Đầu tiên là Lance, giờ là chuyện này.” Anh nói.

“Chúng ta đã làm CPR cho anh ta. Anh ta sẽ ổn thôi.” Kate nói. “Bác sĩ bảo thế.”

(CPR: Cardiopulmonary resuscitation: hô hấp nhân tạo, hồi sức tim phổi)

“Hẹn hò với cô cứ như hẹn hò với tử thần vậy.” Jake nói.

Kate trông có vẻ cáu kỉnh. “Không có ai chết cả.”

“Chưa thôi.”

Kate định nói một điều gì đó thật chua cay nhưng rồi cô nhớ ra Jake đã sai Mark đến trông chừng cô. Cô đã quen với những người đàn ông nói những lời ngọt ngào và rồi để mặc cô tự mình chống chọi mọi chuyện. Một người đàn ông cứ ám chỉ cô là một mối đe dọa và rồi sau lưng lại để ý chăm sóc cô là một trải nghiệm mới mà cô chưa từng trải qua.

“Tôi tha lỗi cho anh.” Kate nói. “Anh là người tốt.” Cô vỗ nhẹ lên cánh tay anh và rồi quảy quả đi về hướng cabin của mình.

“Gì cơ?” Jake hỏi, trong lòng bối rối, nhưng cô đã đi rồi.

“Anh đáng lẽ phải ở đó.” Mark nói với anh và Will sau đó. “Người phụ nữ đó cần được bảo vệ như Rambo cần một vệ sĩ ấy.”

(Chắc ai cũng biết Rambo rồi, không cần phải chú thích nữa nha ☺)

“Anh không nghĩ là cô ta sẽ nghe theo lời anh.” Jake nói. “Đó là lỗi của anh.”

“Em không nghĩ là cô ấy bỏ lỡ nhiều đâu.” Mark nói.

“Thôi, đừng nói với cô ấy là anh đã bảo em đến đây.” Jake nói. “Anh không muốn cô ta có ý nghĩ quái đản nào.”

“Được thôi.” Mark nói rồi nhanh chóng quay đi. “Chắc chắn là em sẽ không nói. Giờ em phải đi đây.”

“Có chuyện gì với nó thế nhỉ?” Jake hỏi khi Mark phóng nhanh ra khỏi cửa khách sạn.

“Có chuyện gì với anh thế?” Will phản đối. “Ý anh là gì, anh không muốn cô ấy có ý nghĩ quái đản nào? Anh nên cảm thấy may mắn mới đúng.” Anh lắc đầu. “Thi thoảng em thấy lo lắng về anh, anh trai ạ. Kate Svenson là một cô nàng cực kỳ xinh đẹp và anh thì dường như là không

nhận ra điều đó. Anh đã tiến tới gần cũi chết rồi đấy, ngay ở đây.”

“Anh sẽ còn tiến tới gần hơn nữa nếu như anh có hứng thú với cô ta, và cả em cũng thế đấy. Cô ta chính là người đã đẩy Lance xuống bể bơi đêm qua, nhớ không?”

“Thật tốt cho cô ấy.” Will nói.

“Ồ, anh không có ý định trở thành nạn nhân tiếp theo của cô ta đâu.”

“Em không biết.” Will nói với vẻ suy nghĩ. “Cô ấy là một thứ gì đó khác nữa. Thật tệ nếu bỏ qua cô ấy.”

“Này.” Jake nói, giọng có vẻ cáu kỉnh. “Em đã bị trói chặt vào với Valerie. Nếu như có chuyện gì xảy ra với em, anh sẽ phải sở hữu toàn bộ cái công trình quái quỷ này thay vì chỉ một nửa đấy.”

“Với bất kì sự may mắn nào, Valerie sẽ tự cởi trói cho cô ấy.” Will nói. “Tên gốc Donald Prescott – người cứ tự giới thiệu với mọi người rằng mình là một môi giới chứng khoán ấy – thực ra là người do thám của Eastern Hotels. Hắn ta đang cố gắng lôi kéo cô ấy ký hợp đồng.”

Jake nhướn mày. “Và làm thế nào em phát hiện ra chuyện đó?”

Will lắc đầu với vẻ kinh tởm. “Em gặp hắn tại Hội nghị ở New Orleans năm ngoái. Hắn dĩ nhiên là không nhớ ra bởi vì trí óc của hắn chỉ bé như một con muỗi mắt thôi.”

Jake nhăn nhó. “Và em không cảm thấy bận tâm chút nào về chuyện con muỗi mắt đó đang cố gắng đánh cắp người đàn bà của em à?”

Will thụt người xuống chiếc ghế bành và gác đầu lên hai tay. “Em phải cảm thấy vô cùng may mắn mới đúng. Anh có biết ý tưởng ngông cuồng gần đây nhất của cô ta là gì không? Là xây dựng một quán bar mới và làm cho Nancy trở nên phá sản.”

Jake khịt mũi. “Và cô ta dự định làm gì để đạt được điều đó?”

“Ồ, cô ta muốn thành lập một quán bar đồng quê thực sự.” Will lắc đầu nói. “Anh có thể tưởng tượng ra điều gì điên rồ như thế không? Nancy Quán là một quán bar đồng quê thực sự đã được hơn ba mươi năm rồi. Nghĩa là Valerie muốn bọn em thành lập một quán bar đồng quê giả mạo để làm cho Nancy phá sản. Ngay cả nếu giả sử em đồng ý làm điều đó – mà đáng lẽ là cô ta phải biết là em sẽ không làm – thì đó vẫn cứ là một ý tưởng điên rồ.”

“Thế cô ta nói gì khi em trả lời không?”

“Cô ta lại mang vẻ mặt đó.” Will nói. “Vẻ mặt cũ ‘Rồi chúng ta sẽ xem’ mà cô ta luôn đem ra

dùng mỗi khi em không đồng ý điều gì đó với cô ta.”

“Anh ghét vẻ mặt đó.” Jake nói.

“Anh biết đấy, em thực sự cảm kích với những gì Valerie đã làm cho nơi này...”

“Anh thì không.”

“Nhưng gần đây cô ta thực sự đã hơi quá lấn át em rồi.” Will do dự. “Em đã bắt đầu để ý nhiều hơn sau khi em nói chuyện với anh vào ngày hôm qua, và em nghĩ là anh đã đúng. Em nghĩ là cô ta muốn kết hôn.” Anh nhìn Jake với vẻ thất bại. “Anh có thể tin được không?”

Jake nhắm mắt lại vẻ ghê tởm. “Dĩ nhiên là anh tin điều đó rồi. Em đã sống với cô ta ba năm rồi. Em nghĩ là cô ta muốn cái gì chứ?”

“Gây dựng khu resort lớn nhất vùng Trung Tây.” Will nói. “Đó là tất cả những gì mà cô ta đã nói đến. Nếu như cô ta làm ầm ĩ lên về những đứa con hay gì đó tương tự thì em đã có thể đoán ra sớm hơn. Nhưng tất cả những gì mà cô ta từng nói đến là khu resort, điều đó lại ổn đối với em.” Anh ngẩng lên nhìn Jake. “Cô ta nói về chuyện mở rộng căn hộ của em – mà dù sao thì cô ấy cũng đã gọi là căn hộ của *bọn em* – sang căn hộ bên cạnh. Như thế bọn em sẽ có hai phòng ngủ. Em hỏi vì sao? Không phải là chúng ta không có chỗ dành cho khách nữa, và cô ta bảo ‘Em không nói về khách trọ.’” Anh lại gác đầu lên hai tay. “Em nghĩ là cô ta ám chỉ đến chuyện con cái.” Anh than thở với vẻ hơi kịch. “Làm thế nào mà em lại dính vào cái mớ bòng bong này nhỉ?”

“Không phải là anh ủng hộ chuyện em cưới Valerie.” Jake nói. “Nhưng cho đến giờ em đã ngủ với cô ta một khoảng thời gian khá dài rồi đấy.”

Will ngẩng lên nhìn anh với vẻ vô cảm. “Thì sao?”

“Vì thế anh không nghĩ là tất cả những gì cô ta nghĩ đến chỉ là khu resort.” Jake nói. “Anh nghĩ cô ta đã trông chờ em nhanh chóng trở thành gia đình của cô ta đấy.”

“Em ư?” Will hỏi. “Ý anh là gì?”

Jake nhắm mắt lại. “Đừng để ý. Hãy cầu nguyện sao cho anh chàng Donald gì đó lôi được cô ta ra khỏi đây trước khi cô ta nhận ra là em sẽ không bao giờ kết hôn với cô ta, và rồi cô ta quyết định sẽ giết chết em.”

“Valerie sẽ không làm điều gì mang tính cảm xúc nhiều thế đâu.” Will nói. “Anh đang lẫn lộn cô ta với Kate rồi.”

“Anh sẽ không bao giờ lẫn lộn Kate với Valerie.” Jake nói. “Họ hoàn toàn khác nhau.”

Kate quay trở về cabin của mình và cố gắng cảm thấy xấu hổ về những gì mình đã gây ra, nhưng nó không có hiệu quả.

Có thể là cô không thực sự có ý định kết hôn. Một cô nàng thực sự muốn kết hôn hẳn là sẽ để cho Peter thắng. Cô lắc đầu, cô chưa bao giờ muốn kết hôn đến mức *như thế*.

Mặt khác, buổi chiều hôm đó không hẳn là một dấu hiệu để cô phải từ bỏ. Lance và Peter là những tên khốn. Điều đó không có nghĩa là những người đàn ông còn lại ở đây cũng đều như thế. Trên thực tế, luật xác xuất cho thấy rằng cô sẽ khá hơn vào lần tới.

Có lẽ cô sẽ tập trung hơn vào kế hoạch của mình. Những gì cô muốn là một ai đó nổi bật, thành đạt ngoài ra cũng phải biết quan tâm và trung thực. Một kiểu đàn xen giữa bố cô và Jake. Cô cố gắng tưởng tượng xem sự đàn xen đó trông sẽ như thế nào nhưng rồi không tưởng tượng được. Nó như kiểu muốn đàn xen một con cá mập với một con gấu nhồi bông vậy. Cô từ bỏ và đang định bước vào phòng tắm để tắm tấp một chút thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Kate?” Jessie nói. “Cậu đã đính hôn chưa?”

“Dĩ nhiên là chưa.” Kate nói. “Sao cậu lại gọi?”

“Cậu đã ở đó hai mươi tư giờ rồi.” Jessie nói. “Mình muốn biết đã đến lúc mình phải bắt đầu nướng chiếc bánh cưới cho cậu chưa?”

“Rất khôì hài.” Kate nói.

“Mình đã có một thiết kế hoàn hảo.” Jessie nói. “Một chồng tinh tế những lát bánh xếp theo hình chữ chi được trang hoàng trông giống như những trái phiếu Chính phủ, được bày biện một cách khéo léo với những bông hồng được gấp bằng những tờ một trăm đô.”

“Nghe này, nếu tất cả những gì mình theo đuổi chỉ là tiền thì mình đã bám dính vào hai anh chàng đầu tiên mà mình gặp ở đây rồi.” Kate nói.

“Ồ tuyệt. Kể mình nghe mọi chuyện nào.”

“Không, chuyện chán lắm. Cậu đã làm gì thế?”

“Phủ bên ngoài hai chiếc bánh hình chiếc nhẫn bằng bột vàng có thể ăn được cho bữa tiệc mừng sinh nhật lần thứ năm mươi cho gia đình Dershowitzes. Cậu phải nhìn thấy những vị tiểu thiên sứ mà mình đã làm ở trên đỉnh chiếc bánh, chúng nhìn rất giống nhà Dershowitzes. Ngay cả mình cũng còn bị ấn tượng bởi chính bản thân mình.”

Kate cắn môi. “Jessie, có bao giờ cậu nghi ngờ về những gì mà cậu muốn không? Cậu biết

đấy, về những mục tiêu của cậu?”

“Mục tiêu nào?” Jessie hỏi. “Mục tiêu chỉ dành cho bọn phát xít thôi. Cậu đang nghi ngờ về mục tiêu của cậu à? Bởi vì, nếu thế thì đã đến lúc...”

“Ồ, không hẳn thế...”

“Để mình đoán xem nào. Cậu đã gặp một vài gã nổi bật, giàu có, và họ không vui vẻ gì cho lắm, và cậu đã nhìn thấy những sai lầm trong con đường đi của cậu?”

“Không.” Kate do dự. “Thực ra thì, mình đã hẹn hò với hai người mà đó đều là ... ồ ... sai lầm, mình nghĩ thế.”

“Nhưng cậu vẫn cư xử thật đẹp chứ?” Jessie hỏi với vẻ ghê tởm không che giấu. “Mặc dù họ nhàm chán và hơi hợt, nhưng cậu vẫn mỉm cười và thể hiện mình là một quý cô hoàn hảo chứ?”

“Không. Mình xô một gã xuống bể bơi và làm cho gã còn lại lên cơn đau tim trên sân golf.”

“Cái gì?”

“Hắn ta gọi nhớ cho mình rất nhiều về những gã mà mình đã đánh hôn.”

“Lên cơn đau tim?”

“Cậu nghĩ rằng đó là lý do vì sao mình đã cố gắng giết Peter trên sân golf vào chiều nay à?”

“Chờ một chút. Bọn mình đang nói đến cái chết thực sự, đúng không?”

“Không. Jake xuất hiện và giúp mình hô hấp nhân tạo cho hắn ta và rồi xe cứu thương tới.”

“Jake là ai?”

“Không ai cả. Dù sao thì giờ Peter cũng đã ổn rồi.”

“Vậy thì, để mình đi thẳng vào vấn đề nhé. Cậu cố gắng giết gã đó bởi vì hắn ta gọi cho cậu nhớ lại ba anh hề mà cậu đã từng đánh hôn? Kỳ nghỉ này thực sự là một ý tưởng cực kỳ hay ho.”

“Này, mình không có ý định giết hắn ta. Mình chỉ đánh bại hắn ta trong một trận đánh golf thôi.”

“Nếu hắn ta giống một tên hề, điều đó sẽ xảy ra.”

“Hắn ta đúng là một tên hề, và điều đó đã xảy ra. Hắn ta xứng đáng bị như thế, hắn ta gian lận.”

“Và cậu phát hiện ra. Cậu cừ lắm.”

“Ồ, Jake đã bảo với mình là hắn ta sẽ gian lận. Và rồi...”

“Jake là ai?”

“Không ai cả. Và rồi khi mình cũng gian lận...”

“Cậu gian lận? Cậu ư?”

“Điều đó có vẻ công bằng, hắn ta gian lận mà.”

“Xin lỗi. Cậu là Kate Svenson, đúng không?”

“Cậu biết đấy, có lẽ đó là do lượng bia mà mình đã uống sáng nay.”

“Cậu uống bia vào buổi sáng à?”

“Đó là tất cả những gì Jake mang theo, và mình thì bị mắc kẹt giữa hồ trên chiếc thuyền có mái chèo mục nát đó...”

“Jake là ai?”

“Quên Jake đi. Anh ta không thú vị gì đâu.”

“Không cái quái gì. Mình có hứng thú.”

“Anh ta là một kiểu người làm những công việc tay chân lật vật.” Kate dừng lại suy nghĩ. “Cậu biết đấy, mình không biết chắc chắn anh ta làm gì nữa.”

Một khoảng im lặng kéo dài ở phía đầu dây bên kia.

“Jessie?”

“Cậu trải qua cả một buổi sáng, uống bia trên mặt hồ, trong một chiếc thuyền với một người đàn ông, và cậu không biết chắc là anh ta làm gì nhưng cậu nghĩ rằng anh ta là một người làm việc tay chân lật vật.”

“Đúng thế.”

“Có lẽ tốt hơn hết là mình nên xuống đó.” Jessie nói. “Điều này không giống cậu chút nào.”

“Mình ổn cả.” Kate nói. “Thực ra thì bởi vì hai cuộc hẹn vừa rồi của mình quá kinh khủng, nên mọi việc chỉ có thể khá hơn lên thôi.”

“Suy diễn vớ vẩn.” Jessie nói. “Nếu điều đó là đúng thì giờ này mình hẳn là phải hẹn hò với Harrison Ford rồi.”

“Mình vẫn không bỏ cuộc đâu.” Kate nói. “Mình chỉ điều chỉnh một chút kế hoạch của mình thôi.”

“Hãy điều chỉnh tất cả những gì cậu muốn.” Jessie nói. “Cậu thay đổi kế hoạch của cậu càng nhiều thì càng tốt. Chỉ là đừng làm điều gì quyết liệt quá mà không bàn qua với mình.”

“Bởi vì cậu biết quá nhiều về đàn ông à? Cậu quên là mình biết tất cả về đời sống tình ái lâm ly bi đát của cậu à?” Kate mỉa mai.

“Ít nhất là thi thoảng mình còn có một người.” Jessie nói. “Cậu vẫn cứ lên kế hoạch cho một sự hợp nhất hoàn hảo trong kinh doanh. Thêm một chút yêu đương vào đó nữa sẽ làm cho thế giới của cậu tuyệt hơn nhiều. Tại sao cậu không quên kế hoạch đó đi và chỉ đơn giản là yêu thôi?”

“Được rồi.” Kate chế nhạo. “Và rồi cuối cùng mình sẽ mắc kẹt với một kẻ thất thế như...”

“Như?”

“Quên đi.”

“Kể thêm cho mình về Jake đi.” Jessie nói.

“Quên Jake đi. Anh ta không có cơ hội. Vẫn còn có vài người nữa có tiềm năng ở đây, kế hoạch này vẫn có thể thực hiện được.” Còn có Donald gì đó. Và Eric. Và Rick đã rất tử tế tốt bụng. “Jessie?” Kate lên tiếng sau khi khựng lại một chút.

“Gì?”

“Cảm ơn cậu vì đã khuyên mình xuống đây. Mình nghĩ là mình đang có một khoảng thời gian rất vui vẻ.”

“Ồ, hãy gọi cho mình khi nào cậu cảm thấy chắc chắn.” Jessie nói. “Cậu đang xử sự rất lạ.”

“Mình nghĩ đó là lý do vì sao mình có một khoảng thời gian vui vẻ.” Kate nói.

Kate tìm thấy Penny tại bể bơi vào buổi chiều muộn hôm đó, chỉ mặc một bộ bikini màu xanh cốm và vây xung quanh bởi một đám đàn ông. Cô nằm duỗi người bên cạnh cô ta trên một chiếc ghế bố (*ghế dùng để nằm phơi nắng ở bể bơi hoặc bờ biển*) và quan sát cảnh tượng xung quanh với một vẻ hài lòng. Mark đã thiết lập lại quầy bar, và mọi người lại lượn lờ xung quanh, giao lưu với nhau trong buổi chiều lười biếng của ngày Chủ Nhật, không khí tràn ngập mùi kem chống nắng, mùi chất clo và mùi hơi men lúy túy. Họ chính là những người đã làm Kate cảm thấy bức bối vào ngày hôm trước đó, nhưng lúc này cô mỉm cười với họ mỗi khi họ đi ngang qua, và họ cũng cười với cô.

Jake và Will ngồi ở phía cuối quầy bar, đang tranh luận với nhau với một vài tờ giấy. Jake mặc một chiếc quần jean rách tả tơi và một chiếc áo phông màu trắng có nhãn hiệu dán ở phía sau lưng. Anh nhìn rất ổn trong chiếc áo phông cũ đơn giản, đó là không nói đến chiếc quần jean, và cô cảm thấy hơi một chút tiếc nuối vì anh không phù hợp với kế hoạch của mình. Will nhìn sang trọng, nổi bật trong chiếc quần vải may và một chiếc áo sơ mi được cắt may cẩn thận; chẳng trách gì Valerie làm đủ mọi cách để giữ chặt anh ta. Những người đàn ông kỳ lạ làm bạn của nhau, trông quá khác nhau, mặc dù lúc này khi cô quan sát họ, cô nhận ra họ có chút gì đó giống nhau.

Frank, nhìn có vẻ tròn trịa hơn thông thường trong chiếc quần soóc màu hồng và một chiếc áo không tay, đang cố gắng gây sự chú ý đối với hai cô bé độ tuổi học đại học đang phơi nắng phía bên kia bể bơi. Họ lịch sự phớt lờ anh ta, mặc dù Kate nhận ra một trong hai cô bé - cô nàng tóc hạt dẻ được cắt tỉa trau chuốt - cứ liếc mắt về phía Jake và Will mãi. Cô ta nên tập trung vào Jake là tốt hơn. Valerie sẽ không vui vẻ hài hước một chút nào nếu có ai đó thò chân vào tương lai của mình. Ý tưởng về Jake và cô bé đại học kia tự nhiên trở nên khó chịu vì một lý do nào đó, nhưng trước khi cô có thể chú ý hơn đến điều đó thì một trong những anh chàng của Penny - một anh chàng cao ráo tóc vàng mà cô ngờ ngợ nhớ ra từ đêm hôm trước - đã đeo dính lấy cô.

“Bộ sưu tập dành cho resort của Calvin Klein.” Anh ta quan sát bộ đồ cô đang mặc với vẻ gật gù tán thưởng.

Cô nghiên cứu anh ta qua cặp kính râm của mình. Anh ta đeo một đôi kính có gọng làm bằng sừng, nó làm anh ta trở nên dễ mến và hấp dẫn. Mái tóc vàng hoe của anh ta được cắt tỉa gọn gàng đẹp mắt. Chiếc quần vải màu vỏ dẻ của anh ta được cắt may không chê vào đâu được. Anh ta đang giữ hai tay ở bên mình. Và trên tất cả, cho đến lúc này anh ta vẫn chưa thách thức cô về bất kỳ chuyện gì cả.

Cô chìa tay ra cho anh ta. “Kate Svenson.”

“Tôi là Donald Prescott.” Anh ta nắm lấy tay cô và mỉm cười nhìn vào mắt cô. “Chúng ta đã gặp nhau tối qua tại bữa tiệc luau. Nhìn cô rất tuyệt vời. Không dễ dàng gì để vừa có thể kiêu sa

vừa nổi bật như thế tại một bể bơi đồng quê. Cô thực sự có vẻ bề ngoài rất ấn tượng.”

“Cảm ơn Donald.” Bề ngoài ấn tượng. Cô thích mình có sức hấp dẫn giới tính hơn. Cô liếc nhìn Penny trong bộ bikini dây của cô ta, Penny không có vẻ bề ngoài ấn tượng gì cả, nhưng Penny biết vui vẻ.

Penny vẫy tay với cô. “Tôi rất vui vì chị tới đây.” Cô ta nói và Kate hơi giật mình một chút khi thấy sự thân thiện trong giọng nói của cô ta. Penny thực sự là một người tốt bụng và thân thiện. Giá trị con người của cô ta có chút vấn đề, nhưng trái tim cô ta rất ấm áp. Cô phải tử tế hơn với Penny mới được. Thực ra là, cô phải trở nên giống Penny hơn một chút.

Donald làm cô chú ý khi kể cho cô nghe về cửa hàng phân phối sản phẩm của Donna Karan cách khách sạn chỉ vài giờ đi đường. Để tiết kiệm, anh ta khẳng khẳng, thì việc lái xe đi là sự lựa chọn kinh tế hợp lý nhất. “Cô ta thực sự làm ra những bộ cánh đẹp nhất cho chị em phụ nữ.” anh ta nói. “Nhưng dĩ nhiên là cô biết điều đó rồi.”

“Dĩ nhiên.” Kate nói, bị sao lãng khi cô nàng tóc hạt dẻ đang di chuyển một cách có chủ ý về phía quầy bar.

Donald lại làm cô chú ý lần nữa, và anh ta nói cho cô nghe về giá cả trong thành phố và những nơi tốt nhất có thể mua nữ trang.

Donald rất tử tế, cô nghĩ, và rất đẹp trai, và mình nên tập trung vào mục đích mà mình đến đây. Nhưng cô nàng tóc hạt dẻ kia đang làm gì thế nhỉ?

Kate quan sát trong lúc Will rót cho cô nàng đó một ly soda, mỉm cười với cô ta trước khi quay trở lại với Jake và những tờ giấy. Cô gái miễn cưỡng từ từ quay trở lại chiếc ghế của mình. Cả Jake lẫn Will đều không nhận thấy điều đó. Tốt. Dù sao thì họ cũng quá già đối với cô ta.

Jake tỳ lên quầy bar và nói chuyện với Will, chỉ vào cái gì đó trên những tờ giấy phía trước họ. Đầu họ chụm vào nhau, mái tóc của họ có cùng màu, cùng là màu nâu sẫm.

“Jake nhìn giống Will quá nhỉ.” Cô nói với Penny. “Họ như thể là anh em ấy.”

“Họ là anh em mà.” Penny nói. “Tôi ước gì tôi có một chiếc mũ như thế.”

Kate quay lại nhìn Jake với vẻ bối rối. “Jake làm việc tay chân lật vật trong khách sạn của em trai mình à?”

“Jake là một kế toán. Anh ta chỉ thi thoảng giúp đỡ loanh quanh vì Will sở hữu khách sạn này thôi. Tôi nghĩ Will để anh ta sống trong cabin cuối cùng đầu kia hoàn toàn miễn phí.”

Kate cau mày. “Jake là kế toán à?”

“Anh ta đã là một luật sư thuế gì đó ở Boston. Rồi anh ta quay trở về nhà, và giờ anh ta giúp Will với công việc ở khách sạn và làm thuế cho những người khác. Chiếc mũ cao bồi của anh ta không phải nhìn cực kỳ bắt mắt sao?”

“Jake là một luật sư thuế à?”

“Tôi nghĩ là anh ta đã làm ra rất nhiều tiền và giờ nghỉ hưu hoặc gì đó.” Penny kéo một chiếc gương từ trong túi xách và kiểm tra lại lớp trang điểm của mình. “Tối nay bọn mình đến quán bar mà Valerie đã nói đi. Nancy Quán ấy.”

“Hôm nay là Chủ nhật, nó không mở cửa.” Kate trở mắt nhìn Jake. “Jake là một luật sư thuế à?”

“Điều đó thì có khác biệt gì đâu? Giờ anh ta không còn làm nữa.” Penny lôi ra một thỏi son và cẩn thận tô lại đôi môi xinh xắn của mình. “Có lẽ chúng ta sẽ đến quán bar đó tối mai. Tôi nghĩ là ai đó phải cảnh báo Nancy rằng Valerie đang cố gắng làm cho chị ấy phá sản.”

“Tôi không biết, Penny.” Kate nói, mắt vẫn dán vào Jake. “Có lẽ tốt hơn là không nên dính dáng vào chuyện này.”

“Cũng được, thế thì chúng ta sẽ chỉ đến đó và quan sát thôi.” Penny nói. “Dù sao tôi cũng muốn gặp Nancy. Mọi người nói là chị ấy cực kỳ dễ chịu. Chị sẽ đi cùng tôi chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Kate nói mà không suy nghĩ. Jake và Will đang gật đầu với nhau và rồi Will bước dọc theo quầy bar để phục vụ một vị khách khác. Jake quay trở lại với những tờ giấy, ghi chú vào những tờ khác nhau trong lúc nghiên cứu những con số trước mặt mình. Trong chốc lát, Kate có thể nhìn thấy anh như thể là anh đã từng trước đây – tập trung, lanh lợi, thông minh và chuyên nghiệp. Rồi dường như Jake tự nhận ra điều đó. Anh nhìn xuống những ghi chú của mình, lắc đầu rồi vò nát tờ giấy trong tay, và đóng cuốn sổ cái lại. Khi Will quay lại, anh đẩy phần còn lại của đám giấy tờ lại cho em trai bằng một ngón tay như thể nó không sạch sẽ chút nào.

Anh vẫn còn quá trẻ để có thể nghỉ hưu, nhưng giờ anh đang ở đây, không làm gì nhiều lắm, một luật sư thuế giờ đi cắt cỏ. Anh lười biếng và sống không có mục tiêu, nhưng anh xuất hiện trên sân golf và biết cách làm CPR, và anh là người anh trai thất nghiệp của Will, nhưng Will nghe theo lời anh như thể anh là một cộng sự. Và anh rõ ràng không phải là mẫu người của cô, nhưng cô cảm thấy thoải mái với anh hơn rất nhiều so với bất kỳ gã đàn ông nào cô từng gặp. Một người đàn ông lạ lùng.

Donald lại làm cô chú ý lần nữa.

“Có một cửa hàng ở trong làng có bán những chiếc mũ giống như mũ của Jake.” Anh ta nói

với cô và Penny.

“Tuyệt.” Penny reo lên, mắt long lanh nhìn anh ta.

“Tuyệt.” Kate lặp lại, mắt vẫn dán vào Jake.

CHƯƠNG V

Vào lúc chín giờ sáng hôm sau - cố ý phớt lờ cảm giác nghi ngờ lằng nhằng trong đầu rằng mình đang tiêu phí một khoảng thời gian mà cô có thể sử dụng hiệu quả hơn nếu tập trung vào kế hoạch của mình – Kate đến gặp Jake ở hồ nước.

“Valerie vừa gọi đến cabin của tôi để thu xếp cho một cuộc đi bộ đường dài để ngắm cảnh thiên nhiên.” Cô nói. “Làm ơn đừng để cô ta tóm được tôi. Tôi có mang theo một cuốn sách, tôi sẽ không làm phiền anh đâu.”

“Cô không hề làm phiền tôi.” Jake nói. “Lên thuyền đi.”

Anh chèo thuyền băng qua hồ và lại đến dưới tán lá liễu, cởi bỏ chiếc áo sơ mi và nằm ngửa ra để ngủ, đúng y như những gì anh đã làm sáng hôm trước đó.

“Đây là tất cả những gì anh làm à?” Kate hỏi trong lúc ổn định chỗ của mình cùng với cuốn sách.

“Gì cơ?”

“Ngủ trên thuyền?”

Jake đẩy nghiêng chiếc mũ trên mặt và quắc mắt nhìn cô từ đầu bên kia chiếc thuyền. “Tôi dậy từ lúc năm giờ rưỡi sáng và làm việc chống mòng lên để đảm bảo cho toàn bộ khu đất này trông thật đẹp để cho những người như cô, và đây là câu cảm ơn mà tôi nhận được sao?”

“Xin lỗi.” Kate nói.

Jake gạt đầu cục cằn và đẩy chiếc mũ trở lại che ngang mặt.

“Vậy chính xác là anh làm gì?”

Jake lại đẩy nghiêng chiếc mũ. “Nếu cô bỗng trở nên thích tán gẫu, tôi sẽ chèo thuyền mang cô quay trở lại bờ đấy.”

Kate nhún vai. “Tôi chỉ tò mò thôi. Penny bảo với tôi là anh đã từng là một luật sư thuế.”

“*Đã từng là* là một cụm từ chính xác,” Jake nói. “Giờ tôi là người quản lý các hoạt động ngoài trời.” Anh lại đẩy chiếc mũ lại.

“Có phải điều đó có nghĩa là anh cắt cỏ không?”

“Không, điều đó có nghĩa là tôi bảo những người khác cắt cỏ. Giờ thì im đi và để tôi ngủ.”

Kate giở cuốn sách ra, nhưng cuối cùng thay vì đọc nó cô lại ngồi mơ mộng. Khung cảnh thật quá yên bình trên mặt hồ, không có chút áp lực nào, không bị căng thẳng; chỉ có mặt hồ, cá và Jake. Cô nhớ lại những thứ mà cô đã lên kế hoạch cùng với Jessie lúc ở thành phố và mỉm cười. Jake hẳn sẽ nghĩ rằng cô bị mất trí nếu như cô kể cho anh nghe chuyện đó.

Cô liếc nhìn qua anh. Hơi thở của anh vẫn chưa đủ sâu để cho thấy là anh đã ngủ rồi.

“Có bao giờ anh nhận ra là thực tế thay đổi rất nhiều tùy thuộc vào nơi mà anh đang sống không?” Cô hỏi anh.

“Không.”

“Khi tôi còn ở thành phố, tôi có một ý tưởng về cách mà mọi việc sẽ diễn ra một cách hoàn toàn hợp lý. Nhưng rồi sau đó tôi đến Toby’s Corners và ý tưởng của tôi trở nên đường như ... ờ ... không còn đúng nữa. Và rồi tôi chèo thuyền ra đây với anh, và ở giữa mặt hồ thế này, chính cái ý tưởng đó lại trở nên cực kỳ ngu ngốc, nó rất buồn cười. Anh có hiểu ý tôi muốn nói gì không?”

Jake im lặng một lúc khá lâu làm cô nghĩ là anh đã ngủ thiếp đi rồi. Đột nhiên anh lên tiếng. “Có.”

“Gì cơ?” Kate giật mình hỏi lại.

“Tôi hiểu ý cô muốn nói gì.” Jake đẩy chiếc mũ ra khỏi mặt mình một lần nữa. “Đó là lý do vì sao tôi không đến các thành phố lớn nữa và vì sao tôi trải qua rất nhiều thời gian ở ngoài này.”

“Ồ.” Kate nói. “Ý tưởng ngu ngốc của anh ở thành phố là gì?”

“Tiền là tốt, và thật vui vẻ khi ta kiếm ra được chút ít.” Jake nói.

“Ồ,” Kate lặp lại. Sau một lát, cô hỏi thêm. “Đó là một ý tưởng ngu ngốc à?”

“Thực ra thì không nếu ở Boston,” Jake nói. “Ở Boston, họ nghĩ rằng tôi là một tuyệt tác.”

“Nhưng ở đây thì không à?”

“Thực ra...” Jake đuổi người ra một chút. “Người Toby’s Corners có một ý tưởng rất chi là thực tế về tiền bạc. Đó chỉ là một thứ mà cô dùng để chi trả các khoản vay và để mua thức ăn. Ở thành phố, tiền còn hơn là một phương tiện dùng để ghi điểm.”

“Không phải đó chỉ là vì có nhiều tiền hơn ở thành phố hay sao?” Kate hỏi.

“Không,” Jake nói. “Lấy ví dụ dì Clara của tôi nhé. Bà ấy được coi là giàu có theo tiêu chuẩn của Toby’s Corners, và khi bà ấy chết bà ấy chia số tiền của bà cho Will và tôi.”

“Bà ấy thật tử tế.” Kate nói.

“Có khoảng hai mươi nghìn đô la cho mỗi người chúng tôi, ở đây con số đó là cả một gia tài nhưng lại chẳng đáng là bao nếu đem con số đó khoe khoang ở nơi tôi sống.” Jake vói lên và mở nắp thùng lạnh. “Tôi sẽ uống bia,” anh nói. “Còn cô uống nước hoa quả.” Anh đưa cho cô một lon nước cam và lại nằm xuống.

“Cảm ơn.” Kate nói, cố gắng kìm chế câu trả đùa của mình lại để có thể nghe nốt phần còn lại của câu chuyện. “Thế chuyện gì xảy ra sau đó?”

“Ồ, tôi ly dị và kiếm được nhiều tiền hơn tất cả những gì tôi đã có thể tiêu pha trước đó, và tôi sống ở thành phố thay vì Toby’s Corners, vì thế số tiền đó có thể coi như là tiền của riêng một mình tôi. Một vài năm sau, tôi bắt đầu tham gia thao túng thị trường chứng khoán, tôi mất một ít, kiếm được rất nhiều, rồi lại mất một ít, kiếm được rất nhiều. Điều đó thật vui vẻ, như thể chơi một trò chơi vậy.”

Jake rơi vào im lặng vì thế Kate dùng chân thúc giục anh. “Tiếp đi chứ.” Cô nhắc.

“Rồi,” anh chậm rãi nói, “trong khi đó ở nơi này, Will đang tham gia một khoá học về thư tín trong quản lý khách sạn, dự định sẽ tái mở cửa khu nhà nghỉ bao gồm tám căn cabin cũ kĩ đã bị bỏ hoang từ rất rất lâu mà không ai có thể nhớ được này. Bởi vì cậu ấy ở Toby’s Corners thay vì ở thành phố nên cậu ấy đã sử dụng số tiền của mình để mua thêm ít đất và sửa sang các căn cabin, điều đó dĩ nhiên sẽ là một vụ đầu tư ngớ ngẩn theo tiêu chuẩn của thành phố. Gia đình đã bố thí cho cậu ấy một số đồ nội thất cũ kỹ để lấp đầy các cabin đó, rồi cậu ấy quảng cáo và một số khách nghỉ bắt đầu xuất hiện. Cậu ấy xây thêm vài cabin nữa, và rồi cậu ấy mượn thêm tiền từ ngân hàng và xây dựng một sân golf nho nhỏ ở phía sau khu khách sạn. Mọi chuyện diễn biến khá tốt đối với cậu ấy, nhưng cậu ấy không kiếm được thứ mà người thành phố gọi là tiền bạc đích thực. Cậu ấy chỉ cung cấp thêm ít việc cho một số người ở quanh đây và nuôi sống chính mình. Hoàn toàn không có gì khác.”

“Vậy nghĩa là anh đã ở trên làn đường cao tốc, còn anh ấy trên làn cho xe đi chậm.” Kate nói.

“Thực ra thì Will và tôi luôn khác nhau.” Jake nói. “Mặc dù thực ra thì mọi việc thường xảy ra theo kiểu khác. Tôi luôn là người vừa chạy vừa ngắm cảnh, còn cậu ấy luôn là người chạy nước rút. Nhưng tôi không thể chờ được để có thể thoát khỏi đây, còn cậu ấy không thể nào rời bỏ nơi này.”

“Nếu thế thì vì sao cuối cùng anh lại quay trở lại đây và làm công việc cắt cỏ?”

“Tôi dần trở nên như thế.” Jake nói. “Cô chắc là cô hứng thú với chuyện này chứ?”

“Hoàn toàn mê mẩn.” Kate nói.

Jake nốc một ngụm bia. “Tôi nói đến đâu rồi nhỉ? Ồ đúng rồi, Will lúc đó đang thuê một số người trong thị trấn làm việc ở đây, và khi nơi này trở nên rộng lớn hơn thì quy mô nhân sự cũng thế. Chẳng bao lâu, cậu ấy đã trở thành nhà tài phiệt trong vùng. Vì thế khi mọi thứ đổ bể hoàn toàn, người dân liền kéo đến tìm cậu ấy.”

“Đổ bể hoàn toàn?”

“Ừm, hầu hết người dân ở đây làm việc tại nhà máy ở Tuttle.” Jake nói. “Một thị trấn nhỏ, cách đây khoảng mười lăm dặm về phía bắc.”

Kate ngờ ngợ nhớ ra cô đã nhìn thấy khu đó khi lái xe xuống đây - một khu xám xịt, hoang tàn với đầy những cửa hàng và những ngôi nhà hoang vắng. “Có chuyện gì đã xảy ra?”

“Nhà máy đó đóng cửa. Chủ nhân của nó chuyển toàn bộ hoạt động về Mexico.”

“Ôi,” Kate nói. “Bao nhiêu nhân lực?”

“Khoảng ba trăm, hơn kém một chút.” Jake nói. Anh trông có vẻ khắc nghiệt trong một lát. “Họ chỉ chuyển đi thôi, không hề có thông báo trước gì cả.”

“Rồi chuyện gì xảy ra?” Kate hỏi.

“Mọi người bắt đầu xuất hiện, hỏi Will xin việc làm, nhưng dĩ nhiên là không có cách nào để cậu ấy có thể thuê nhiều người như thế. Nhưng tất cả bọn họ ngược mắt nhìn cậu ấy, và cô biết Will rồi đấy.” Jake liếc nhìn qua cô. “Ồ, thực ra thì cô đâu có biết Will. Cậu ấy luôn nghĩ rằng cậu ấy là cha của tất cả mọi người, Will là thế đấy.”

Kate nghĩ về chuyện Will và Valerie định tiêu diệt quán bar của Nancy. “Nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Không có gì đâu.” Kate lắc đầu bối rối. “Chuyện gì xảy ra sau đó?”

“Ồ, cậu ấy làm cái việc mà cậu ấy luôn làm khi chúng tôi còn là những cậu bé và rồi cậu ấy đánh vào một mớ lòng nhùng, rồi cậu ấy gọi cho tôi.”

“Và thế là anh trở thành đấng cứu thế.”

Jake khịt mũi. “Quý tha ma bắt, không. Tôi không có ý tưởng gì và tôi cũng bảo cậu ấy thế. Và cậu ấy nói là cậu ấy không cần ý tưởng, cậu ấy cần tiền. Rất nhiều tiền. Rồi cậu ấy cầu xin tôi cứu giúp cậu ấy bằng một vài dạng đầu tư để cậu ấy có thể xây dựng một khu resort và điều đó có thể tạo ra công ăn việc làm cho mọi người.”

“Ồ.” Kate nói. “Điều này làm thay đổi cách nhìn của tôi về khu resort này.”

“Đúng thế.” Jake nói. “Cứ mỗi lần tôi nhìn vào cái công trình Taj Mahal bằng gỗ ghép đó, tôi lại nghĩ đến những việc làm mà nó đã tạo ra, và thế là tôi phải câm miệng lại.”

(Taj Mahal: một khu lăng tẩm được xây dựng ở Agra, Ấn Độ, được xây bởi Mughal Emperor Shah Jahan để tưởng nhớ người vợ mà mình yêu thương nhất.)

“Thế là anh ấy tìm thấy anh như là một người chống lưng.”

“Không.” Jake nói và nốc thêm một ngụm nữa từ lon bia của mình. “Tôi chỉ đưa cho cậu ấy toàn bộ số tiền tôi có và quay về nhà.”

“Anh hẳn là phải có nhiều tiền lắm.”

“Đủ để Will cảm thấy ấn tượng.” Jake nói.

“Khu resort này thuê ba trăm nhân công?”

“Vào lúc nó bắt đầu được xây dựng thì đúng thế.” Jake nói. “Rồi sau đó khi những du khách đổ về đây, những cửa hàng trong thị trấn bắt đầu kinh doanh khấm khá lên với những mặt hàng thủ công mỹ nghệ và những thứ rác rưởi kiểu đó. Và cứ mỗi lần Valerie tổ chức khu chiêng đánh trống những trò phô trương của cô ta như buổi tiệc luau kinh khủng đó là chúng tôi lại phải thuê mọi người cách đây hàng dặm để làm việc. Tổng kết lại, Will đã gần như là cứu rỗi toàn bộ thị trấn Toby’s Corners cũ.”

“Will và anh.” Kate sửa lại.

“Không hề.” Jake nói, kéo chiếc mũ phủ lại trên mặt mình. “Chỉ Will thôi. Hoàn toàn là sự may mắn ngớ ngẩn khi lúc đó tôi đang đóng một vai trò quan trọng trên thị trường chứng khoán. Vào lúc khác, có lẽ túi tôi còn nhỉnh thín hơn cả mặt đường nữa.”

“Và anh không bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ quay lại?” Kate nói.

“Không.”

“Anh hẳn là phải giỏi lắm,” Kate nói. “Ý tôi là để có thể làm ra nhiều tiền như thế.”

Jake đẩy chiếc mũ lên và lờ mắt nhìn cô. “Này, lúc này tôi không có đồng nào cả, vì thế đừng bắt đầu nảy sinh ý tưởng đấy.”

“Ý tưởng gì?” Kate hỏi với vẻ bị xúc phạm.

“Như thế tôi là một anh chàng có nhiều hoài bão mà có lẽ cô sẽ có hứng thú.”

Kate không nói được tiếng nào mất một lúc.

“Tôi biết kiểu người của cô, thưa quý cô.” Jake nói. “Cô ăn thịt những gã như tôi cho bữa sáng. Thôi, quên chuyện đó đi. Tôi hoàn toàn trắng tay.” Anh quay trở lại phía bên dưới chiếc mũ.

Kate cân nhắc đến chuyện đá anh một phát, nhưng rồi quyết định là hành động đó không ra vẻ quý cô chút nào. “Anh biết không, tôi cảm thấy thật thần kỳ khi mà chiếc thuyền này không chìm xuống dưới sức nặng của cái tôi nặng trĩu của anh đấy.”

“Ha.”

“Lý do duy nhất tôi có thể có hứng thú với anh là bởi vì anh đã giúp em trai anh cứu cái thị trấn này. Và bởi vì rõ ràng là anh không hề làm điều đó cho nên hoàn toàn không có điều gì về một gã huênh hoang khoác lác, lởm chễm, lười biếng, ngạo mạn, khinh người như anh có thể cuốn hút tôi được.”

“Lởm chễm?”

“Tóc và râu của anh cần được tỉa tốt rồi đấy.”

“Đấy, thấy chưa?” Jake nói. “Đó chính là cái kiểu thái độ làm tôi rời khỏi thành phố đấy.”

“Ngay cả chiếc mũ cao bồi đó nhìn cũng thật kỳ cục.”

“Này.” Jake đẩy nghiêng chiếc mũ. “Will đã tặng tôi chiếc mũ này, nó không hề kỳ cục chút nào.”

“Tại sao anh ấy lại tặng anh chiếc mũ ngốc nghếch đó?”

“Bởi vì cậu ấy nói tôi là một anh hùng.” Jake lầm bầm.

“Gì cơ?”

“Cậu ấy nói nếu tôi định hành động như một anh chàng mũ trắng cứu nguy cho mọi người thì tôi nên đội một chiếc mũ màu trắng.” Jake nói.

Kate bật cười, và anh lờ mắt nhìn cô.

“Thế đó là lý do vì sao anh đội nó suốt ngày.” Kate nói. “Anh đúng là một đồ lừa đảo ngoại hạng.”

“Gì cơ?”

“Anh thích chuyện quay trở lại nơi này và biết rằng anh là một nửa trong số hai anh em nhà Templeton đã cứu sống thị trấn này. Anh đội chiếc mũ đó vì anh tự hào khi trở thành một người anh hùng vĩ đại. Và rồi anh đi loanh quanh và lèm bèm ‘Ôi dào, vớ vẩn, dở hơi, chả có ý nghĩa gì’, và xúc phạm những người tuyệt đối ngây thơ đến từ thành phố như tôi.”

“Cô chả tuyệt đối ngây thơ chút nào.” Jake nói.

“Chắc chắn tôi là thế đấy.” Kate nói. “Tôi không thể tin được anh lại nghĩ rằng tôi sẽ có ý ga gắm anh chỉ bởi vì anh có tiền.”

“Tôi không có đồng nào cả.” Jake nói.

“Ồ, nhưng tôi thì có đấy.” Kate nói. “Rất nhiều.”

“Bao nhiêu?” Jake hỏi. “Tôi có thể bắt đầu bằng chuyện bắt cô phải trả tiền bia.”

“Không trừ khi tôi được uống một chút.” Kate nói. “Anh thực sự nghĩ là tôi sẽ nhảy xổ vào anh vì tiền của anh à?”

“Tôi được nghe từ một người cực kỳ có uy tín rằng cô đến đây để tìm kiếm một anh chàng doanh nhân giàu có.” Jake nói. “Đó không phải là tôi.”

“Người cực kỳ có uy tín nào?” Kate giật mình hỏi.

“Valerie nói với Will thế.”

“Ồ, quỷ tha ma bắt.” Kate nói.

Jake lắc đầu. “Đúng là đàn bà.”

“Thực ra thì đó là cái ý tưởng mà tôi đã nói đến vừa nãy.” Kate nói. “Cái ý tưởng mà nghe có

về thật tuyệt khi tôi ở thành phố và trở nên ngu ngốc khi tôi ở đây ấy.”

“Hãy tránh xa thành phố.” Jake gợi ý. “Nó có ảnh hưởng tồi tệ đến bộ não của cô hơn là với tôi đấy.”

“Ồ, thực ra nó không hoàn toàn ngu ngốc.” Kate nói. “Tôi đã ba mươi lăm tuổi rồi. Tôi muốn kết hôn, và những thứ mà người ta cứ nói với tôi về một người đàn ông lý tưởng sẽ bắt ngờ xuất hiện trước mặt tôi lại không hề xảy ra. Vì thế tôi quyết định phải suy nghĩ nghiêm túc về chuyện đó.”

“Và thế là cô xuống đây để tìm kiếm và đính hôn với một cái giá mắc áo.” Jake nói.

“Không, tôi đã từng đính hôn với những cái giá mắc áo rồi, ba trong số họ. Tôi xuống đây để tìm kiếm ai đó mà tôi có thể suy nghĩ nghiêm túc đến chuyện kết hôn.” Kate nheo mắt lại nhìn anh. “Anh không phải là anh chàng đó, hãy thả lỏng người và uống bia đi.”

“Cô đã đính hôn ba lần rồi?” Jake bắt đầu phá lên cười. “Điều gì làm họ bỏ đi thế?”

“Họ không bỏ đi, tôi mới là người bỏ đi.” Kate cố gắng tỏ ra dũng cảm và rồi thất bại thảm hại. “Tôi không thể nào ép bản thân mình phải chịu đựng chuyện đó được.”

“Tôi vẫn không hiểu vì sao cô lại xuống đây. Tại sao cô không chỉ đột nhập vào một hãng đầu tư tài chính thật lớn nào đó, điều qua điều lại quanh phòng vệ sinh nam cho đến khi một anh chàng nào đó nhìn có vẻ khá khảm xuất hiện?”

“Được lắm, cứ cười tôi đi.” Kate nói. “Ít nhất thì tôi cũng đang làm một điều gì đó cho cuộc sống trống vắng của tôi thay vì đi cắt cỏ và giấu mình trên mặt hồ.”

“Tôi không cắt cỏ,” Jake phản đối, “Tôi kiểm soát những người cắt cỏ. Đó là một vị trí ở đẳng cấp quản lý. Thêm vào đó tôi sở hữu một nửa khu resort, nhưng khoản đầu tư đó không có tính thanh khoản cao nên cô không có hứng thú thôi.”

“Tôi không quan tâm cho dù nó có là hơi nước đi chăng nữa. Tôi sẽ không bao giờ có hứng thú.” Kate lừ mắt nhìn anh. “Tôi không thể tin được là tôi đang phải ngồi nghe chuyện này.”

(Đoạn này lại là một đoạn chơi chữ nữa của hai người. Jake nói khoản đầu tư của mình không “liquid”, trong kinh tế, từ này có nghĩa là có tính thanh khoản = dễ chuyển sang tiền mặt, ngoài ra nghĩa gốc của “liquid” có nghĩa là chất lỏng. Vì thế Kate mới nói là cô không quan tâm cho dù khoản đầu tư đó có là “vapor” đi chăng nữa. “Vapor” = hơi nước.)

“Hơn nữa, nói đến lúc này, cô cũng đang giấu mình trên mặt hồ này đấy, bé con ạ. Cả hai chúng ta, thêm vào đó nữa, lại ở trên cùng một con thuyền.”

“Đúng thế, nhưng chiều nay tôi sẽ lại tiếp tục theo đuổi kế hoạch của mình trong lúc anh mục nát trong những bụi hoa đỗ quyên.”

“Chúng tôi không có bụi đỗ quyên nào cả.” Jake nói. “Thế chiều nay cô định làm gì?”

“Đi shopping trong thị trấn với Donald Prescott, một môi giới chứng khoán và có khả năng là người đàn ông trong mơ của tôi.” Kate nói.

“Không, anh ta không được thế đâu.” Jake nói.

“Xin lỗi.” Kate nói. “Nhưng tôi là người sẽ quyết định những giấc mơ của tôi. Anh, dù sao đi chăng nữa, cũng sẽ không xuất hiện trong những giấc mơ đó.”

“Anh ta không phải là một môi giới chứng khoán.” Jake nói. “Mặc dù cô thực sự có thể tìm kiếm một người như thế.”

“Anh ta bảo anh ta là một môi giới chứng khoán.” Kate nói.

Jake nhìn cô với vẻ buồn thảm. “Đừng có tin vào mọi thứ mà lũ đàn ông nói với cô, ngốc ạ.” Anh nói. “Anh ta là một tên do thám do Eastern Hotels cử đến. Anh ta đến đây để cướp Valerie khỏi tay Will.”

Kate nháy mắt. “Will sẽ làm gì với chuyện đó?”

“Cầu nguyện anh ta làm nhanh lên.” Jake nói.

“Họ không phải đã đính hôn rồi sao?”

Jake khịt mũi. “Ai nói với cô chuyện hoang đường đó?”

“Valerie.”

Jake nhắm mắt lại. “Ôi, tôi đã cảnh báo cậu ấy rồi.”

“Gì cơ?”

“Quên Will và Valerie đi. Giải thích cho tôi cái kế hoạch của cô để tôi có thể tránh xa nó xem nào.”

“Anh thậm chí còn không dính dáng gì đến nó.” Kate nói. “Tôi đang tìm kiếm một người cao ráo, thành đạt và nổi bật.”

“Tôi cao ráo còn gì.” Jake nói.

“Anh trì trệ.” Kate nói. “Quên chuyện đó đi.”

“Vậy thì nói cho tôi nghe lần nữa xem vì sao cô lại chọn nơi này thay vì tất cả các nơi khác.”

“Người bạn thân nhất của tôi bảo tôi xuống đây. Cậu ấy nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời. Cậu ấy, dĩ nhiên là không ở đây và chưa vào giờ đến đây, vì thế cậu ấy không nhận ra cuối cùng tôi lại lênh đênh trên mặt hồ với một gã như anh.”

“Và người bạn đó của cô là một chuyên gia về đàn ông?”

“Jessie ư? Lạy Chúa, không. Cậu ấy thậm chí còn hẹn hò với những gã thất thế hơn rất nhiều so với những người mà tôi đã hẹn hò.” Cô nhìn anh với vẻ chỉ trích. “Cậu ấy giống anh.”

“Với nhận xét đó,” Jake nói, “thì tôi sẽ đi ngủ đây. Đánh thức tôi khi nào đến cuộc hẹn của cô với Donald.”

“Chắc chắn rồi.” Kate nói. “Nó sẽ thật tuyệt, và tôi không muốn lỡ mất bất cứ một giây nào.”

Vào lúc hai giờ chiều, Kate gặp Donald, Penny và một người bạn mới của Penny tên là Brian, rồi rất cả bọn họ cùng nhau lái xe vào trong thị trấn.

Thị trấn thật tuyệt vời.

Donald thật kinh khủng.

Anh ta là người cao ráo, lưng lửng phía trên cô trong bộ vest được thiết kế cẩn thận. Anh ta rất nổi bật, mùi nước hoa cologne của anh ta nghe thoang thoảng rất độc đáo, mái tóc anh ta được cắt tỉa cẩn thận từng lớp một theo một phong cách rất hợp thời trang. Anh ta rất thành đạt, tất cả mọi thứ về anh ta đều gào thét lên tên những nhãn hiệu thiết kế đắt tiền và tiền bạc. Anh ta có vẻ dửng dưng, kín đáo và thạo đời. Và trên hết, anh ta là thứ mà Kate đã từng một lần gọi là sâu sắc.

Nhưng cho đến cuối buổi chiều hôm đó, cô đã kiếm ra được một tính từ khác hẳn, một tính từ quá khiếm nhã đến mức không thể thốt ra được dành cho anh ta.

Đầu tiên họ ghé vào trong một cửa hàng tên là The Toby's Corners Shop. Ở đó người ta bày biện từ sàn lên đến trần nhà đầy những món quà và đồ lưu niệm với những màu sắc mà tạo hoá không bao giờ tạo ra, và Kate bước lùi lại, thị hiếu sành sỏi của cô bị xúc phạm bởi sự rẻ mạt của tất cả mọi thứ ở đó. Penny cầm lên một con chó nhỏ màu hồng với một cái đuôi quăn quanh cổ và luôn miệng bi bô “Toby”, và Brian mua nó cho cô ta. Cô ta ôm chầm lấy anh chàng để cảm ơn, và anh ta nhắm mắt lại trong trạng thái ngây ngất và cũng ôm cứng lấy cô ta.

Donald tỏ vẻ kiên nhẫn trong lúc những người khác nhìn quanh cửa hàng, mặc dù vậy anh ta nói huých toẹt ra với họ bằng một giọng vang vọng từ đầu này sang tận đầu bên kia căn phòng rằng cửa hàng này chỉ là một cái bẫy cắt cổ dành cho các khách du lịch. Người đàn ông đứng tuổi nhỏ thó chủ cửa đang đứng bán hàng trông có vẻ cực kỳ bị tổn thương, vì thế Kate mua cho Jessie một chiếc áo phông màu tía có dòng chữ *“Ai đó đã đến Toby’s Corners và tất cả những gì tôi nhận được là chiếc áo phông kinh khủng này”* và một cái gạt tàn thuốc lá cho bố cô trông như một con chó đang đứng tựa vào một thân cây.

“Tôi thực sự thích cửa hàng của ông.” Cô nói với ông già như là một sự chuộc lỗi cho thái độ của Donald, và ông mỉm cười với cô, cảm ơn cô và nói với cô ông và vợ ông đã điều hành cái cửa hàng này gần hai năm nay như thế nào để tự nuôi sống mình sau khi nghỉ hưu. Donald đứng chờ với sự kiên nhẫn được nguy trang không khéo lắm ở ngoài cửa.

Sau đó họ ghé qua Phòng trưng bày Nghệ thuật The Corners và dán mắt lên những bức tường treo đầy những bức tranh phong cảnh loè loẹt sắc sỡ. Kate cố gắng hết sức để nghĩ đến toàn bộ những công việc mà người ta phải trải qua để làm ra những bức tranh đó thay vì nghĩ đến chuyện chúng xấu đến mức nào. Donald ngắm soi những bức tranh thật gần. “Một phong cách vẽ amateur.” Anh ta tuyên bố, “được vẽ bởi một loạt những tên nhãi nhép.” Anh chàng trẻ tuổi phía sau quầy trông như thể sẵn sàng bảo vệ những tác phẩm nghệ thuật của mình bằng nắm đấm, vì thế Kate hỏi anh ta liệu anh ta có bức tranh nào vẽ hồ nước không và mua một tấm vẽ cảnh những cây liễu rủ có màu xanh nhàn nhạt.

“Bức tranh này thật đẹp.” Cô nói với anh chàng trẻ tuổi. “Tôi thích một cái hồ như thế này, và giờ tôi sẽ luôn có nó ở bên mình.”

“Mẹ tôi vẽ bức đó.” Anh ta nói. “Tôi sẽ nói với bà ấy những gì cô đã nói. Bà ấy sẽ vui lắm, thật đấy.”

Donald khịt mũi.

Họ ghé qua cửa hàng Cline’s Dry Goods và thấy từng hàng áo sơ mi bằng cotton và flannel sọc caro sáng màu, quần jean màu xanh thẫm và hàng đồng tất, áo phông trắng và đồ lót mà Donald cứ khinh bỉ cười thầm. Họ cũng tìm thấy, cái này là dành cho khuôn mặt sáng ngời của Penny, một ngăn giá đựng những chiếc mũ cao bồi.

Bà Cline bước ra từ phía sau quầy hàng để giúp Penny.

“Cô nhìn thật dễ thương, cô sẽ nhìn thật tuyệt với bất cứ cái mũ nào ở đây, cô em thân mến.” Bà nói với Penny. “Thật là một niềm hạnh phúc lớn lao khi thấy cô thử đội chúng lên đầu.”

Penny cười tươi rói với bà ta và thử một chiếc màu xanh da trời với những chiếc lông màu

vàng cắm quanh chòm mũ.

“Ổn lắm.” Brian nói.

“Đúng là cô thật.” Kate nói và cười phá lên. “Cô phải mua nó thôi.”

“Cả chị nữa.” Penny kéo cô về phía chiếc giá. “Chị cũng chọn một cái đi.”

Bà Cline chọn một chiếc màu đỏ với những chấm màu trắng. “Thử cái này xem.” Bà ta giục Kate. “Cô sẽ là một bức tranh trong một bộ váy màu đỏ với chiếc mũ này.”

Kate do dự, và Penny lắc đầu. “Không, cái kia cơ.” Cô ta chỉ vào một chiếc màu đen với những chiếc huân chương màu bạc xung quanh chòm mũ.

“Cái đó dành cho đàn ông, cô gái.” Bà Cline nói, tuy nhiên bà vẫn cứ lấy nó xuống.

Kate đội nó lên và tùm lại cùng với Penny nhìn vào trong gương.

“Chúng ta sẽ đội những cái mũ này vào tối nay.” Penny nói, và Kate gần như đã định nói không, những chiếc mũ cao bồi không phải là kiểu của cô thì ngay lúc đó Donald nhắc chiếc mũ ra khỏi đầu cô.

“Một trăm hai mươi lăm đô la ư? Thật buồn cười.”

Kate nhìn thấy mặt bà Cline biến sắc.

“Tôi không nghĩ thế.” Kate lấy lại chiếc mũ từ anh ta, mặc dù bản thân cô cũng nghĩ như thế. “Đây là một chiếc mũ chất lượng cao. Tôi sẽ phải trả nhiều hơn thế rất nhiều để mua nó ở trên thành phố.”

Cô đội lại chiếc mũ lên đầu và để nó trượt ra phía sau để nó có thể trông hợp với khuôn mặt cô hơn. Cô trông như thể bị trượt vì toàn bộ tóc của cô đã búi gọn trên đầu, vì thế cô kéo lưới chụp tóc ra và để mái tóc của cô tự do rơi xuống.

“Ổn rồi.” Penny nói.

“Giờ thì nó đáng giá một trăm hai mươi lăm đô rồi.” Donald nói với vẻ rất galant.

Nếu cô thắt bím tóc, cô có thể giả vờ mình là Annie Oakley. Cô đã luôn muốn mình là Annie Oakley. Cô sẽ làm gì với một chiếc mũ cao bồi giá một trăm hai mươi lăm đô la bây giờ?

(Annie Oakley: sống trong giai đoạn cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20, là một người bắn súng thiện xạ của Mỹ. Tài năng kỳ diệu của cô và sự nổi tiếng đúng lúc đã làm cô trở thành nữ siêu sao đầu

tiên ở Mỹ. Hình ảnh của cô thường xuất hiện là với hai bím tóc tết hai bên và đội một chiếc mũ rộng vành.)

Cô nhìn bà Cline, lúc này bà đang nhìn cô và mỉm cười.

“Tôi sẽ lấy nó.” Cô nói. “Cả cái của Penny nữa. Tôi bao.”

“Ôi Kate, thật chứ?”

“Đúng thế đấy.” Kate nói.

Họ quyết định vào cửa hàng ăn nhanh của Dickerson bởi vì Kate nói cô cảm thấy đã mệt vì mua sắm. Thực tế là cô đã mệt vì cứ phải trả tiền cho những món mà cô không hề muốn một chút nào. Sẽ là một sự may mắn cho cô vì nơi tiếp theo họ ghé qua sẽ là một đại lý xe hơi, và rất có thể cô sẽ phải chuộc lỗi cho cái miệng bô bô của Donald bằng cách mua một con Chevy đời '69 cũng nên.

“Xin chào những người bạn.” Một người phụ nữ nhỏ nhắn tròn trịa bước về phía bàn của họ, trong tay cầm một tập giấy. “Các bạn dùng gì?”

“Hamburger và thịt rán, nhiều nước sốt cà chua nấm.” Penny nói.

“Hamburger và thịt rán, nhiều nước sốt cà chua nấm.” Brian lặp lại với vẻ trù mến.

“Bà có thứ gì nướng không?” Donald hỏi.

“Khoai tây nghiền và nước sốt thịt.” Kate nói, mắt vẫn đọc thực đơn. “Bà có khoai tây nghiền và nước sốt thịt đúng không?”

“Chắc chắn rồi.” Người phụ nữ nhỏ nhắn cười rạng rỡ với cô. “Tôi tự làm đấy.”

“Tôi mê món khoai tây nghiền và nước sốt thịt lắm.” Kate nói. “Món tự nhà làm lấy thực sự ấy. Lấy cho tôi hai suất luôn.”

Khi chúng được đem ra, món khoai tây nhìn hơi nhạt màu và được nghiền rất mịn, nước sốt thịt thì sẫm màu với những miếng thịt mập mập trộn lẫn với thịt xay.

“Tôi đã chết và giờ đã được lên thiên đàng.” Kate nói và người phụ nữ nhỏ nhắn bật cười.

“Kate,” Donald nói to khi người phụ nữ đã quay trở lại sau quầy hàng. “Chúng là đồ ăn liền đấy.”

Kate phớt lờ anh ta. Món sốt thịt có vị mặn và sền sệt, khoai tây thì rất mịn, thịt cũng mịn

đến mức lọt hẳn qua cái nĩa của cô. Ai cần đàn ông chứ? Cô đã có món này rồi.

“Kate!” Donald trở nên tức giận như thể anh ta đã đọc được ý nghĩ của cô.

“Nó là đồ thật đấy.” Cô xúc thêm một thìa nữa, một miếng thịt rơi xuống, và cô giơ chiếc nĩa ra để xiên vào nó.

“Để anh xem.” Anh ta thò tay qua chiếc đĩa ngay đúng lúc cô cắm nĩa xuống.

Sau đó, cô không thể nhớ được là cô có có thời gian để dừng lại hay không, hay là liệu có phải Donald đang cố gắng huỷ hoại đĩa khoai tây của cô như cái cách anh ta đã huỷ hoại tất cả những thứ khác đã nhất thời làm cô trở nên điên cuồng hay không. Cho dù là lý do gì đi chăng nữa, cô cũng đã đâm anh ta bằng chiếc nĩa kiểu cổ sắc, nhọn và đã đâm trúng mạch máu trên lưng bàn tay của anh ta.

Donald thét lên, và cô đẩy tay anh ra xa để anh ta không làm dây máu lên đĩa khoai tây của cô.

“Tôi rất xin lỗi, Donald.” Cô nói và cắn một miếng khoai tây nữa.

Một giờ sau đó, Kate dừng lại trước cabin của mình và thả xuống đất toàn bộ các thứ cô đã mua và tản bộ về phía bể bơi một lúc. Hai xuất khoai tây nghiền của bà Dickerson đã làm cho cuộc đời của cô tươi sáng hơn hẳn, mặc dù Donald đã cố gắng bắt cô phải rời đi sau khi bà Dickerson dùng gạc băng bó lại vết thương cho anh ta.

“Tôi sắp xong rồi.” Cô đã bảo với anh ta thế. “Và tay anh không còn chảy máu nữa.”

Anh ta đang đứng bên cạnh quầy bar khi cô ngồi xuống cạnh bể bơi, anh ta đang uống bia bằng tay trái của mình và phớt lờ cô. Rõ ràng là anh ta sẽ không gạ gẫm cô qua đêm tối nay. *Cũng thật tốt, cô tự nhủ. Anh ta có thể sẽ nói với mình là chiếc váy ngủ của mình làm bằng vải nhân tạo và rằng mình giả vờ lên đỉnh. Anh ra hẳn là sẽ sai về chiếc váy ngủ của mình nhưng lại đúng về vụ lên đỉnh.*

Penny vẫy tay gọi cô và cô bước về phía chiếc ghế bên cạnh cô ta. “Cảm ơn vì hôm nay đã dẫn tôi vào thị trấn.” Cô nói với Penny. “Tôi đã có một khoảng thời gian rất vui vẻ.”

“Ồ, đừng quên là tối nay chúng ta sẽ đến quán của Nancy đấy.” Penny nói.

“Bất cứ thứ gì cô nói.” Kate nói và rúc vào trong chiếc ghế của mình để thưởng thức không khí buổi chiều muộn.

Jake quan sát đáng đi lừ đừ của cô và rồi chủ động quay đi. Cô dường như không có vẻ gì là buồn bực cả, nhưng rõ ràng là có chuyện gì đó cực kỳ không ổn đã xảy ra chiều hôm đó; vì một lý do: con muỗi mắt Donald đang bị băng bó bàn tay. Cô hẳn là đã gây ra chuyện gì đó cho hắn ta. Jake cười gằn, trong lòng tự hỏi không biết hắn ta đã làm gì.

Anh cảm thấy có ai đó chạm vào khuỷu tay mình liền quay lại và nhìn thấy Kate.

“Soda.” Cô nói. “Bất cứ loại nào. Tôi đang sắp chết vì khát rồi.”

“Chắc chắn rồi.” Jake bước vào phía trong quầy bar. “Thế kế hoạch của cô chiều nay thế nào?”

Kate liếc xéo về phía Donald lúc này cũng đang lừ mắt nhìn cô trong lúc xoa xoa bàn tay của mình. “Không ổn lắm. Sao?”

“Tôi cảm thấy tò mò không hiểu vì sao anh chàng Donald già cả lại phải băng bó. Cô là suy đoán đầu tiên của tôi. Cô đã làm gì thế, cắn anh ta à?”

“Nếu thế thì anh ta đã may mắn.” Kate nói. “Tôi đã đâm anh ta.”

Jake đưa cốc soda cho cô. “Cố gắng đừng có làm ai ở đây bị thương nữa, được không?”

“Anh ta xứng đáng bị như thế.” Kate nói.

“Tôi tin chắc là anh ta xứng đáng. Nhưng nếu như cô cứ đi loanh quanh và làm bị thương tất cả những gã xứng đáng bị như thế thì cô sẽ phải giải quyết gần hết cái khách sạn này đấy.”

“Tôi sẽ để ý cách cư xử hơn.” Kate nói. “Thậm chí tối nay tôi sẽ không ở lại khách sạn. Penny sẽ đưa tôi đến một nơi gọi là Nancy Quán.”

“Tôi sẽ cảnh báo trước với Nancy.” Jake nói.

“Rất khôi hài.” Kate nói và lững thững bước về phía ghế của mình trong lúc Jake nhìn theo.

Mình thực sự không bị cuốn hút bởi những người như cô ta, Jake nghĩ. Đó là một điều tốt, bởi vì nếu mình như thế, mình sẽ bị dính sâu vào những rắc rối.

Penny gõ cửa nhà Kate vào lúc bảy giờ. “Đi nào, Kate.” Cô ta gọi. “Đi thôi.” Cô ta đeo một đôi hoa tai vòng có kích cỡ bằng chiếc còng tay, đội chiếc mũ cao bồi mới và mặc một chiếc áo liền váy dệt bằng cotton cổ khoét sâu màu xanh dương kết thúc ở một khoảng khá xa phía bên trên đầu gối. Cô nàng có cái đầu gối thật thanh nhã.

Penny bước vào và ngồi lên giường, chiếc váy của cô ta co lên hằn trên đùi. Cô ta cũng có một cặp đùi thật tuyệt. “Chị sẽ thích quán của Nancy cho mà xem. Tất cả mọi người đều bảo nó là cái quán tuyệt nhất - một quán bar đồng quê thực thụ. Tất cả mọi người đều đến đó.”

“Tốt.” Kate nói. “Tôi sẽ đi, cho tôi một phút thôi.”

Phải mặc gì là một vấn đề lớn. Cô thực sự rất thích Penny, nhưng đi đây đó với cô ta lại là một chuyện đau đầu. *Không đùi không gối gì cả*, cô tự nhủ. *Người không thể đấu lại được đâu.*

Cô lôi ra khỏi tủ một chiếc váy bằng lụa màu trắng loại thắt dây qua cổ. Chiếc váy đó nhìn hơi nghiêm túc một chút và nó xếp nếp ở phía sau lưng hơi thấp một chút nếu đến một quán bar, nhưng nó vẫn đủ dài để phủ hết bắp chân của cô. Cô liếc nhìn cặp đùi của Penny. Còn cái này của cô là một cái váy.

Cô lại búi mái tóc lên và lấp vành chụp màu vàng của mình vào.

“Chị nên thả tóc xuống.” Penny nói với cô. “Chị nhìn cực kỳ ổn khi xoã tóc.”

“Nó rối lắm.” Kate thắt lại thành một búi mềm vững chắc phía sau gáy mình.

“Đàn ông thích tóc rối, họ thích chạm vào nó.”

Kate nhìn mái tóc của Penny, xoã ra tự nhiên phía trên vai. Nhìn thật đáng yêu.

“Không phải phong cách của tôi.” Cô gài thêm một chiếc kẹp nhỏ bằng kim loại lên tóc mình.

Penny thở dài và theo cô bước ra ngoài về phía chiếc xe.

Thật ngạc nhiên, Kate cảm thấy thích quán bar đó. Nó đúng như tất cả những gì Penny đã nói - một quán bar đồng quê thực thụ. Ánh điện mờ mờ, những chiếc bàn làm bằng gỗ sứt sẹo, và một chiếc máy hát tự động lập lòe sáng màu nê ông trong lúc phát ra những lời ca rên rỉ về đồng quê và về miền Tây cho đám đông nghe. Trên cái nền đó, Kate vẫn có thể nghe thấy tiếng những viên bi-a va vào nhau và nhìn thấy mọi người đang chơi phía bên dưới những bóng đèn treo lơ lửng phía trên, và ở đâu đó có ai đó đang chơi pinball. Một quán bar thực thụ, không phải một kiểu lai căng xuất hiện ở nơi này.

Một người phụ nữ tóc đỏ nhìn rất bắt mắt đang phục vụ bên trong quầy bar làm bằng gỗ sồi cũ, đang lau dọn mặt quầy lát đá hoa cương có gân màu trắng dày cộp. Giống như những cô bồi bài còn lại, cô ta mặc một chiếc áo sơ mi không tay màu đen vừa vặn và khoác bên ngoài một chiếc áo vest màu hồng. Còn không giống như những cô bồi bài còn lại, cô trông có vẻ điềm

tỉnh và đã vào khoảng trên ba mươi tuổi. Kate tự cá với chính mình rằng người phụ nữ đó chính là Nancy.

“Làm ơn cho rượu vang trắng”. Kate ngồi xuống trên chiếc ghế đẩu bên quầy bar ở phía trước mình, và người phụ nữ tóc đỏ rót rượu cho cô. Penny đứng dựa lưng vào quầy bar, đưa mắt quan sát căn phòng.

“Tôi là Nancy,” người phụ nữ tóc đỏ nói. “Nếu cô cần bất cứ thứ gì, chỉ cần hò tên tôi. Tất cả mọi người quanh đây đều làm thế.”

Kate mỉm cười. “Tôi là Kate, còn đây là Penny.”

“Tôi rất thích quầy bar của chị.” Penny nói và quay một vòng. “Nó tạo cảm giác rất rất thân thiện.”

“Cảm ơn.” Nancy nói. “Đó chính xác là một môi trường mà chúng tôi muốn tạo ra.”

Kate nhìn cô ta với vẻ thích thú hơn hẳn trước đó. “Chính xác là làm thế nào mà cô lại tạo ra được cái môi trường thân thiện đó?”

“Ồ, điều đó không khó khăn lắm đâu. Chúng tôi chỉ thuê một vài gã mặc áo len đến đây để chơi bi-a và khắc nhố lên sàn nhà.”

“Chị thuê họ ư?” Penny hỏi.

“Chỉ là đùa thôi, Penny.” Kate nói.

“Thực ra thì cái gã mặc chiếc áo len màu xanh da trời phía bên kia là chồng tôi.”

Kate quay nhìn lại chiếc bàn bi-a đó. Gã đàn ông mặc áo len xanh có mái tóc vàng và nhìn thấp nhưng chắc nịch. Anh ta đang nhìn chăm chú với vẻ mặt rầu rĩ vào chiếc bàn nơi một anh chàng to con đội chiếc mũ cao bồi màu kem đang chọc những viên bi rơi vào trong lỗ với sự chính xác làm nản lòng đối thủ.

“Đó không phải là Jake sao?” Penny hỏi.

“Hai người biết Jake à?” Nancy lắc đầu. “Anh ấy luôn đánh bại Ben trên bàn bi-a. Họ đã chơi đi chơi lại với nhau trong suốt năm năm ròng. Ben chưa từng thắng lần nào.”

“Tại sao anh ấy lại vẫn tiếp tục chơi?” Kate hỏi.

“Anh ấy bảo anh ấy đang tiến bộ dần lên.”

“Ồ, cô phải cảm thấy ngưỡng mộ một người đàn ông không bao giờ bỏ cuộc chứ.”

“Jake nói là anh ấy càng ngày càng tệ hơn.”

“Jake chỉ nằm mơ thôi.” Penny nói.

“Đến và nói với anh ta đi.” Nancy nói. “Có thể cô sẽ làm anh ấy bị sao lãng và Ben sẽ thắng đấy.”

“Có lẽ là sau đi.” Penny nói. “Chúng tôi muốn nhìn loanh quanh một chút. Đúng không, Kate?”

“Cô muốn uống gì, Penny?” Kate vội vàng hỏi. “Tôi sẽ mua.”

“Daiquiri vị dâu.” Penny nói.

(Daiquiri: hỗn hợp rượu rum, nước chanh và đường ướp lạnh.)

Nancy thở dài.

“Bia thì sao?” Kate gợi ý. “Đàn ông ở những nơi như thế này thích những người đàn bà uống bia.”

“Chị chắc chứ?”

“Cô đã bao giờ xem Chàng cao bồi thành thị chưa?”

“Chưa.” Penny nói. “Làm ơn cho bia.”

“Cảm ơn.” Nancy nói với Kate và quay vào rót bia cho Penny.

Ở phía bàn bi-a, Ben ngẩng lên nhìn. “Nhìn qua những cô nàng hấp dẫn ở quầy bar kia.”

Jake liếc qua vai mình và khựng lại một chút để nhìn, rồi anh quay lại bàn bi-a. “Cô nàng mặc màu trắng là Kate.”

“Kẻ sát nhân đó ư?” Ben chăm chú nhìn lâu hơn. “Đó là một kiểu váy nào đó.”

“Đúng vậy.” Jake nói. “Tôi nghĩ là cậu sẽ thua trận này, con trai.”

Ben nhìn anh với vẻ ngờ vực. “Cậu nói rằng cô ta là một đứa trẻ dễ thương.”

“Đúng thế.” Jake ngấm nghĩa chiếc bàn. “Nếu không tính đến những tổn thương mà cô ta gây ra cho những người bạn hẹn hò của mình.”

Anh tỳ người lên bàn thực hiện cú đánh của mình, và Ben nhìn anh rồi lắc đầu. “Cô nàng đó không có gì là một đứa trẻ cả.”

Jake đánh viên bi cuối cùng vào lỗ. “Không, nhưng đây là một trận đấu. Cậu còn thời gian cho trận khác không?”

“Quý tha ma bắt, có. Chuỗi trận thắng của tôi sắp bắt đầu rồi.” Ben quay lại nhìn Kate. “Cô ta còn không thực sự vàng hoe nữa.”

“Không cái con khỉ ấy.”

“Hai mươi đô là cô ấy không phải.”

Jake nhìn anh ta với vẻ ghê tởm. “Và cậu nghĩ là chúng ta sẽ giải quyết vụ cá cược này bằng cách nào?”

“Tôi nghĩ là cậu sẽ tìm ra cách.” Ben nói và nhe răng ra cười.

“Tự cậu đi mà tìm hiểu đi.” Jake di chuyển vòng quanh chiếc bàn để sắp bi vào khuôn. “Nhưng phải đảm bảo là tôi sẽ lấy được hai mươi đô từ tài sản của cậu. Chết không phải là lý do để cậu xù vụ cá cược của cậu đâu đấy.”

“Đây là một nơi thật tuyệt, Penny.” Kate nói. “Cảm ơn cô đã rủ tôi tới đây. Thực sự là tôi rất thích nó, tôi sẽ mua lượt đồ uống tiếp theo.”

“Ồ, từ từ đã.” Penny nói. “Chúng ta sẽ không phải mua thêm bất cứ cốc bia nào nữa. Đó là việc của những gã đàn ông. Hãy nhìn anh chàng đội chiếc mũ Stetson màu đen đầu kia mà xem.”

(Stetson hay Stetson hat: là một nhãn hiệu mũ được sản xuất bởi John B Stetson Company. Từ “Stetson” thi thoảng còn được dùng để thay thế cho từ cowboy hat – mũ cao bồi.)

Anh chàng đội chiếc mũ Stetson là một anh chàng cao bồi thời đại mới, đó là tính cả những cái đinh thúc ngựa gắn vào giày anh ta. Một anh chàng cao bồi thời đại mới bảnh bao. Anh ta có lẽ là một nha sĩ đến từ Detroit. Tuy nhiên, nếu Penny thích anh ta thì Kate sẽ không tỏ vẻ hờn hĩnh. “Anh ta nhìn rất hấp dẫn, Penny.”

“Anh ta cười với chúng ta.” Penny cười trả lại. Anh chàng nha sĩ thông thả bước tới.

“Hân hạnh được làm quen, quý cô bé bỏng.” Anh ta chạm vào vành mũ của mình. “Liệu tôi có thể mời cô một cốc không?”

“Chắc chắn rồi.” Penny nói. “Đây là bạn tôi, Kate.”

“Tôi rời đi một lát.” Kate lùi lại một vài ghế, cầm theo ly rượu của mình. Anh chàng nha sĩ mỉm cười vẻ cảm kích.

Tại sao thế, Kate nghĩ khi cô lùi lại, tại sao Jake và Penny lại có thể trông thân thiện một cách thực lòng trong chiếc mũ cao bồi nhưng anh chàng này lại trông như là một kẻ thất thế như thế? Và cả những cái đình thúc ngựa nữa. Chúng làm mình cảm thấy căng thẳng.

Cô khựng lại khi đâm sầm vào một ai đó trong lúc đang giật lùi. Cô quay lại để xin lỗi và nhìn rõ ràng vào anh chàng mà cô vừa đâm phải – anh ta cao ráo, tóc vàng và đẹp trai một cách ấn tượng.

Xin chào, cô nghĩ. Anh ta không chính xác là một phần trong kế hoạch của cô, nhưng dù sao thì cho đến lúc đó kế hoạch của cô rõ ràng là không thành công một chút nào.

“Để anh mua cho em một cốc bia, em yêu.” Anh ta líu cả lưỡi lại và tóm lấy cánh tay cô.

Khoảnh khắc bị quyến rũ của cô đã biến mất, cô không thích những kẻ cứ tóm lấy cô, nhất là những kẻ say xỉn tóm lấy cô.

“Cảm ơn nhưng không.” Cô mỉm cười thật ngọt ngào và cố gắng tránh ra khỏi anh ta, nhưng anh ta chặn đường đi của cô và vẫn tóm chặt lấy cô.

“Lùi lại, Brad,” Nancy lên tiếng từ phía sau quầy bar. “Cô ấy không thích.”

“Cô ta sẽ thích thôi, chỉ cần cho cô ta chút thời gian.” Brad cố hôn cô nhưng Kate cúi nhanh người xuống tránh và tất cả những gì anh ta chạm được chỉ là gáy của cô. Từ khóe mắt của mình, cô nhìn thấy Nancy vẫy tay gọi ai đó, và rồi cô tập trung vào việc thoát khỏi vòng tay của Brad.

Từ phía bên kia căn phòng, Ben ngẩng lên nhìn thấy Nancy đang vẫy và nhìn thấy vở kịch nhỏ đang diễn ra tại quầy bar.

“Ừ, ồ.” Anh ta nói. “Brad đã có động thái với đứa trẻ của cậu rồi đấy. Có muốn đến cứu cô ấy không?”

Jake ngẩng lên. “Không.” Anh thở dài và đặt gậy của mình xuống. “Nhưng tôi sẽ phải đến cứu Brad. Cậu ta là một kiểu người đáng ghê tởm, nhưng cậu ta không đáng phải chịu đựng những gì Kate sẽ gây ra cho cậu ta.”

CHƯƠNG VI

“Tôi cảnh cáo anh,” Kate bảo Brad. “Thả tôi ra nếu không anh sẽ mang sẹo suốt cả đời đấy.”

“Anh thích những cô nàng can đảm.” Brad kéo cô lại gần hơn.

“Ồ Brad, mọi chuyện thế nào?”

Kate quay lại và thấy Ben đang đứng đó, cười tươi với họ và Jake đứng phía sau lưng.

“Cậu không muốn gây lộn xộn với cô ta đâu, Brad.” Jake nói. “Tin tôi lần này đi.”

“Tôi thấy cô ấy trước.” Brad đẩy Kate ra phía sau lưng.

“Tôi nghĩ là quý cô này muốn về nhà.” Nancy nói.

“Cô ấy có thể về nhà cùng với tôi.” Brad nói.

“Tôi không nghĩ thế cậu, cậu bé.” Ben bước một bước về phía trước.

Brad liền chuyển sang thủ thế theo kiểu karate, tay co lại thành nắm đấm và gườm gườm nhìn hai người đàn ông.

Jake thở dài. “Cậu lại xem TV nữa rồi, đúng không Brad?”

Kate có thể cảm thấy người Brad căng cứng lại. “Ôi, quỷ tha ma bắt.” Cô nói. Cô nắm lấy một chai bia cổ dài từ phía trên quầy bar rồi táng nó vào đầu Brad, và Jake đỡ lấy thân hình anh ta khi anh ta sụm xuống.

“Cô bắt buộc phải làm điều đó ư?” Jake hỏi Kate.

“Cậu ta đang định đánh anh.” Kate nói. “Tôi đã cứu anh đấy, đồ vô ơn.”

“Cô nàng tóc vàng đâu rồi?” Brad hỏi, có vẻ vẫn còn choáng váng.

“Tôi không nghĩ cô ta thực sự là mẫu người của cậu đâu, Brad.” Jake giúp anh ta ngồi vào trong một chiếc ghế bành cạnh chiếc bàn gần nhất. “Những cô nàng tóc vàng quàu quàu này, họ đánh cậu từ phía sau bằng một cái chai ngay khi họ nhìn thấy cậu.”

“Rất khôi hài.” Kate nói.

Jake nhướn mày lên nhìn cô. “Này, cô đáng lẽ phải nhận ra là tôi chưa bao giờ quay lưng về

phía cô chứ.”

“Bất cứ lúc nào cô cần một công việc, thưa quý cô.” Nancy nói, “hãy đến với tôi.”

“Tôi sẽ ghi nhớ điều đó.” Kate nói. “Đây là một nơi thật tuyệt. Cho phép những kẻ say xỉn và cả những kẻ khoác lác hèn nhất.”

“Tôi không phải là một kẻ khoác lác.” Jake trông có vẻ tức giận. “Cậu là kẻ khoác lác à, Ben?”

“Chết tiệt, không, tôi chỉ thích một vụ đánh nhau, và nếu như không có vụ đánh nhau nào thì tôi đi chơi bi-a đây. Chuỗi trận thắng của tôi sắp bắt đầu trong vài phút nữa nữa. Cậu chơi tiếp chứ?”

“Một phút nữa.” Jake ngồi xuống trước quầy bar. “Cho bia đi Nan. Và một thứ khác cho quý cô với chiếc chai vỡ trong tay này.”

“Cảm ơn.” Kate nói và đến ngồi cùng anh, đặt chiếc cổ chai lên mặt quầy.

“Cái này là để chứng tỏ cho cô thấy tôi biết ơn cô vì cô đã cứu tôi khỏi tay Brad.” Jake nói. “Tôi sẽ uống bia, nhưng dĩ nhiên là cô sẽ uống nước hoa quả.”

“Làm ơn cho bia.” Kate phớt lờ ly vang trắng của mình, và Nancy nhanh chóng dọn đi những bằng chứng ấu dả đi kèm theo chiếc chai vỡ.

“Tôi biết là tôi không hề cứu anh khỏi tay Brad.” Kate nói khi hai chai bia được đem ra. “Tôi không biết anh định làm gì, nhưng lúc đó anh không hề lo lắng gì cả.”

“Ồ, Brad không phải là một gã tồi. Cậu ta chỉ muốn chứng tỏ một chút trước mặt cô thôi.”

“Rất đáng hãnh diện.”

“Ồ, đúng thế đấy.” Jake uống một ít bia. “Brad chỉ gạ gẫm những cô nàng xinh đẹp nhất thôi.”

“Có bao giờ cậu ta thành công không?”

“Hầu hết mọi lần. Tôi nghĩ đó là vấn đề của cậu ta đối với cô. Cậu ta không thể tin được là cô lại từ chối cậu ta. Bởi vì cậu ta không biết về kế hoạch của cô thôi.”

Anh nhả nhở cười với cô với một vẻ lười biếng, và Kate phớt lờ lời mời gây chiến đó.

“Hắn là nhịp tim của anh lúc nghỉ ngơi ở vào khoảng mười hai nhịp.” Cô nói.

(Thông thường nhịp tim của một người bình thường ở vào khoảng 60-100 nhịp.)

“Thường thì nó đập nhanh hơn.” Anh nói. “Chẳng qua là do tuổi tác.”

“Không, không phải là tôi nhìn ra đó là vì cái gì, nhưng đó không phải là do tuổi tác.”

“Ồ, khi nào cô nhìn ra, hãy nói cho tôi biết để tôi có thể chỉnh đốn lại.” Jake uống tiếp một ngụm bia. “Tí nữa cô muốn tôi chở cô về cabin của cô không?”

Kate cau mày một lát, nghĩ là anh đã thay đổi suy nghĩ và đang cố gắng để đưa đón cô, và rồi cô nhận ra là anh đang hỏi cô có sợ phải lái xe về nhà một mình trong đêm tối hay không.

“Không, cảm ơn.” Cô nói. “Tôi có thể tự lo được.”

“Tôi không tưởng tượng ra được nhiều thứ mà cô không thể tự lo được.” Jake đồng ý. “Vậy thì nhân tiện đây, kế hoạch của cô thế nào rồi?”

“Ồ, tôi đã tránh xa nó đêm nay rồi.” Kate nói. “Như tôi đã nói lúc sáng, cái kế hoạch đó dường như khá ngớ ngẩn ở đây.”

“Tôi nhẹ nhõm cả người khi nghe điều đó. Tôi đã nghĩ là có lẽ cô đã liệt Brad vào dạng ứng cử viên có tiềm năng.”

“Tôi đã cố gắng không trở thành một kẻ hợm hĩnh.” Kate nói, trong đầu nhớ tới Donald. “Anh ta thân thiện, vì thế tôi cũng thân thiện.”

“Ồ, trái tim cô đã đặt đúng chỗ rồi đấy. Nhưng cố gắng kiềm chế sự thân thiện đó của cô lại nhé. Cô sẽ làm cho các cậu bé tưởng bở đấy.”

Kate gườm gườm nhìn anh. “Vậy nghĩa là chuyện này là lỗi của tôi.”

“Không.” Jake nói. “Nhưng một chút ‘thân thiện’ từ phía cô lại có tác động rất lớn. Đặc biệt là trong chiếc váy đó.”

“Có vấn đề gì không ổn với chiếc váy này?”

“Nó không có lưng.” Jake nhìn qua vai cô. “Không phải là tôi phàn nàn gì. Chúng tôi chỉ là không thường nhìn thấy quá nhiều da thịt trống như thế ở những bộ phận đó. Nó là thứ làm cho máu của đàn ông sôi lên, nếu như cô hiểu ý tôi nói gì.”

Kate cũng cố gắng nhìn qua vai mình. “Anh đang nói về chuyện gì thế? Chiếc váy này có lưng mà. Nó chỉ xếp nếp lại thôi.”

“Ồ, những nếp xếp đó mở ra.”

“Nghe này...”

“Này, tôi không phàn nàn gì cả. Ý tôi chỉ là đừng có mỉm cười với những gã say.”

Kate cố gắng hết sức kiểm soát tính khí của mình. “Cảm ơn anh vì lời khuyên nghe có vẻ hợp lý đó.” Cuối cùng cô nói. “Chắc chắn là tôi sẽ ghi nhớ trong đầu.”

Jake nhe răng cười. “Một người đàn ông không biết cô rõ hơn sẽ nói rằng cô trông thật dễ thương khi cô nổi giận. Thật may mắn, tôi biết cô rõ hơn.” Anh uống cạn chai bia, nghiêng chiếc mũ trước cô rồi thông thả bước về phía bàn bi-a.

“Anh ta có luôn luôn như thế không?” Cô hỏi Nancy khi Nancy bước ra để dọn những chai bia của họ.

“Như thế nào?”

“Rối loạn tâm lý.”

Nancy khịt mũi. “Anh ấy không rối loạn tâm lý. Anh chàng đó không bao giờ để lỡ một điều gì cả.”

“Ồ, chắc chắn là anh ta cử động rất chậm chạp.”

“Để bảo toàn năng lượng. Cô có hứng thú à?”

“Không.” Kate nói. “Không phải mẫu người của tôi, tôi cũng không phải mẫu người của anh ta.”

“Tôi không nghĩ là anh ấy có một mẫu người nào đó.” Nancy nói. “Anh ấy gần như giống tất cả mọi người.”

Kate quay đầu lại và nhìn thấy một trong những cô nàng đại học ở khách sạn, chính là cô nàng tóc hạt dẻ xinh xắn, lúc này đang tỳ người qua bàn bi-a và nói chuyện với Jake. Anh dường như không lấy gì làm bực mình vì sự chú ý đó. Cô ta quá trẻ so với anh - chân thành mà nói. Đúng là đàn ông.

“Một chai bia nữa chứ?” Nancy hỏi. “Ở đây.”

Kate nói. “Cảm ơn rất nhiều.” và ngồi xuống nói chuyện với Nancy trong suốt phần còn lại của buổi tối, phớt lờ vài anh chàng đầy hứa hẹn đã đề nghị mua đồ uống cho cô.

Cô và Nancy nói chuyện xuyên buổi tối trong lúc Nancy điều hành công việc ở quầy bar, so sánh câu chuyện về cuộc đời của nhau và rồi rơi vào một mối quan hệ bạn bè bằng hữu mà những người phụ nữ có cùng quan điểm về cuộc sống thường tạo ra một cách dễ dàng và tình bạn đó sẽ kéo dài mãi mãi. Cũng không mất quá lâu trước khi cô bắt đầu kể cho Nancy nghe tất cả về Jessie và bản kế hoạch của mình.

“Mình biết là nó nghe có vẻ ngốc nghếch.” Kate nói.

“Ồ, mình không biết.” Nancy nói. “Ít nhất thì nó khá hơn nhiều so với chuyện cứ ngồi một chỗ ở nhà và chờ cho một anh chàng nào đó bất thành tình rơi xuống đầu.”

“Và mình cũng đã mắc vài sai lầm lớn.” Kate tiếp tục. “Mình quá chú tâm đến cái ‘thành đạt’ đến mức mình quên mất phải canh chừng những tên khốn. Cậu phải chứng kiến cuộc hẹn trên sân golf của mình mới biết được.”

“Đó có phải là câu chuyện diễn ra trên sân golf phía sườn đồi không?” Nancy hỏi. “Mình đã nghe rồi.”

“Và rồi còn gã đàn ông mà mình đã dẫn đi shopping chiều nay nữa.” Kate lắc đầu. “Mình chưa bao giờ gặp một tên hợm hĩnh như thế.”

“Mình cũng nghe về hắn ta rồi.” Nancy nói. “Mình còn nghe nói cậu rất tử tế đáng yêu, và mọi người không hiểu vì sao cậu lại đi cùng với hắn ta.”

“Mọi người?” Kate ngạc nhiên.

“Đây là một thị trấn rất nhỏ.” Nancy nói. “Họ thích cậu.”

“Ồ,” Kate nói, vẻ lúng túng. “Mình cũng thích họ.”

“Tốt.” Nancy nói. “Có thể cậu nên bắt đầu bằng cách tìm hiểu qua những anh chàng ở đây thay vì tất cả những anh chàng đóng bộ kiểu doanh nhân thành đạt.”

Kate lắc đầu. “Mình cần ai đó có thể thoải mái sống được ở thành phố. Mình chỉ phải tìm ai đó vừa thành đạt vừa là con người thôi.”

“Này, để sự lựa chọn của mình rộng mở một chút.” Nancy nói. “Người đàn ông lý tưởng dành cho cậu có thể lại ở ngay trước mắt cậu đấy.”

“Không đâu với vận may của mình.” Kate nói. “Với vận may của mình, người đàn ông lý tưởng dành cho mình có lẽ đang bay đi câu cá ở Alaska cũng nên.”

Vào lúc mười giờ, Penny rời khỏi quán với anh chàng nha sĩ, và Kate bước loang quanh khu

vực làm việc của quầy bar và giúp Nancy những công việc lật vớt, mở nắp những chai đồ uống và xếp đầy bánh quy cây vào trong những chiếc đĩa, rồi chậm rãi nhăm nháp bia với Nancy trong những khoảng thời gian nghỉ ngơi trước và sau khi phục vụ những vị khách. Bức tường phía sau quầy bar treo đầy những bức ảnh được chụp chớp nhoáng, và trong lúc Nancy phục vụ khách, Kate đã nghiên cứu tất cả bọn chúng với vẻ say mê thực sự. Khi cô ngắm những bức ảnh đó, chúng bỗng trở thành một bức tranh toàn cảnh về Toby's Corners đối với cô. Một bức chụp hai người phụ nữ đậm người đứng phía bên ngoài quán bar mỉm cười với ống kính máy ảnh trong khi vẫn nheo mắt vì ánh nắng mặt trời, họ rõ ràng là bạn bè – những người cảm thấy rất hài lòng vì đã được ở nơi mà họ được ở bên cạnh nhau. Một bức khác chụp một người đàn ông có mái tóc hoa râm đội một chiếc mũ cát kết, hai tay giơ lên một con cá hồi khổng lồ, cố gắng tỏ ra dũng dũng nhưng không hoàn toàn giấu được nụ cười tươi rói chỉ chực nở ra toe toét. Có một vài bức ảnh cưới từ vài thập kỷ khác nhau, chiếc váy cưới của cô dâu thay đổi kiểu dáng qua từng giai đoạn thời gian, nhưng bộ vest tuxedo và vẻ mặt lúng túng nghiêm trọng của chú rể thì vẫn giữ nguyên như thế. Và có hàng tá những bức hình chụp ở các trường trung học về những tổ thi đấu, những đội cổ vũ, những vị giáo viên đang bắt tay với những người chiến thắng được trao giải, những trò chơi trong trường, và những lớp tốt nghiệp. Những bức ảnh ở đó là của những người khác nhau từ những thập niên khác nhau, nhưng họ trông vẫn có vẻ gì đó giống nhau. Kate ngắm nhìn họ, cố gắng tìm hiểu xem điều gì đã gắn kết họ lại với nhau. Đó là những nụ cười - cuối cùng cô kết luận. Tất cả bọn họ đều cười như những người được sống ở nơi mà họ thuộc về nơi đó – những nụ cười hoàn toàn thoải mái.

“Cậu lấy tất cả những bức ảnh này ở đâu?” Cô hỏi Nancy.

“Mọi người đem đến.” Nancy nói. “Một số trong số họ là gia đình, một số là bạn tốt. Jake cũng có ở đấy đấy.”

“Đâu?” Kate hỏi, và Nancy chỉ vào một cầu thủ bóng bầu dục đang ôm một quả bóng trong tay và nhìn với vẻ hăm hè vào ống kính máy ảnh. Cậu bé trông khoảng mười hai tuổi.

“Ôi cậu bé đáng yêu,” Kate kêu lên và phá ra cười.

“Này, anh ấy là một người ưu tú khi chụp bức ảnh đó đấy.” Nancy nói. “và anh ấy thực sự giỏi. Anh ấy lập kỷ lục ghi điểm touchdown trong một mùa giải vào năm đó.”

(Touchdown: một phương pháp ghi bàn trong một trận đấu bóng bầu dục ở Mỹ và ở Canada. Một cầu thủ ghi được một touchdown khi anh ta ôm được bóng và chạy thẳng vào cầu môn của đối phương. Một touchdown được tính sáu điểm, đội có cầu thủ ghi được touchdown sẽ có cơ hội được thưởng thêm điểm, vân vân và vân vân)

“Nghĩa là ghi được bao nhiêu touchdown?” Kate hỏi.

“Bốn.” Nancy nói. “Bọn mình bị đánh bại khá thường xuyên trong môn bóng bầu dục.”

Kate phá lên cười. “Anh ấy vẫn còn giữ kỷ lục đó chứ?”

“Không.” Nancy nói. “Nó bị vượt qua bốn năm sau đó.” Cô chỉ ngón tay cái vào một cầu thủ bóng bầu dục với vẻ mặt găm ghè khác trông có vẻ thậm chí còn nhỏ hơn mười hai tuổi.

Kate nheo mắt nhìn vào bức ảnh. “Cậu ta nhìn khá quen thuộc.”

“Đó là Will,” Nancy nói. “Anh ấy ghi được năm touchdown. Để đạt được điều đó anh ấy gần như đã tự giết chết mình.”

Kate nhướn mày. “Có một sự cạnh tranh nho nhỏ ở đây sao?”

Nancy lắc đầu. “Lòng sùng bái chủ nghĩa anh hùng. Jake là anh hùng của tất cả mọi người.” Cô cau mày. “Thi thoảng mình nghĩ đó chính là một phần của những thứ không ổn đối với anh ấy lúc này.”

“Có chuyện gì với anh ta?” Kate hỏi, không hiểu lắm.

“Ừ thì, anh ấy không làm gì nhiều cho cuộc sống của mình.” Nancy nói. “Về tổng thể thì điều đó không bất thường lắm ở quanh đây, nhưng đối với anh ấy thì có. Jake là mẫu người luôn đi khắp nơi.” Cô lại lắc đầu lần nữa. “Giờ Will lại là một sự kỳ diệu ở đây. Thi thoảng mình nghĩ Jake thích mọi chuyện như thế. Thi thoảng mình lại nghĩ Jake đã cảm thấy mệt mỏi thực sự với việc làm một người cứ phải tranh đấu.” Cô nghiêng đầu và nói với vẻ trầm ngâm. “Cậu biết đấy, khi Will ghi được cú touchdown cuối cùng đó, Jake đứng trên khán đài và cổ vũ như điên. Rất nhiều người nói rằng anh ấy thật rộng lượng.” Cô lại lắc đầu. “Với mình thì anh ấy trông có vẻ nhẹ nhõm hẳn đi.”

Kate nhìn lại vào bức ảnh của Jake và cố gắng kết nối cậu bé hăm hè đó với anh chàng trưởng thành bây giờ. “Mình không thể tưởng tượng được anh ấy chính là cậu bé này.” Cô nói.

“Ồ, không phải đâu.” Nancy nói, bước về phía một vị khách khác. “Lúc này anh ấy thực sự đã khác hẳn.”

Sau nửa đêm, quán bar trở nên yên tĩnh hơn và Sally cùng với Thelma – hai phục vụ bàn của Nancy đã về nhà. Ben tiếp quản công việc cho Nancy để cô và Kate có thể nghỉ ngơi một chút, và họ ngồi tại quầy bar với chai bia cuối cùng của mình, hơi lơ mơ say sưa và hoàn toàn thoải mái trong tình thân bằng hữu của nhau.

“Đây là lần đầu tiên mình thấy Ben làm việc.” Kate nói. “Anh ấy là gì, một cộng sự thầm lặng à?”

Nancy lắc đầu. “Anh ấy là nhân viên bảo hiểm. Đây là quán bar của mình. Anh ấy chỉ ở đây vào buổi tối để bọn mình có thể ở bên nhau.”

“Ồ, mình cứ nghĩ hai người cùng nhau điều hành quán bar cơ.” Kate nói với vẻ thất vọng. “Làm thế nào mà một mình cậu có thể sở hữu một quầy bar được?”

“Mẹ và dì mình đã quản lý nó trước khi chuyển giao cho mình. Khoảng năm năm trước khi nhà máy ở Tuttle đóng cửa, họ quyết định nghỉ ngơi, và họ giao nó cho mình. Mình nghĩ là họ đã cho rằng nó cũng sẽ phải đóng cửa giống như mọi thứ xung quanh đây, và họ thì không thể chịu đựng được cảnh nhìn thấy nó kết thúc.”

“Và thế là cậu đổi tên nó thành Nancy’s?”

“Không, nó luôn mang tên Nancy’s. Họ mở quán bar này vào năm mình được sinh ra và đặt tên nó theo tên mình. Mình lớn lên trong quán bar này. Khi mình lớn hơn và cái cũ không còn chứa được mình nữa, họ chuyển nó ra ngoài và đặt vào đó một chiếc máy pinball.”

“Cách chăm sóc cậu tốt nhất vào ban ngày.”

“Chính xác.”

“Đây là một nơi tuyệt vời.” Kate chân thành nói.

“Tối mai hãy quay trở lại.” Nancy nói. “Vào khoảng tám giờ. Mặc một chiếc áo đen ngắn nhé, và mình sẽ dạy cho cậu cách phục vụ một quầy bar.”

“Một trong những kỹ năng hữu dụng mà ta không thể học được từ trường đại học.” Kate nhấm nháp thêm chút bia. “Mình rất thích.” Cô nhìn Nancy, lúc này đang mỉm cười và trông thật thanh thản trước cô, và cô quyết định sẽ nhúng mũi vào. “Nghe này, có một chuyện mà cậu nên biết.”

Nancy nhướn mày, và Kate lại do dự nhưng rồi cô quyết tâm lao tới. “Mình nghe được từ một nguồn tin đáng tin cậy là Will Templeton đang có kế hoạch thành lập một quán bar theo phong cách đồng quê ở chỗ khách sạn và điều đó có khả năng sẽ kết liễu công việc kinh doanh của cậu ở đây đấy.”

“Cậu điên rồi.” Nancy nói thẳng thừng. “Will sẽ không bao giờ làm điều đó. Nguồn tin của cậu lấy từ ai thế?”

Kate thở dài. “Hôn thê của Will, Valerie.”

“Hôn thê?” Nancy khịt mũi. “Có mà trong những giấc mơ của cô ta thì có. Cũng có thể ý tưởng về quầy bar là từ đó mà ra cũng nên.”

“Có lẽ cậu nên nói chuyện với Will về chuyện này.” Kate nói. “Những người làm kinh doanh

để có khả năng đâm lên bạn bè từ phía sau lưng để đạt được những gì mình muốn lắm.” Bố cô xuất hiện trong đầu cô. “Cậu thực sự nên để tâm đến chuyện này.”

“Nghe này,” Nancy nói. “Cậu nói với mình những thứ này bởi vì cậu không hiểu. Valerie cũng không hiểu. Khi nhà máy ở Tuttle đóng cửa, đáng lẽ cái thị trấn này cũng đi đời nhà ma luôn nếu như Will và Jake không ở đây và cứu sống bọn mình. Lý do duy nhất khiến cho cái thị trấn này không chết là vì Jake đã đưa cho Will số tiền để xây cái khách sạn đó và rồi sau đó anh ấy thuê tất cả mọi người và cả anh trai mình về làm việc ở đó. Họ có thể xây dựng mọi thứ với chi phí rẻ hơn rất nhiều, nhanh hơn rất nhiều với những lao động lành nghề từ những nơi khác, nhưng tất cả công việc ở đó họ đều dành cho người Toby’s Corners trước.” Nancy lắc đầu. “Dù sao thì nếu Will muốn mình phá sản, anh ấy có thể làm điều đó mà không cần phải lập quán bar riêng làm gì. Khi mình tiếp quản quán này, nơi này đã thực sự là một đồng hỗn độn. Mình cần có một khoản tiền vay thứ hai và ngân hàng thì không đồng ý cho mình vay vì mình không có tài sản thế chấp. Vì thế Will đã cho mình vay.”

“Cậu có nhận ra điều đó làm công việc kinh doanh của cậu dễ bị tấn công thế nào không?” Kate hỏi. “Một khoản cầm cố tư nhân.”

“Mình không bị tấn công gì cả.” Nancy nói. “Cậu không nghe mình nói rồi. Will cầm giữ khoản cầm cố.” Cô nhìn có vẻ suy tư. “Và mình đoán là Jake nữa, họ là cộng sự.”

“Nhưng Valerie...”

“Cậu không hiểu rồi.” Nancy nói. “Bọn mình là gia đình - tất cả mọi người ở Toby’s Corners. Ngay cả khi bọn mình không liên quan về mặt huyết thống với nhau thì bọn mình vẫn cứ là gia đình. Mặc dù vậy hầu hết bọn mình đều có họ hàng với nhau theo một mặt nào đó.” Cô nói thêm. “Jake nói điều đó giải thích cho việc dân cư ở đây cứ hơi hơi quái đản.”

“Vậy quán bar hoạt động thế nào?” Kate hỏi.

Nancy nhún vai. “Có thể khá hơn. Bọn mình đang khá lên dần. Người Toby’s Corners rất thích bọn mình.”

“Cậu có thể lôi kéo thêm khách từ khu resort.” Kate nói. “Valerie tuyệt đối đúng về chuyện này. Và những người đó thì có tiền.” Cô nhìn một vòng quanh căn phòng ấm cúng. “Họ sẽ trả một cái giá rất hời cho không khí thân thiện ở nơi này, khắc nhõ và tất cả những thứ khác.”

Nancy lắc đầu. “Bọn mình sẽ phải dọn dẹp sạch sẽ nơi này, xây dựng mở rộng hơn, mua vào một lượng hàng lớn hơn, tất cả những thứ công việc kinh doanh đó. Mình không phải là thương nhân. Mình chỉ thích bán đồ uống và nói chuyện với mọi người.”

Kate nhăm nháp chai bia của mình và nghĩ về tình huống đó. Việc suy nghĩ trở nên khó khăn hơn thông thường vì bia làm đầu óc cô hơi biêng biêng, nhưng cô biết cô phải làm gì. “Mình là

thương nhân,” Cô nói. “Để mình giúp cậu.”

“Gì cơ?”

“Cậu có thể làm cho nơi này kiếm được nhiều lợi nhuận hơn mà không gặp phải nhiều vấn đề lắm.” Kate nói. “Ví dụ một chuyện nhé, giá bán của cậu quá thấp. Cậu không thể bán đồ uống với giá quá thấp như thế.”

“Kate, mọi người ở Toby’s Corners không có nhiều tiền lắm đâu.”

“Nếu thế thì hãy nâng giá đối với những khách đến từ resort. Nói với những người trong thị trấn là sẽ có một khoản chiết khấu đối với những khách hàng thường xuyên nếu họ xuất hiện ít nhất một lần một tuần trong một tháng. Cậu phải dồn một ít vốn để đầu tư vào nơi này, và rồi kiếm thêm ít vốn nữa bằng cách thế chấp những thứ đó.”

“Kate, mình đã nói rồi...”

“Mình biết, mình biết, Will sẽ không tịch thu tài sản thế chấp. Nhưng mình nghĩ cậu đã đánh giá thấp Valerie.” Kate cố đấu tranh để có thể tập trung. “Thứ nhất, lập kế hoạch để mở rộng. Khi cậu đã có điều đó, hãy tìm một cộng sự thầm lặng để họ bơm thêm một ít vốn vào đây và đổi lại chia cho họ ít lợi nhuận. Mặc dù...” Kate dừng lại để cân nhắc. “Thực ra thì, tốt hơn hết là cậu nên tìm một thực sĩ quản trị kinh doanh nào đó có sở thích riêng. Cậu có thể làm cùng với một cộng sự.”

“Không, cảm ơn.” Nancy nói. “Đây là quán bar của mình.”

“Thôi được.” Kate nói. “Mình có thể hiểu điều đó. Hãy tìm một cộng sự thầm lặng, nhưng phải hợp thức hóa chuyện đó, một mối quan hệ cộng sự hợp pháp, không vay vốn trao tay thêm với những anh chàng ngủ với những con cá nhồng nữa.”

Nancy lắc đầu, nhưng trông cô có vẻ suy nghĩ trong lúc cô nhấm nháp chai bia của mình. “Và cậu có thể lập cái kế hoạch kinh doanh này à?”

“Đó là những gì mình làm.” Kate nói. “Thông thường thì mình sẽ đòi một khoản phí ngất trời đấy, nhưng mình sẽ làm vụ này cho cậu mà chỉ yêu cầu được uống đồ uống miễn phí ở đây trong suốt phần đời còn lại của mình.”

“Duyệt,” Nancy đột nhiên nói, nắm lấy tay cô. “Đầu tiên phải xem kế hoạch thế nào đã, rồi mình sẽ quyết định.”

“Thế là công bằng nhất.” Kate nói và nắm tay bạn. “Mình sẽ thích chuyện này cho xem, trước đây mình chưa bao giờ cứu một quán bar cả.”

“Tại sao hình ảnh hai người bắt tay nhau lại làm tôi căng thẳng nhỉ?” Giọng Jake vang lên từ phía sau lưng họ.

“Bởi vì anh là một tên nhát chết.” Kate nói, quay đầu lại và hơi loạng choạng.

“Đừng bao giờ cho người phụ nữ này uống chất cồn.” Jake nói với Nancy. “Cô ta không phải là một người biết uống đâu.”

“Đừng có kiểm chuyện với bạn thân của tôi.” Nancy nói và đứng dậy để giúp Ben. “Bọn tôi đang có những kế hoạch lớn. Trông quầy trong lúc Ben và tôi tổng kết sổ sách, được chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Jake nói.

“Tôi nghĩ là giờ tôi sẽ quay trở lại cabin.” Kate trượt xuống khỏi chiếc ghế đầu với bộ dạng lắc lư.

“Cô không thể ôm chai bia thế, bé con.” Jake bước đến gần hơn để giúp cô. “Tôi sẽ từ bỏ chuyện uống linh tinh nếu tôi là cô. Tôi sẽ đưa cô về nhà.”

“Tôi hoàn toàn có thể tự lái xe về nhà được.”

Điều cô nói rõ ràng không phải là sự thật nên cả hai người họ đều phớt lờ nó, và cô ngồi xuống trở lại.

“Ai đó đem ra cho bọn tôi thêm vài chai bia nữa nào.” Một người đàn ông ngồi phía cuối quầy kêu lên.

“Đến ngay đây.” Jake bước vòng vào phía trong quầy bar để phục vụ bọn họ.

“Thêm một chai nữa cho tôi luôn.” Kate nói.

“Cô cá chứ?” Jake rót cho cô một tách cà phê.

“Anh chả vui vẻ gì cả.”

“Tôi chỉ cố gắng đảm bảo chắc chắn là sự sống của cô sẽ kéo dài cho đến ngày cô quay trở lại thành phố thôi.”

“Sự sống của tôi đang có một hình thù mờ ảo không thể tin được.”

“Một hình thù mờ ảo không thể tin được? Cô đã làm muối nó từ lần cuối cùng cô nhìn thấy nó à?”

Anh bước ra để phục vụ những người khác còn cô thì nhấm nháp cà phê và ngắm nhìn anh. Anh nói, “Chai cuối cùng nhé, các cậu bé.” Rồi đưa một chai bia cho một người đàn ông và một tách cà phê cho người còn lại.

“Tôi muốn uống bia.” Người đàn ông đó cầu nhàu.

“Tôi biết điều đó.” Jake nói. “Thật đáng xấu hổ.”

“Đúng thế.” Gã đó buồn bã nói, rồi nhấm nháp tách cà phê.

“Làm thế nào mà anh làm được điều đó?” Kate hỏi khi Jake quay trở lại.

“Gì cơ?”

“Tất cả những gã trông có vẻ hung tợn đó đã sẵn sàng để đấm anh và rồi cuối cùng họ không làm gì cả.”

“Ý cô là Henry à? Henry McCrum sẽ không làm đau ai cả.” Anh cầm lên một chiếc cốc từ chiếc khay ở phía dưới quầy bar và bắt đầu lau cho nó bóng loáng. “Henry là thầy giáo cũ dạy môn sinh học của tôi. Thực ra thì ông ấy vẫn là giáo viên. Một gã tuyệt đấy, Henry ấy. Vợ ông ấy, Millie, điều hành một quầy bánh mì nướng.”

“Ông ta là giáo viên và ông ta uống bia?”

“Đó là lý do vì sao ông ấy uống. Ông ấy đã dạy môn sinh học cho các cô cậu tuổi teen trong vòng hai mươi tám năm rồi. Thật kỳ diệu là ông ấy vẫn còn chưa phát điên. Còn chuyện tỉnh táo thì sẽ là quá nhiều để có thể hỏi.”

“Thế còn người còn lại?”

Jake liếc sang. “Đó là Early – cậu tôi, và ông ấy sẽ phải đi bộ về nhà.”

Kate lắc đầu vẻ kinh ngạc. “Anh biết tất cả mọi người quanh đây à?”

“Hầu hết. Tôi lớn lên ở đây.”

“Và rồi anh chuyển ra thành phố.”

“Đúng thế.”

“Và rồi sau đó anh quay trở lại đây và cứu Toby’s Corners.”

Jake quắc mắt nhìn cô. “Tôi không làm điều đó, tôi đã nói với cô rồi, Will mới làm điều đó. Ai

nhét cho cô cái ý tưởng rác rưởi đó?”

“Nancy,” Kate nói. “Cô ấy mời chào tôi một công việc ở đây, cô ấy sẽ dạy tôi cách trở thành một cô phục vụ ở quầy rượu.”

“Cô sẽ lấy phần lợi nhuận à?”

“Làm gì có.”

“Cô bé, tôi mới chỉ biết cô có hai ngày và tôi đã nhìn thấy cô say xỉn ba lần rồi.” Anh lắc đầu. “Một công việc ở quán bar sẽ không phải là một bước đi phù hợp cho cô đâu.”

“Hai lần thôi.” Kate giơ lên hai ngón tay. “Anh mới chỉ nhìn thấy tôi say xỉn hai lần. Tôi đã cố gắng say ở bữa tiệc luau, nhưng không thành công. Tôi hoàn toàn tỉnh táo khi đẩy Lance xuống bể bơi. Tôi cũng sẽ lặp lại hành động đó trong vòng một phút.”

“Ồ, thật tốt khi biết rằng cô không cảm thấy ăn năn chút nào.”

“Anh làm như thể tôi là một con sâu rượu không bằng. Đây mới là lần thứ hai tôi say trong rất nhiều năm rồi.”

“Và tôi ở bên cạnh cô cả hai lần đó.”

“Xin lỗi vì điều đó.”

“Tốt thôi. Chỉ cần cố gắng đừng có ngắt xỉu trên người tôi khi tôi đưa cô vào giường.”

Kate đánh rơi chiếc tách cà phê.

“Để tôi nói lại câu đó,” Anh nói trong lúc lau đi chỗ cà phê đổ ra. “Lôi cái cơ thể hoàn toàn mất ý thức của cô vào trong cabin của cô và quăng nó lên chiếc giường của cô là công việc của một anh chàng trẻ trung hơn là tôi.”

“Tôi không nặng đến mức thế.”

“Như một tảng đá ấy, chính cô đấy.”

“Tha cho tôi.” Kate cố đứng thẳng người dậy từ quầy bar với một vẻ danh giá. “Chắc chắn tôi sẽ vẫn tỉnh táo.”

“Tốt, giữ lấy suy nghĩ đó.”

Jake lại bước ra để thu tiền của Henry và Early.

“Vậy là anh cầm trong tay quán bar của Nancy như là một vật thể chấp,” Kate nói khi anh quay lại.

Jake cau mày. “Cô ấy có cho cô xem đồ lót của cô ấy không?”

“Anh đang nói chuyện gì thế?” Kate hỏi.

“Ồ, có vẻ như cô ấy đã dốc hết ruột gan của mình cho cô rồi.”

“Cô ấy chỉ giải thích cho tôi biết là nếu như anh muốn đóng cửa quầy bar này thì anh có thể chỉ cần siết nợ khoản thể chấp đó.”

“Tại sao tôi lại muốn đóng cửa quán bar này?” Jake hỏi, vô cùng ngạc nhiên.

“Để anh có thể mở một cái khác ở khu resort.” Kate nói.

“Ôi, đúng rồi.” Jake gật đầu. “Cái nhìn của Valerie. Cô có thể quên chuyện đó đi, nó sẽ không xảy ra đâu.”

“Valerie,” Kate nói và lắc đầu. “cô ta dường như nghĩ rằng cô ta và tôi là cùng một loại người. Cô ta muốn coi tôi là tấm gương. Anh có nghĩ là tôi giống Valerie không?”

“Không.” Jake nói. “Hai người không giống nhau chút nào cả.”

Kate nhắm mắt lại. “Cảm ơn.” Cô nói. “Tôi chắc chắn là sẽ cảm thấy vô cùng ghét nếu anh nghĩ rằng chúng tôi giống nhau.”

Jake có vẻ trầm ngâm. “Vậy là cô nói với Nancy về ý tưởng của Valerie?”

“Penny bảo chúng tôi nên cảnh báo cô ấy. Tôi thì nghĩ bọn tôi không nên dây vào chuyện này, nhưng rồi khi tôi gặp Nancy, và, ồ, anh biết đấy...”

“Tôi biết. Nancy có lo lắng không?”

“Không. Cô ấy nghĩ anh và Will là những ông già Noel.”

Jake nhe răng cười. “Còn cô nghĩ gì?”

Kate nhìn anh. “Tôi không biết Will chút xíu nào, nhưng anh chắc chắn không phải là ông già Noel. Tôi không biết anh là gì. Một kẻ gây rối, tôi đoán thế. Nhưng tôi tin anh. Nancy nói đúng, cô ấy an toàn. Nhưng, cậu bé, phải có ai đó dừng Valerie lại.”

“Ồ, có người sẽ làm chuyện đó.” Jake nhẹ nhàng nói. “Ý cô là gì, một kẻ gây rối?”

“Tôi không biết.” Kate nói trong lúc quan sát anh. “Tôi vẫn chưa phân tích xong. Tôi không làm anh khó chịu chứ?”

“Luôn luôn.” Jake nói. “Những người say làm tôi cảm thấy căng thẳng.”

“Anh đang né tránh câu hỏi.” Kate nói. “Nhưng tôi mệt quá, tôi không quan tâm nữa. Chào tạm biệt đi, Jake, rồi đưa tôi về nhà.”

Jake canh chừng cô cho đến khi cô vào đến ngưỡng cửa rồi mới bỏ đi. *Một anh chàng tử tế.* Kate tụt hết quần áo ra. Cô có một bộ pajama ở đâu đó, nhưng chuyện đó nghe chừng phải nỗ lực quá nhiều, nên cô trần truồng ngã lăn ra giường và chiếc giường kêu cọt kẹt phía bên dưới cô. Âm thanh thật dễ chịu. Cô bò trườn vào bên dưới tấm chăn và co người lại để ngủ.

Cô đã có một buổi tối thật tuyệt ở quầy bar. Tất cả bọn họ đều là những người tốt, và cô thực sự trông mong được giúp đỡ Nancy với quán bar đó. Công việc đó sẽ rất thú vị. Một công việc kinh doanh nhỏ, không phải là một hãng lớn gì. Tự mình quản lý tất cả mọi hoạt động, có thể cô sẽ mua quầy bar đó khi cô quay trở về nhà.

Cô cố gắng tưởng tượng ra hình ảnh chính mình với một quầy bar đồng quê nho nhỏ, và hình ảnh đó thật tuyệt cho đến khi bố cô bước vào và cười khinh bỉ vào nó, giống cái cách mà Donald đã cười khinh bỉ vào những cửa hàng ở Toby's Corners trong suốt ngày hôm đó. Bọn họ đã sai, nhưng cô biết điều đó lại có tác động đến cô. Cô phải làm một cái gì đó mà cô có thể cảm thấy tự hào. *Thôi nào, Kate, cô tự nhủ. Quay trở lại với kế hoạch của người nào. Người đang tiêu phí thời gian lang thang với Jake. Mai người sẽ phải thực sự nghiêm túc với việc tìm kiếm một người đàn ông mà người có thể cùng với anh ta thiết lập một công việc kinh doanh và cùng nhau thành đạt.*

Điều đó nghe chẳng có gì đặc biệt hấp dẫn, vì thế cô thêm vào, *và ngày mai người sẽ tiến hành cứu quán bar của Nancy.* Cô nhắm mắt lại và mỉm cười với bản thân mình, và khi cô mở mắt ra trở lại thì đã là buổi sáng sớm ngày hôm sau rồi, mặt trời đã yếu ớt hiện ra qua khung cửa sổ trong lúc tìm đường len lỏi nhô lên trên bầu trời. *Mình cảm thấy thật tuyệt khi ở đây, cô nghĩ. Mình có thể làm mọi thứ ở đây, thậm chí mình có thể cứu một quán bar bằng đôi bàn tay không của mình.*

Cô nghĩ đến chuyện Jessie sẽ cảm thấy tự hào thế nào về cô, và rồi Jake sẽ tự hào thế nào về cô, mặc dù anh sẽ không bao giờ nói với cô điều đó, và Jake làm cô nghĩ đến hồ nước, và rồi cô lại nhớ đến Jessie, cậu ấy đã nói rằng một người đang háo hức sẽ thích tắm truồng. Sớm như thế này, hồ nước sẽ hoàn toàn hoang vắng và mát mẻ, vô cùng mát mẻ. Nước hồ sẽ trượt qua người cô như một tấm vải lụa vậy.

Mình đang háo hức, cô nghĩ. Vậy thì đi nào, Jessie.

Cô mặc vào một chiếc váy dài bằng cotton và rời cabin rồi bước xuống con đường mòn dẫn đến hồ nước.

Trời có vẻ hơi lành lạnh trong rừng cây, và cô cảm thấy hơi rùng mình. Cô hít vào mùi cây rừng, những cơn gió nhẹ nhẹ và mùi hồ, cô ngửi thấy mùi nước ngay cả trước khi cô nhìn thấy nó.

Thậm chí nhìn nó còn đẹp hơn rất nhiều trong buổi sáng sớm, nhìn giống như một mặt phẳng thủy tinh đang lặn dần.

Đây chính là nó. Cô hít vào thật sâu và rồi đá đôi sandal ra khỏi chân, lột chiếc váy dài ra khỏi người và trần truồng bước vào lòng nước như thể cô đang bước tới với người tình của mình.

Nước lạnh, nhưng cô bước một cách từ từ, cảm giác da mình săn lại, những bắp thịt trên bụng co lại. Khi nước lên cao đến hông, cô bắt đầu lặn xuống.

Mặt nước vỡ ra phía trên đầu cô, và cô cuộn người lại trong cái lạnh, say mê với cảm giác nước vỡ vào cơ thể mình trong khi các bắp thịt săn chắc lại. Cô nổi lên mặt nước và trải dài sải tay trong lúc cô khoát nước, cảm giác cái lạnh của mặt trời buổi sáng sớm mơn man trên khuôn mặt mình, và rồi cô lại lặn xuống, rồi lại bơi, cứ thế hết lần này đến lần khác, cảm giác tự do như thể cô mới lên mười tuổi, cảm thấy đang thực sự sống như thể cô đang được làm tình. Cô sẽ không bao giờ muốn mặc quần áo vào nữa.

Sau khoảng nửa giờ, cô bơi quay trở lại vào bờ và nhìn thấy Jake đang ngồi bên cạnh đồng hồ của cô. Ít nhất cô cũng đoán đó là Jake. Chắc chắn đó là chiếc mũ cao bồi của anh.

Cô bơi về phía bờ hồ cho đến khi mực nước chỉ còn cao đến vai cô. Anh chỉ ngồi đó, cẳng tay đặt trên đầu gối, bàn tay anh đung đưa phía trước mặt anh, còn anh đang nhìn cô rẽ nước bơi vào.

“Xin chào.” Cô nói.

“Chào.” Anh nói, nhe răng cười nhăn nhở với cô.

Đi chỗ khác, cô nghĩ, nhưng cô chỉ cười, cố gắng tỏ ra không quan tâm. “Anh đến để nhìn à?”

“Không. Tôi đến để bơi.”

“Thế thì, xuống nước đi.” Cô ra hiệu về phía sau mình. “Còn nhiều chỗ lắm.”

“Ồ, giờ thì, tôi không biết nữa.” Anh hơi đẩy chiếc mũ về phía sau đầu. “Cô không mặc gì à?”

“Đúng thế.”

“Thế thì không có nhiều chỗ lắm đâu.” Anh lắc đầu. “Tôi sẽ xuống nước khi cô lên bờ.”

Kate gần như đã định yêu cầu anh kéo sụp chiếc mũ xuống che mắt anh lại. Cô biết anh sẽ làm điều đó, nhưng nếu như cô đã định đi bơi trong tình trạng trần truồng thì cô phải có can cảm khi bị phát hiện ra chứ. Dù sao thì đó cũng chỉ là Jake thôi mà.

Nhưng ở một khía cạnh khác, ngay cả nếu đó chỉ là Jake thôi, cô vẫn cảm thấy xấu hổ khi để anh nhìn thấy cô trần truồng.

Trong lúc cô vẫn đang còn cân nhắc thì anh ngấm nhìn cô, ánh mắt anh như phát ra tiếng cười thích thú.

Quý tha ma bắt anh đi, cô nghĩ. *Hãy cười đi, anh bạn*. “Thôi được.” Cô nói. “Hồ nước là của anh.”

Cô bơi về phía anh cho đến khi mực nước chỉ còn đến thắt lưng, rồi cô đứng dậy bước ra khỏi mặt nước.

Jake không động đậy. Trên thực tế, anh dường như hóa đá. Cô bước lên bên cạnh anh và cúi xuống nhặt chiếc áo phông lên. Anh chỉ cách cô vài inch, và anh quay lại nhìn cô khi cô cúi xuống. Rồi cô đứng thẳng lên và ưỡn lưng để kéo chiếc váy dài qua đầu. Chất vải cotton dính sát vào lớp nước trên cơ thể cô và vì thế làm cô mất nhiều thời gian hơn so với dự định trước khi cô có thể kéo được nó trùm qua hông mình.

“Ồ, cô chắc chắn đã cải thiện buổi sáng của tôi.” Jake nói.

“Bất cứ thứ gì phải thế.” Kate nhặt chiếc khăn tắm lên và kéo lê đôi sandal. “Bơi vui vẻ nhé.” Cô nói và bước về phía rừng cây, tim cô đập thình thịch như điên.

Jake ngồi đó thêm một lúc lâu sau khi cô đi, vẫn còn choáng váng. Nhìn cô rất thú vị lúc cô còn ở trong lòng nước, cắn chặt môi, cố gắng nghĩ xem nên làm gì, và rồi, ngay khi anh định quay lưng lại thì tự dưng cô xuất hiện ánh mắt đó và rồi cô bước ra khỏi mặt nước và về phía anh.

Ben nói đúng. Cô không có chút nào trẻ con cả.

Anh cảm thấy mình như một con thỏ bị bắt gặp trước ánh đèn ô tô. Anh không thể nào kéo ánh mắt của mình ra khỏi cơ thể cô, tròn lẩn và đầy đặn và săn chắc vì nước lạnh. Cô bước ra

khỏi hồ như một nữ thần, và nếu như chỉ cần kéo dài thêm một giây nữa thôi để cô kéo cái váy cotton đó qua đầu, anh hẳn là đã giơ tay chạm vào cô rồi.

Anh nhắm mắt lại. Gần như không có lối thoát. Thực ra thì tránh xa Kate ra là một ý tưởng hợp lý bởi vì cô đang trở thành người phụ nữ khó hiểu nhất mà anh từng biết. Anh đã nghĩ rằng cô chỉ là một cái giá mắc áo trống rỗng khác, nhưng hóa ra cô là người bạn đồng hành dễ chịu nhất mà anh đã từng có trên mặt hồ. Anh đã nghĩ rằng cô là một kẻ hợm hĩnh, nhưng cô đã bảo vệ Nancy chống lại Valerie. Anh đã nghĩ cô là kẻ lạnh lẽo, nhưng cô bơi lội trần truồng trong hồ, và từ nét mặt của cô cho thấy cô rất thích chuyện đó. Anh đã nghĩ cô là một người phụ nữ hấp dẫn, nhưng gần đây sắc đẹp của cô đã bắt đầu chiếm một tỷ lệ không thể tưởng tượng được trong những giấc mơ của anh.

Và những gì anh nhìn thấy ngày hôm nay sẽ không giúp ích chút nào cho những rắc rối đó.

Thở dài, anh trút bỏ quần áo và bước vào trong lòng hồ. Có cảm giác như được tắm nước lạnh bằng vôi hoa sen, dù sao đó cũng chính là những gì anh cần lúc này.

Khi Kate quay trở lại cabin, cô đập cánh cửa đánh rầm phía sau lưng mình, mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ. Cô đã làm được chuyện đó rồi. Vấn đề duy nhất là, từ giờ thi thoảng cô sẽ vẫn phải đối mặt với anh.

Càng nghĩ nhiều về chuyện đó cô lại càng cảm thấy can đảm hơn. Chuyện lớn đây. Anh đã nhìn thấy cô trần truồng, và đó là sự lựa chọn của cô. Và có thể là anh chả thèm quan tâm tới chuyện đó một tí nào. Và, cô càng đối mặt với anh sớm hơn thì cô càng có thể chấm dứt sự lo lắng sợ hãi của mình nhanh hơn. Cô chỉ cần xử sự như không có chuyện gì xảy ra cả. Không có gì ghê gớm cả.

Trên thực tế thì cô càng nghĩ nhiều về điều đó, cô càng cảm thấy tự hào về bản thân mình hơn vì đã có thể tự do đến thế, can đảm đến thế. Jessie sẽ thích chuyện này lắm đây.

Cô dùng thịt nướng, trứng và cá hồi cho bữa sáng để ăn mừng, và rồi vào lúc chín giờ, cô cài cúc một chiếc áo sơ mi màu trắng quá khổ khoác phía bên ngoài bộ đồ bơi màu đen của mình, chất đầy chiếc túi xách bằng cotton với nàò sách, nàò táo và chụp chiếc mũ cao bồi màu đen mới cứng của mình lên đầu, rồi bước ra khỏi nhà để đến gặp Jake ở chỗ chiếc thuyền.

CHƯƠNG VII

“Mũ đẹp lắm.” là tất cả những gì Jake nói khi anh nhìn thấy cô, và Kate thở ra nhẹ nhõm. *Vẫn*

là những người bạn, cô nghĩ. Mình rồi sẽ nhớ anh ta lắm đây. Cô bước vào trong thuyền, và anh lại chèo đến phía dưới những tán lá liễu.

Họ cùng cởi áo sơ mi ra, cầm cần câu và rồi cùng nằm dài ra. Chân họ trải dài trên lòng thuyền song song bên cạnh nhau, và Kate không còn lo lắng gì về chuyện chạm vào anh nữa, cô hoàn toàn lơ đãng thưởng thức hơi ấm tỏa ra từ làn da của anh ở bên cạnh cô trong lúc cô lật quyển sách ra và bắt đầu đọc.

Jake nhìn cô đọc sách. Anh cảm thấy vui mừng vì cô đã quay trở lại vì nếu không anh sẽ nhớ cô lắm. Sẽ thực sự không có rắc rối gì vì cho dù Kate có hấp dẫn đến mấy thì cô cũng đã thể hiện rõ ràng rằng anh không phải là một phần trong kế hoạch của cô. Không có nguy hiểm gì cả. Và giờ thì cô đã quay trở lại, anh lại cảm thấy thoải mái. Anh đã không mất gì khi nhìn thấy cô trần truồng ngoại trừ một số tế bào não của anh đã bị thiêu cháy hoàn toàn khi anh nhìn thẳng trực tiếp vào ngực cô.

Anh ngẩng lên nhìn vào tán liễu và lắng nghe tiếng nước vỗ ì oạp vào mạn thuyền. Thật là một cuộc sống tuyệt đẹp, anh nghĩ và kéo chiếc mũ phủ lên trên mặt rồi trôi vào giấc ngủ.

Nửa giờ sau, Kate đang mãi chìm đắm trong cuốn sách của mình và không nhận ra dây câu của Jake đang bị kéo mạnh cho đến khi chiếc cần gần như uốn cong xuống mặt hồ.

“Jake!” Cô gọi, và khi anh không trả lời, cô lấy chân đạp mạnh vào chân anh.

Anh thức dậy gắt gỏng. “Gì thế?”

“Có cái gì đó ở dây câu của anh.”

Anh đẩy nghiêng chiếc mũ và nhanh chóng ngồi dậy, túm lấy chiếc cần câu trước khi nó bị lôi vào trong lòng nước.

“Chết tiệt.” Anh nói, và rồi vật lộn với con cá. Đó là một cá to, nó vẫy vùng nhảy tung qua mặt nước, khoát nước vào đầy người anh khi anh cúi xuống và cố gắng túm lấy nó. Kate ngồi tựa ở phía đầu thuyền của mình và ngắm nhìn Jake vật lộn trong một cuộc chiến gian khổ trong lúc cô ngẫu nhiên chén quả táo thứ hai của mình.

Cuối cùng, ước sững và cáu kỉnh, anh lôi được con cá ra khỏi lưỡi câu và quăng nó trở lại vào trong hồ. Anh ngồi xuống nhìn cô, cánh tay đặt trên đầu gối, hai bàn tay đung đưa trước mặt, nước nhỏ xuống ròng ròng từ ngực, cánh tay và bàn tay của anh.

“Cô là một người giúp đỡ tuyệt vời.” Anh nói.

“Nếu tôi biết được anh trở nên sung sức thế này,” Cô nói, “Tôi sẽ không đem anh theo.” Cô quăng lõi táo qua đầu vào trong lòng hồ. “Giờ thì cắt lưỡi câu của anh ra khỏi dây câu đi. Lũ cá

quanh đây hình như rất kiên quyết muốn tự tử thì phải.”

Jake lắc đầu vì sự ngỡ ngàng của cô. “Điều gì có thể làm cho bọn cá trở nên thất vọng đến thế chứ?”

“Tốt thôi.” Kate phẩy tay về phía anh. “Tự tát vào mặt mình bằng một con cá khác đi.” Cô nằm xuống lòng thuyền và cầm cuốn sách lên. “Chỉ cần đảm bảo là anh sẽ để tôi chứng kiến chuyện đó thôi. Tôi không muốn bỏ lỡ cảnh đó.”

Một vài giây sau đó cô nghe một tiếng click nhẹ nhàng khi con dao của anh cắt qua sợi dây câu, và cô nhả nở cười với chính bản thân mình.

“Quăng tôi một quả táo.” Jake nói và cô đặt cuốn sách xuống rồi quăng cho anh một quả. Anh nằm xuống phía đầu thuyền của mình và cắn quả táo.

“Cô kiếm cái mũ đó ở đâu ra đấy?” Anh hỏi.

“Cửa hàng của Cline’s.”

“Nó trông rất ổn với cô.”

“Tôi biết. Tôi nghĩ nó rất sexy.”

Anh ngẫm nghĩ về giọng điệu chua cay của cô một lúc. “Không,” cuối cùng anh nói, “nó không sexy, nhưng nó trông rất ổn.”

Kate cười vẻ tự mãn. “Ồ, tôi cứ nghĩ nó phải sexy lắm. Tôi có một cuộc hẹn chiều nay.”

“Ôi, Chúa ơi.” Jake nhắm mắt lại. “Lần này đến lượt ai sẽ bị cô hủy hoại đây?”

“Xin lỗi?”

“Cả khách sạn sẽ rất lấy làm cảm kích nếu như cô chỉ quăng lại những anh chàng mà cô không thích mà không làm cho họ trở nên tàn tật.”

“Tôi chưa làm ai bị tàn tật cả.”

“Cô gần như làm Lance chết đuối, cô dọa Peter lên cơn đau tim, cô đâm Donald bằng một chiếc nĩa, và cô táng vào đầu Brad bằng một chiếc chai.” Jake lắc đầu. “Thế mà những anh chàng khác vẫn cứ rủ cô đi chơi.”

“Lance đòi được như thế đấy chứ, Peter thì gian lận, Donald thì chỉ là một tai nạn thôi, và, tôi phải chỉ rõ ra là tôi táng Brad là để cứu anh - một hành động mà tôi luôn cảm thấy hối tiếc

kể từ lúc đó.”

“Họ rủ cô đi chơi, nhưng họ không giữ cô lại. Đã có gã nào thực sự hoàn thành một cuộc hẹn với cô chưa?”

Kate ngồi dậy với vẻ bị xúc phạm. “Nghe này, tôi thực sự có việc phải làm với những gã đàn ông.”

Jake khịt mũi. “Chỉ là cần phải có một người đàn ông dũng cảm để có thể ở cùng với cô.”

“Anh trải qua tất cả các buổi sáng với tôi đó thôi.”

“Đúng thế, nhưng tôi đã đảm bảo là cô phải ở phía đầu bên kia chiếc thuyền. Nếu như cô cố gắng tiến đến gần hơn, tôi sẽ nhảy qua mạn thuyền.”

“Anh sẽ an toàn.” Kate khụt khịt vẻ khinh bỉ. “Tôi không bao giờ tấn công những kẻ hèn nhát ở trên thuyền.”

“Tôi rất lấy làm vui mừng vì cô có một số tiêu chuẩn. Nhân tiện, ai là anh chàng bị kết án ngày hôm nay?”

“Eric Allingham,” Kate nói và chờ để nghe Jake nói với cô rằng Allingham là một tên phát xít. Khi mà tất cả những gì anh phản ứng lại là cau mày và cắn một miếng táo nữa, cô bèn lên tiếng. “Sao?”

“Sao gì?”

“Thì có vấn đề gì không ổn với anh ta?”

Jake nhún vai. “Ngoài cái xu hướng muốn tự tử mà hẳn là anh ta đang mang trong người khi hẹn hò với cô thì không có gì tôi biết về người này cả. Dường như đó là một anh chàng tử tế.” Anh ngoạm vào quả táo một lần nữa với nhiều sức lực hơn là cần thiết.

“Tôi cũng nghĩ thế.” Kate nói với vẻ nghi ngờ.

“Cô nghe có vẻ thực sự nhiệt tình nhỉ.” Jake nói.

“Ồ, sau khi trải qua một buổi sáng nhìn anh vật lộn với một con cá hồi, tôi thấy khó tin được chuyện Eric sẽ có thể độ được với anh về giá trị giải trí.” Kate nói. “Anh đã hành động rất khó để người khác có thể bắt chước theo.”

Jake lắc đầu. “Hôm nay là đặc biệt thôi. Đừng có tính đến chuyện tôi tự vả mình vào đầu bằng một con cá mỗi khi cô cảm thấy chán chường, bởi vì điều đó sẽ không xảy ra lần nữa

đầu.”

“Mai tôi cũng có hẹn.” Kate nói. “Kế hoạch của tôi có lẽ sẽ thực sự có tác dụng.”

“Cô không thể ngó ngán thế được.” Jake nói.

Kate phớt lờ anh. “Một cuộc hẹn thực sự tuyệt vời.”

“Được rồi.” Jake nói. “Tôi sẽ chờ xem. Ai sẽ là người mà đội cứu thương phải đón vào ngày mai?”

“Rick Roberts, một chuyên viên về môi trường. Chúng tôi sẽ đi bộ đường trường.” Khi Jake không nói gì, Kate hỏi. “Anh có biết anh ta không?”

“Có.” Jake nói, giọng có vẻ hơi cay cú. “Khẩu vị của cô đã được cải thiện rồi đấy. Anh ta là một anh chàng rất tuyệt.”

“Tôi rất vui vì anh chấp thuận.”

“Không hề. Hãy tránh xa những vách đá bên bờ biển và những con đường đông đúc.” Jake kéo chiếc mũ dậy lên mặt. “Xem xét những nơi cô sẽ đi. Đừng có gây hấn với những con thú hoang. Trên thực tế thì lời khuyên của tôi là hãy ở yên trong khách sạn. Cô sẽ lại gây ra những rắc rối nguy hiểm cho một ai đó ở đây ngay thôi. Có lẽ sẽ là tốt nhất nếu cô ở trong khu vực có thể gọi được 911.”

“Rất khôi hài.” Kate nằm xuống và kéo chiếc mũ lên mặt mình. “Tôi không biết vì sao anh lại thoải mái đến thế. Tôi ở với anh nhiều hơn với bất cứ ai. Theo luật xác suất thì anh sẽ là nạn nhân tiếp theo đấy.”

“Không phải tôi.” Jake ngáp dài. “Tôi quá già và quá thận trọng để có thể để cho cô chộp được tôi lúc đang chợp mắt.”

Anh im lặng hẳn đi và Kate nghe thấy tiếng thở sâu, đều đặn của anh.

Tôi nên đẩy anh ra khỏi thuyền mới phải, cô nghĩ. Quá già và quá thận trọng ư. Như Jessie hẳn sẽ nói, đúng là một con ngựa già yếu.

Rồi cô cũng cảm thấy buồn ngủ và họ cùng nhau gật gà gật gù dưới tán liễu, lăn về phía nhau cho đến khi chân họ ngoắc vào nhau trong lúc họ ngủ.

Vào lúc mười một giờ, Kate đánh thức Jake dậy khi cô lục tìm trong thùng lạnh để lấy một

chai nước hoa quả.

“Cô biết không, cô thường rất yên tĩnh.” Anh cầu nhàu.

“Tôi không thể tin được là anh đã từng kết hôn.” Kate nói trong lúc cô bật nắp lon nước. “Anh đã làm gì, bắt cô ấy phải đứng quay mặt vào góc nhà cả ngày à?” Cô uống một chút nước.

“Tiffany không phải là loại người chịu đứng quay mặt vào góc nhà.” Jake nói.

Kate phun nước cam vào người anh khi cô phá lên cười.

Jake ngồi dậy và gườm gườm mắt nhìn cô. “Cái quái gì thế?”

“Anh kết hôn với một người tên là Tiffany ư?” Kate hỏi. “Tôi không thể tin được điều đó.”

(Tiffany thông thường hay là biểu tượng cho những cô gái Mỹ “big breast, big butt but no brain”.)

“Ít nhất tôi cũng chỉ có một sai lầm trong quá khứ.” Jake chỉ ra trong lúc anh lau chỗ nước cam trên người bằng chiếc áo của cô. “Còn cô thì có cả Dopey (*đần độn*), Grumpy (*gầm gừ*) và Sleazy (*nhóp nhúa*).”

“Paul, Derek và Terence.” Kate nói.

Jake phải nỗ lực hết sức mới kiềm chế được cơn cười của mình. “Chúa ơi, đúng là đàn bà, cô tìm thấy họ ở đâu thế? Trên trang *Twits ‘R’ Us* à?”

(Trong một loạt các thứ có liên quan đến cụm từ này, pp chọn cái ý nghĩa đó là một trang web free dành cho những người cảm thấy buồn chán và muốn kết bạn qua mạng. Trên trang twit-chat có một đoạn giới thiệu về trang này như sau: Were a group of people who get bored easily, lol . So weve decided to make our own group for others like ourselves. have fun see you there fellow twits. These are our public pages www.freewebs.com/Twits-R-uS/ www.freewebs.com/icq-the-secret-society/ "come join us")

“Họ là những người đàn ông tử tế.” Kate nói dối. “Thế tên Tiffany có phải chấm trên chữ i bằng một trái tim nho nhỏ không?”

“Tiffany là một trợ lý biện lý quận.” Jake nói. “Đừng có hợm mình như thế.”

“Nếu Tiffany quá nóng bỏng như thế,” Kate phản công lại với vẻ cay cú, “thì sao anh không còn sống với cô ấy nữa?”

“Bởi vì tôi không nóng bỏng chút nào.” Jake nói.

“Ồ,” Kate. “Tôi rất tiếc.”

“Không, cô ngốc.” Jake kiên nhẫn nói. “Tôi không có ý là cô ấy đã đá tôi. Cô ấy cứ đi những nơi mà tôi không muốn đi. Chúng tôi chia tay dựa trên sự đồng thuận từ cả hai bên.”

“Ồ,” Kate lại nói. “Điều đó chắc phải tuyệt lắm.”

“Nó như địa ngục ấy.” Jake cau có nhìn cô. “Tuyệt ư? Cô có điên không đấy?”

“Không.” Kate cau có nhìn lại. “Tôi chỉ là chưa bao giờ chia tay với ai mà dựa trên sự đồng thuận của cả hai bên thôi. Tôi luôn phải tìm cách trốn thoát trong lúc ai đó cứ níu lấy mắt cá chân của tôi.”

“Nếu họ đã từng hẹn hò với cô, tôi không thể tin được là vẫn còn chút sức sống nào đó trong họ để họ có thể níu kéo cô lại.” Jake nói.

“Họ không hẳn là níu kéo tôi.” Kate nói, mắt nhìn xa xăm vào trong không gian. “Họ chỉ ghét phải buông ra một mớ tiền thôi.”

Jake chồm tới phía trước để lấy một lon bia. “Chúng ta đang nói về bao nhiêu tiền đây nhỉ?” Anh hỏi, không có vẻ gì là quan tâm cho lắm.

Kate ngẩng lên. “Ồ, tôi không có nhiều đến mức thế, nhưng bố tôi thì có.”

Jake cau mày trong lúc uống bia. “Tôi hẳn là phải nghe nói đến bố cô rồi chứ nhỉ?”

“Bertram Svenson.”

“Ôi, quỷ tha ma bắt.” Jake nói. “Tôi đã từng gặp ông ta một lần.”

“Tôi rất tiếc.” Kate nói.

“Không, không.” Jake nói. “Ông ấy rất...”

“Không sao đâu.”

“Rất ... quyền lực.”

“Ông ấy thực sự rất ghét Paul, Derek và Terence.” Kate nói.

“Có vẻ như ông ấy là một người biết xét đoán.” Jake nói. “Có phải đó là lý do vì sao cô đá họ?”

“Không.” Kate nói. “Tôi cũng ghét họ.”

Jake uống thêm chút bia nữa. “Ừm, không có cách nào tinh tế để hỏi vấn đề này, nên thôi tôi cứ hỏi thẳng. Tại sao cô lại đính hôn với họ nếu cô cảm thấy ghét họ?”

“Tôi không ghét họ cho tới sau khi tôi đã đính hôn với họ rồi.” Kate nói. “Tôi luôn mất một khoảng thời gian khá dài để nhận ra rằng họ có hứng thú với tiền bạc hơn là với tôi.”

“Bọn họ không thể nào ngu ngốc thế được.” Jake nói, và Kate ngẩng lên nhìn với vẻ ngạc nhiên. “Ồ, cô không phải là mẫu người của tôi, nhưng không có anh chàng nào biết suy nghĩ tử tế có thể nhìn vào cô rồi nói ‘Tất cả những gì người phụ nữ này có bên mình chỉ là tiền bạc.’ Họ cũng phải có hứng thú nào đó với cô chứ.”

“Không hẳn thế.” Kate nói. “Họ có hứng thú với chuyện tôi trông khá thế nào nếu đứng bên cạnh họ, khá nhất đấy. Bọn họ không hiểu tôi.”

“Đó là mất mát của họ.” Jake nói.

“Cảm ơn anh.” Kate bậm môi. “Tiffany cũng không quá thông minh khi để anh ra đi.”

“Tiffany cực kỳ thông minh.” Jake nói. “Và cô ấy không để tôi ra đi. Cô ấy mở cửa và thế là tôi bỏ chạy trốn chết.”

“Tệ thế cơ à?” Kate lắc đầu. “Tôi không thể tưởng tượng được cảnh anh chạy.”

“Ồ, rất khôi hài.” Jake nói. “Lúc đó tôi trẻ hơn.”

“Tôi vẫn không thể tưởng tượng được anh có thể có nhiều năng lượng đến thế.”

“Nghe này, nếu hôm nay tôi rơi vào hoàn cảnh tương tự như hồi ấy, tôi sẽ lại tìm thấy nhiều năng lượng như thế ngay.” Jake lắc đầu và uống cạn lon bia. “Cô nàng chết tiết đó nghĩ rằng tôi là một cái máy đọc được ý nghĩ. Cô ta cứ ám chỉ mọi chuyện, và tôi bỏ lỡ những chuyện đó, và thế toàn bộ địa ngục đổ ập xuống đầu tôi. Thêm vào đó cô ta có cái suy nghĩ rằng tôi là một thể loại nhà tài phiệt nào đó, và rằng chúng tôi sẽ cùng nhau xây dựng đế chế của riêng mình. Vào lúc tôi hiểu ra được cô ấy muốn điều gì thì tôi đã trải qua sáu tháng bị chê bai dè bĩu mỗi khi tôi quay lưng mình lại.”

Kate có vẻ ngạc nhiên. “Anh chỉ kết hôn trong vòng sáu tháng?”

“Với Tiffany,” Jake nói, “sáu tháng là nhiều lắm rồi.”

“Ồ.” Kate cố gắng hiểu. “Và anh không nhận ra kế hoạch của cô ấy trước khi hai người lấy nhau?”

“Điều duy nhất tôi nhận ra lúc đó,” Jake nói, “là cô ấy có một thân hình tuyệt hảo và chúng tôi thật đam mê mỗi khi lên giường.”

“Ồ.” Kate cảm thấy thất vọng. “Và rồi điều đó không còn nữa.”

“Nhanh chóng.” Jake nói.

“Ồ.” Cô lại thử lần nữa. “Chuyện đó xảy ra bao lâu rồi?”

Jake cau mày, cố gắng tính toán. “Khoảng bảy năm. Có lẽ là tám. Năm nay là năm nào?”

“Và anh vẫn lẩn tránh đàn bà?” Sự thông cảm của Kate biến mất. “Ít nhất thì tôi vẫn còn cố gắng.”

Jake khịt mũi. “Đúng thế, và thử nhìn xem cô đang cố gắng với những ai. Ít nhất thì tôi cũng không hẹn hò với những hình nộm của Tiffany và cố gắng giết họ để đòi công bằng.”

“Tôi không cố gắng giết họ.” Kate nói. “Tôi chỉ cố gắng tìm ai đó, và họ cứ tự hủy hoại mình.”

“Có lẽ cô nên dừng việc cố gắng tìm kiếm ai đó lại.” Jake nói rồi nằm xuống.

“Không!” Kate nói, tự cảm thấy ngạc nhiên vì sự hăng hái của mình. “Tôi đã mệt mỏi vì phải sống một mình rồi. Tôi muốn có ai đó để nói chuyện vào mỗi đêm, ai đó để cười đùa cùng, ai đó để...”

Jake nhướn mày lên. “Gì?”

“Không có gì.”

Cả hai người họ đều quan sát nhau với vẻ im lặng lịch sự trong lúc không nghĩ về cái gì cụ thể. Jack lấy một quả táo khác từ trong túi của cô. Sau một lúc, anh thay đổi chủ đề. “Thế tối nay cô sẽ làm gì sau khi hẹn hò xong với Allingham?”

“Tôi sẽ đến chỗ Nancy. Cô ấy định dạy tôi cách chạy bàn.”

“Tốt.” Jake cắn một miếng vào quả táo. “Tôi nghĩ rất là quan trọng đối với một người phụ nữ khi có được một công việc.”

“Điều đó cho thấy tư tưởng của anh rất tiến bộ, Jake.”

“Đúng thế, tôi là một anh chàng của thập niên chín mươi mà lại.” Anh nhìn lên trên bầu trời

và thở dài. “Đã đến lúc quay trở lại rồi.” Anh ngồi dậy, cẩn miếng táo cuối cùng và quăng lõi vào trong hồ, rồi xếp gọn lại chiếc thùng lạnh để anh có thể chèo thuyền. “Nói với cô điều này nhé. Hãy đến chỗ bàn bi-a sau khi cô xong việc với Nancy, và tôi sẽ dạy cho cô cách chơi bi-a như một chuyên gia thực sự.”

“Được rồi.” Kate nói với vẻ ngạc nhiên. “Tôi chưa bao giờ chơi bi-a.”

“Tốt. Chúng ta sẽ chơi tiền.”

Jake đặt những chiếc cần vào trong thuyền và cởi dây neo ra khỏi cành cây. Khi anh vói ra nắm lấy mái chèo, anh nói. “Làm thế nào mà lúc nào tôi cũng phải chèo nhỉ?”

“Bởi vì tôi là một cô nàng kiểu thập niên năm mươi.” Kate nói và đẩy chiếc mũ xuống che ngang khuôn mặt mình.

Khi Kate nhìn lại buổi chiều hôm đó với Eric Allingham, như thể là chắc chắn sẽ xảy ra một điều không thể tránh được đối với toàn bộ câu chuyện, như thể cô bị ép buộc rơi vào tình cảnh đó và không thể nào kiểm soát được.

Eric là một anh chàng cao ráo, nổi bật, sâu sắc, thành đạt, trung thực, tử tế, biết quan tâm đến người khác, sạch sẽ, can đảm và đáng được nể trọng. Anh ta cũng hơi nhàm chán một chút, nhưng Kate tự chà đạp lên phần con người của cô đã phát hiện ra điều đó. Anh ta là một người đàn ông tốt, chỉ cần thế là đủ. Anh ta rất kiên nhẫn với cô và dịu dàng với bọn ngựa. Dưới sự giám sát của anh ta, cô nhận ra mình đang ngồi trên yên của một con ngựa cái gà gât, tay túm chặt dây cương với vẻ sợ hãi ít hơn rất nhiều so với tình huống nếu như không có anh ta đang đứng bên cạnh cô.

“Anh thật tử tế vì đã làm điều này cho em.” Cô nói với anh ta.

“Thật hân hạnh cho anh.” Anh ta nói với cô và dường như anh ta thực sự có ý đó.

Đây là một anh chàng rất tốt bụng, cô nghĩ. Cuối cùng thì kế hoạch của mình cũng đã thành công.

Thế rồi con ngựa cái đá một cú vào đầu gối anh ta, và anh ta ngã xuống mà không gây ra một tiếng động nào.

“Cho dù anh làm gì,” cô nói với Will khi anh gọi bác sĩ đến, “thì cũng đừng nói với Jake chuyện này.”

Suốt cả buổi chiều, Jake cứ có cảm giác ngò ngợ không thoải mái về cuộc hẹn của Kate và Eric Allingham. Anh không thể nói rõ ra là vì sao. Allingham là một anh chàng rất tử tế. Sau một loạt những kẻ bỏ đi mà Kate đã hẹn hò thì Allingham sẽ là một sự ngạc nhiên đáng thú vị. Thậm chí anh ta có thể sẽ là chìa khóa cho cái kế hoạch ngốc nghếch của cô cũng nên. Vì lý do nào đó mà suy nghĩ đó không làm anh cảm thấy phấn khởi chút nào.

Nhưng hình ảnh đội cứu thương chạy dọc xuống con đường mòn về phía chuồng ngựa thì lại làm anh phấn khởi. Dĩ nhiên là đội cứu thương có thể xuống đó vì một ai đó khác, anh lý luận, nhưng anh biết Kate, rõ ràng là Allingham đang ở trong tình trạng cần được chăm sóc y tế.

Và, anh nghĩ với vẻ mãn nguyện, *mình biết Kate mà.*

Sau một buổi chiều ngồi trong phòng cấp cứu, Kate cố gắng quên đi chuyện về Eric và thay vào đó tập trung vào việc chuẩn bị sẵn sàng cho công việc phục vụ quầy bar. Chuyện đó hình như đã là một ý tưởng tuyệt vời vào buổi tối hôm trước, nhưng mười tám giờ sau đó, khi không có năng lượng sôi trợn của những chai bia, cô lại cảm thấy không thoải mái lắm.

Tiếng chuông điện thoại vang lên và cô cầm lấy ống nghe.

“Alô?”

“Cậu đã đính hôn chưa?”

“Jessie, hôm nay là Thứ Ba. Mình mới đến đây có bốn ngày. Mình vẫn chưa đính hôn. Cậu không có gì hay hơn để làm ngoài chuyện cứ gọi để cập nhật thông tin hàng giờ như thế à?”

“Không.” Jessie nói. “Có chuyện gì thế? Những anh chàng mới thế nào?”

“Những anh chàng mới?” Kate bắt đầu cười phá lên. “Không ổn.” Rồi cô nhớ đến Eric và ngay lập tức ngừng cười. “Không ổn chút nào.”

“Cậu đã giết thêm một gã nữa à?”

“Im đi. Cậu nói nghe như Jake ấy.”

“Ồ, đúng rồi, Jake. Anh chàng Jake ấy thế nào?”

“Rất đáng ghét. Thế gia đình Dershowitzes có thích cái bánh của họ lắm không?”

“Họ mê nó. Giờ thì nói cho mình nghe về Jake đi.”

“Vì sao?” Kate duỗi người trên giường và chuẩn bị tinh thần để chiều lòng Jessie.

“Bởi vì mình nghĩ là anh ta nghe có vẻ thú vị.” Jessie nói.

“Ồ, anh ta không được thế đâu. Nhưng mình thì có. Cậu sẽ rất tự hào về một số thứ mà mình đã làm cho mà xem.”

“Ví dụ?” Jessie hỏi với vẻ hoài nghi.

“Ừ thì, mình sẽ cứu một quán bar.”

“Ồ, tốt.” Jessie. “Chúng ta cần thêm nhiều những quán bar như thế.”

“Không, đây chỉ là một quán bar đồng quê nho nhỏ thôi. Một chủ sở hữu, và đã bị thế chấp. Cậu sẽ thích cô ấy. Tên cô ấy là Nancy.”

“Lại giống những ngày xưa tuyệt vời đó.” Jessie nói và Kate có thể khẳng định từ giọng nói của bạn mình rằng cô ấy cảm thấy hài lòng. “Thế là cậu sẽ lại làm thêm một dự án kinh doanh nữa, đúng không?”

“Đúng thế. Mình biết cậu sẽ thấy vui.”

“Tại sao cậu không hẹn hò với lão chủ ngân hàng người đang cầm giữ khoản thế chấp đó.” Jessie gợi ý. “Rồi khi cậu đã bắt được anh ta quỳ mọp trên gối cầu xin cậu cứu cuộc sống của anh ta thì cậu có thể mặc cả với vụ giấy tờ.”

“Không có lão chủ ngân hàng nào cả.” Kate nói.

Jessie chờ đợi, và khi Kate không nói gì, cô bèn lên tiếng. “Thế ai là người cầm giữ thế chấp? Thôi nào, xì ra đi nào.”

“Jake.” Kate nói.

“Jake?” Jessie có vẻ không hiểu. “Một anh chàng làm công việc tay chân lật vật làm ông chủ ngân hàng?”

“Anh ấy không chính xác là một người làm công việc lật vật.” Kate nói. “Dù sao thì mình cũng đang chuẩn bị đến chỗ Nancy tối nay và sẽ đem ít sổ sách về, và rồi cô ấy sẽ dạy mình trở thành một cô nàng phục vụ quầy bar.”

“Một cô nàng phục vụ?” Jessie bắt đầu phá lên cười. “Nghe thật tuyệt đấy. Một công việc

thực sự để thay đổi.”

“Mình nghĩ nó sẽ rất thú vị.” Kate phản đối.

“Tốt,” Jessie nói. “Mình không thể nhớ được lần cuối cùng cậu làm điều gì đó chỉ vì nó thú vị. Tất cả mọi thứ đối với cậu chỉ toàn là kinh doanh với kinh doanh.”

“Không phải tất cả.” Kate nói. “Mình đã đi tắm trường sáng nay.”

“Cậu đang đùa à?” Jessie nghe có vẻ thực sự bị ấn tượng. “Hoàn toàn trần truồng chứ?”

“Hoàn toàn. Thật dễ chịu.”

“Cậu tìm ra được một nơi riêng tư ở chỗ nào dưới đó thế? Mình cứ nghĩ mỗi một mét vuông ở đó đều nhúc nhúc toàn những du khách chứ.”

“Có một chiếc hồ nhỏ khá là hẻo lánh ở đây.” Kate nói. “Và mình đã dậy rất sớm.”

“Thế nghĩa là cậu hoàn toàn chỉ có một mình.” Jessie nói với vẻ mơ màng. “Có lẽ mình nên xuống đó.” Khi Kate không nói gì, cô nói thêm. “Cậu chỉ có một mình chứ?”

“Ờ thì, lúc đầu là thế.” Kate nói, cảm thấy ghét cái điều mà cuộc đối thoại đang dẫn đến. “Vậy lúc này cậu đang làm cái bánh nào thế?”

“Ý cậu là gì, ‘lúc đầu là thế’?”

“Không có gì. Cậu đang làm bánh, đúng không?”

“Đúng thế, một cái bánh cưới. Thế chuyện gì đã xảy ra?”

“Không có gì xảy ra cả. Đám cưới của ai?”

“Kate.”

Kate thở dài. “Mình đã ở đó quá lâu. Jake hiện ra trên bờ lúc mình quay trở lại.”

Jessie bắt đầu phá lên cười. “Mình phải gặp Jake mới được. Thế làm thế nào cậu ra khỏi hồ được? Không, chờ, chờ đã. Mình biết. Cậu bắt anh ta quay lưng lại, và anh ta làm theo vì anh ta là một quý ông lịch sự?”

“Không, mình không làm thế.” Kate nói với vẻ bị xúc phạm. “Mình chỉ đơn giản là bước ra khỏi hồ, mặc váy vào, và rồi quay trở về cabin.”

“Cậu để một gã đàn ông nhìn thấy cậu không mặc gì?” Jessie ré lên.

“Ồ, không phải là chưa có người đàn ông nào từng nhìn thấy mình không mặc gì trước đây.” Kate nói.

“Hoàn toàn trần như nhộng trong ánh sáng ban ngày với một người hoàn toàn xa lạ?”

“Jessie, chỉ là Jake thôi mà.”

“Chỉ là Jake.” Jessie im lặng một lát. “Anh ta có nói gì không?”

“Có.” Kate nói. “Anh ta nói là mình đã cải thiện buổi sáng của anh ta. Giờ thì nói cho mình nghe về cái bánh nào.”

Jessie lại phá lên cười. “Làm thế nào mà cậu có thể đối mặt với anh chàng này lần nữa?”

“Mình đã trải qua cả buổi sáng trên hồ với anh ta.” Kate nói. “Tối nay anh ta sẽ dạy mình chơi bi-a. Anh ta chỉ là bạn. Đó là tất cả. Không phải một phần của kế hoạch. Nhưng nói về kế hoạch, mình đã đi cưới ngựa với một anh chàng rất tử tế chiều nay, anh ta có thể là người hoàn hảo.”

“Cậu ngồi trên lưng một con ngựa?”

“Chắc chắn rồi.” Kate nói. “Eric hướng dẫn mình. Anh ấy rất kiên nhẫn.”

“Cậu cưới ngựa?”

“Ồ, thực ra thì không chính xác là thế.” Khi Jessie không nói gì, Kate thở dài và nói tiếp. “Con ngựa đá vào đầu gối anh ấy, vì thế bọn mình phải đến phòng cấp cứu...” Cô dừng lại vì Jessie lại bắt đầu rú lên cười ngặt nghẽo. “Dừng lại. Anh ấy là một người đàn ông tuyệt vời.”

“Ôi, anh ta không chết, chỉ què thôi.” Jessie nói. “Kể thêm cho mình về Jake đi.”

“Mình không có hứng thú với Jake.” Kate nói.

“Xem nào, mình có thể có đấy.” Jessie nói. “Anh ta nghe có vẻ rất tuyệt. Anh ta bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mình không biết.” Kate nói, cảm thấy cáu kỉnh. “Có lẽ gần bốn mươi rồi.”

“Có vợ chưa?”

“Đã ly dị.” Kate nói. “Với một cô nàng làm trợ lý biện lý quận tên là Tiffany – một người rất

tuyệt khi ở trên giường.”

“Ôi, ôi, ôi” Jessie nói. “Kể thêm cho mình đi.”

“Không.” Kate nói. “Anh ta không phải mẫu người của cậu. Mình phải đi rồi. Mình phải chuẩn bị sẵn sàng để còn phục vụ khách ở quầy bar, và rồi mình phải gọi cho Eric để xem anh ấy cảm thấy thế nào bởi vì anh ấy thực sự có tiềm năng cho kế hoạch của mình. Và ngày mai, mình sẽ đi chơi với một chuyên viên môi trường tên là Rick, người mà ngay cả Jake cũng phải thừa nhận là một anh chàng tuyệt vời.”

“Lại là Jake. Cậu có chắc là anh ấy không phải là mẫu người của mình không?”

“Tuyệt đối không.” Kate nói.

“Anh ấy có anh em trai gì không?”

“Will,” Kate nói. “Anh ta trẻ hơn Jake, rất đẹp trai, cực kỳ dễ chịu, mặc một bộ complet trông như một anh chàng trên bìa của tạp chí GQ (*một tạp chí về đàn ông*), điều hành toàn bộ khách sạn gần như là một mình, và được coi là anh hùng của toàn thị trấn bởi vì anh ta đã cứu nơi này bằng chính bàn tay của mình. Xuống đây đi, mình sẽ giới thiệu anh ta cho cậu.”

“Một anh chàng mặc complet à? Không, cảm ơn. Nhưng anh ta nghe có vẻ giống anh chàng hoàn hảo của cậu đấy.” Jessie nói. “Hai người có thể cùng nhau điều hành cái khách sạn đó.”

“Will ư?” Kate nghĩ về điều đó. “Không. Anh ấy rất đáng yêu, nhưng anh ấy không dành cho mình.”

“Vì sao?”

“Mình không biết.” Kate lại cảm thấy cáu kỉnh. “Anh ta về lý thuyết đã đính hôn với một con cá nhồng tên là Valerie. Và anh ta không... Mình không biết nữa.”

“Anh ta nghe giống với anh chàng trong kế hoạch của cậu đến từng milimet.” Jessie nói. “Mình sẽ tiến tới nếu mình là cậu và nếu như mình vẫn còn kiên quyết theo đuổi cái kế hoạch cực kỳ mơ hồ mà hẳn là mình đã đá bay đi từ vài ngày trước đó.”

“Kế hoạch này đang bắt đầu thành công rồi.” Kate nói. “Giờ mình phải đi rồi. Mình sẽ phải phục vụ quầy bar vào tối nay.”

“Mai nhớ gọi cho mình.” Jessie nói. “Mình muốn nghe xem chuyện gì xảy ra với Ron.”

“Rick.”

“Gi cũng được. Và gửi tình yêu của mình đến Jake. Nói với anh ấy là mình không thể chờ đến khi gặp được anh ấy.”

“Mình nói với cậu rồi, anh ta không phải mẫu người của cậu.” Kate nói và đập máy xuống, vẫn còn nghe tiếng cười của Jessie lạnh lạnh từ đầu dây bên kia.

Mình không biết cậu ấy nghĩ cái gì thú vị đến thế, Kate nghĩ, và rồi tổng Jessie ra khỏi đầu khi cô mở valise để tìm cái gì đó để mặc.

Đồ lót màu đen ư? Cô tìm thấy vài thứ trong suốt được thêu hoa màu hồng và vàng. Thật cổ điển. Chiếc váy màu đen của cô dài đến bắp chân, và với sự bốc đồng, cô túm lấy chiếc kéo cắt móng tay và cắt phăng nó phía trên đầu gối. Cô xoa tóc xuống, và rồi bởi vì cô trông có vẻ hơi yếu đuối với những lọn tóc quăn đó, cô liền đội chiếc mũ cao bồi màu đen của mình lên trước khi cô bước ra khỏi cửa.

Cô dừng lại trên bậc thang trên cùng. Xe của cô không có ở đó. Cô đã để nó lại chỗ Nancy buổi tối hôm trước vì cô đã uống quá nhiều bia nên không thể lái xe. Giờ thì sao đây? Cô sẽ gọi Nancy ư? Đi bộ? Sao đây?

Sau khi suy nghĩ một lát, cô ngồi xuống trên bậc thang cao nhất và chờ. Anh không nổi bật, không sâu sắc hay thành đạt, nhưng anh là người có thể tin cậy được. Jake, cô biết, sẽ nhớ ra là cô không có xe và sẽ đến đây đón cô.

Vào lúc bảy giờ ba mươi, Jake chui vào trong xe để xuống chỗ Nancy và nhìn thấy một chiếc giày của Kate ở trên ghế trước. Tuyệt. Xe của cô đang để ở chỗ quán bar. Anh thở dài và lái xe về phía cabin của Kate, giả vờ là mình đang rất cáu kỉnh mặc dù anh không có chút cảm giác nào như thế. Khi anh dừng xe lại ở phía trước nhà, cô đang ngồi trên bậc thang trước cabin của mình, mặc một chiếc váy bó và ngắn, vẫy tay với anh. Anh nhận ra là cô có một đôi chân rất dài và rất đẹp. Cô hẳn sẽ thu hút được một số anh chàng đáng gờm, và có lẽ là một vài lời gạ gẫm đáng kể. Anh cảm thấy có chút quan tâm, mặc dù anh tự nhủ với bản thân mình rằng sự quan tâm đó chẳng qua là dành cho những anh chàng trong thị trấn của anh mà thôi.

Kate chui vào trong xe và mỉm cười với anh. “Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để đi bộ rồi, nhưng rồi tôi nhìn thấy anh xuất hiện và cứu sống tôi. Tôi rất biết ơn. Và tôi sẽ từ bỏ chuyện uống bia mãi mãi để anh không phải đưa tôi về nhà nữa.”

“Không sao.” Anh nói. “Chỉ cần cô cho tôi một ơn huệ và cố gắng không hẹn hò với bất cứ ai trong thị trấn vào tối nay. Dân số ở đây đã khá là ít rồi.”

“Rất khôi hài.” Kate nói.

Jake nghe rằng cười. “Nói về chuyện cô và những người đàn ông, cô đã làm gì Allingham chiều nay thế?”

“Không có gì.” Kate nói.

“Tôi nhìn thấy đội cứu thương.”

“Con ngựa đã đá anh ấy.”

“Cô có chắc là cô đã bỏ ba anh chàng mà cô đã đính hôn không?” Jake hỏi. “Thi thể của họ có được tìm thấy không?”

“Lái xe đi.” Kate nói.

Nancy đưa cho cô một chiếc áo sơ mi không tay và một chiếc vest khi cô bước qua cánh cửa. “Giờ cậu là một người chuyên nghiệp. Hãy mặc bộ đồng phục này vào.”

Cô thay đồng phục ở trong nhà kho, chiếc áo sơ mi có vẻ hơi chật một chút so với cô, chiếc vest thì lại hơi rộng. Ai quan tâm chứ? Cô đang ở Toby’s Corners, và cô sắp sửa có một khoảng thời gian thú vị.

“Mình cảm thấy mình như là Debra Winger trong phim Chàng cao bồi thành thị ấy.” Cô nói với Nancy khi cô kéo nghiêng chiếc mũ của mình về phía sau. “Ngoài việc cao hơn, béo hơn, già hơn và tóc vàng.”

“Còn hơn thế nữa, cậu là một người kéo chuông chết người.” Nancy đồng ý, đưa cho cô một cái khay với sáu chai bia trên đó. “Chiếc mũ là một ấn tượng tốt, cứ đội nó. Những thứ này là dành cho cái bàn ở trong góc phía trước mặt. Nhìn anh chàng trong chiếc áo bowling kia. Anh ta có tay đấy.Ồ, và những sổ sách mà cậu cần cho kế hoạch của chúng ta ở phía sau. Cậu có thể đem về cabin của cậu tối nay nếu cậu muốn.”

“Mình muốn thế.” Kate nói. “Mình thực sự trông chờ chuyện này. Mình yêu việc lên kế hoạch cho những công việc kinh doanh.”

“Mình thì thà tự bắn vào chân còn hơn.” Nancy nói. “Nhưng ai có sở trường của người nấy, mình nghĩ thế.”

“Đúng thế, ngay lúc này thì sở trường của mình là trở thành một cô nàng phục vụ.” Kate nói, kiểm tra lại chiếc mũ của mình qua gương. “Mình sẽ thật tuyệt cho xem.”

Cô cảm thấy thật tuyệt. Tóc cô xõa ra trên vai, cơ thể cô tròn trịa trong chiếc sơ mi được cắt

ngắn, mặt cô hồng lên vì nóng và vì hoạt động nhiều. Hẳn là cô không lên kế hoạch để mình trở nên như thế, nhưng cô phát hiện ra sau lúc đầu cảm thấy ngượng ngập rằng trở nên cực kỳ nữ tính như thế là một điều rất dễ chịu. Cô biết cô trông rất gợi cảm bởi cái cách những người đàn ông ngắm nhìn cô, cái cách mà cô chưa từng nhận được trước đây. Trước đây cô thường lạnh lùng, chấp nhận những ánh mắt đánh giá cô như thể cô là một mảnh đồ gốm đắt tiền. Những người đàn ông ở quán Nancy nhìn cô như thể cô làm bằng máu và bằng thịt. Điều đó làm cô vừa cảm thấy bối rối vừa thú vị. Cô cảm thấy mình có uy quyền thay vì bị sở hữu, cảm thấy được đánh giá cao thay vì bị thèm muốn. Cô kéo nghiêng chiếc mũ về phía sau và cười tươi với tất cả mọi người, thử nghiệm con người thân thiện trong bản thân mình, nhẹ nhàng đùa bỡn theo cái cách mà Nancy sử dụng với rất cả những người đàn ông mà cô gặp; và những người đàn ông đáp ứng lại theo một cách làm cô cảm thấy hãnh diện. Những người phụ nữ, cô nhận ra, thì chỉ đơn giản là thân thiện. Cô cảm thấy hạnh phúc và được sống một cuộc sống hiếu kỳ. Kế hoạch duy nhất cô có trong đầu lúc này là kế hoạch dành cho quán bar của Nancy.

Tuy nhiên, việc trở thành một cô nàng phục vụ, Kate phát hiện ra, không phải tất cả chỉ là nhún nhảy đi lại và tươi cười. Những thứ cô nhận được thêm là những người bạn thân thiện, là không khí phấn khởi, là những khoản bo, và được làm việc với Nancy. Còn những thứ rầy rà là chuyện đi lại không ngừng nghỉ và những bàn tay.

“Chỉ di chuyển xung quanh họ thôi, bạn thân mến.” Thelma, một trong những người phục vụ ở đó khuyên cô. “Nếu họ sờ soạng, hãy đổ một ít bia lên họ.”

Sally, người phục vụ còn lại, chỉ cho cô biết những gã khách kinh khủng nhất. “Đưa đồ uống cho họ từ phía bên này bàn. Họ sẽ nhìn thẳng xuống áo lót của cô, nhưng họ sẽ không thể chạm được vào cô.”

Nancy hướng dẫn cô làm thế nào để pha đồ uống, rót bia, và vào sổ sách. Kate tập trung như thể cô đang ở trên ghế trường đại học, tìm hiểu không chỉ là tên của những loại đồ uống mà còn cả tên của những vị khách và thói quen của họ uống những loại đồ uống nào. Khi cậu của Jake - Early, một ông già bụng phệ mặc một chiếc áo sơ mi màu cháo lòng, bước vào quán bar và nói. “Làm ơn cho một ly nữa.” Cô liền nói. “Gin,” và rót ra.

Nancy rất ấn tượng. Cô thậm chí còn ấn tượng hơn khi nhận ra Kate có thể làm điều đó với bất cứ vị khách nào chỉ cần họ gọi đồ uống đến lần thứ ba.

“Cậu làm điều đó bằng cách nào?” Cô hỏi.

“Thuật nhớ.” Kate nói. “Đó là cách mình đã vượt qua được trường đại học. Cậu tạo nên những câu nói có thể liên kết các từ với nhau. Cậu biết đấy, ví dụ như ‘còn quá sớm để uống rượu Gin.’”

(Chơi chữ: “It’s too Early for Gin.” => là cách Kate nhớ ông cậu của Jake uống cái gì.)

Nancy lắc đầu. “Thật đáng kinh ngạc.”

“Mình nghĩ là mình là một chuyên gia trong chuyện đó.” Kate cảm thấy mình tự mãn một cách hơi thái quá.

“Mình cũng nghĩ thế.” Nancy đưa cho cô hai chai bia. “Jake và Ben. Đến lượt họ rồi.”

Kate len lỏi tìm đường đến chỗ bàn bi-a.

“Này.” Cô lên tiếng, và họ quay lại nhìn cô.

Jake nhìn chiếc áo sômi của cô trong lúc cầm lấy chai bia của mình, và rồi anh quay đi. “Đóng bộ đẹp lắm.” Anh nói, “Đến giờ đã làm ai bị thương chưa?”

“Tha cho tôi một chút đi.” Kate nói. “Không phải tất cả mọi người đều chết nhất như anh.”

“Ồ, gần như quên mất.” Jake nói và boia cho cô năm đô.

“Cái này là dành cho cái gì?”

Anh cầm chiếc gậy của mình lên và bôi lơ cho nó. “Giúp tôi giải quyết một vụ cá cược với Ben.”

“Cá cược gì?”

“Là cô có thực sự có mái tóc màu vàng hay không?”

Hồ nước sáng hôm đó! Kate đỏ bừng mặt mũi và quay trở lại quầy bar. Cô dừng lại trước khi đến nơi và rồi bước quay lại chỗ anh.

“Ai thắng?” Cô hỏi.

Jake thực hiện cú đánh của mình. “Tôi. Ben là một kẻ theo chủ nghĩa hoài nghi.”

Khoảng mười giờ quán bar gần như đã vắng hẵn khách, vì thế mọi người đều nhìn thấy cảnh Sally đổi hướng đi để tránh bàn tay của Brad, rồi trượt chân vì dẫm vào một vũng bia bị đổ và bị bong gân mắt cá chân.

Jake nhìn Kate. “Tôi đã cảnh báo cô rồi.” Anh nói. “Tôi đã cầu xin cô đừng có hủy hoại thêm

bất cứ ai trong số dân ít ỏi của thị trấn rồi.”

“Ôi, thôi nào.” Cô nói. “Chuyện này là lỗi của tôi sao?”

“Thôi được, cô đúng.” Anh đặt chiếc gậy của mình xuống. “Lần này không phải lỗi của cô.” Anh bước tới giúp Ben đưa Sally vào trong xe của Thelma.

Nancy vẫy gọi cô lại. “Công việc mà mình mời chào đó giờ thực sự là nghiêm túc đấy. Cậu có thể lấp chỗ trống của Sally vài đêm được không?”

“Chắc chắn rồi.” Kate nói.

“Từ sáu đến mười một giờ, thứ Tư và thứ Năm. Nếu Sally vẫn chưa quay lại vào thứ Sáu, thì sẽ là từ sáu đến một giờ sáng.”

“Nghe tuyệt đấy.” Kate nói và quay lại lau dọn bàn. *Chân mình nhức nhối, nhưng mình thích việc này, cô nghĩ. Mình nợ Jessie rất nhiều cho chuyện này.*

CHƯƠNG VIII

Vào lúc mười một giờ, chân của Kate đã vượt xa cái cảm giác đau nhức mà đã trở nên gần như hấp hối.

Cô bước quay lại phía Jake để nói với anh rằng trận đấu của họ có lẽ là không thể thực hiện được trong tối nay, rằng cô thậm chí còn không thể đứng thêm được một giây nào nữa. Nhưng khi cô bước đến chỗ anh, cô thấy anh mỉm cười, và cô không còn cảm thấy mệt mỏi chút nào nữa.

“Đây là bi cái.” Anh cầm viên bi màu trắng duy nhất từ mặt bàn lên. “Đừng có đánh bi cái vào lỗ, điều đó sẽ rất dở.”

Ben lắc đầu và bước tránh ra chỗ khác.

“Cậu có lẽ nên ở lại đấy.” Jake nói với anh ta một cách nhẹ nhàng. “Mấy thứ này cậu chưa từng được học đâu.”

“Đừng có chơi tiền.” Ben cảnh cáo cô khi anh ta bước đi. “Gã này là một con cá mập đấy.”

“Okay, không đánh viên bi màu trắng vào lỗ.” Kate nói.

Jake đặt tất cả những viên bi màu vào trong một cái khung hình tam giác. “Đây là khay bi. Cô phải xếp bi vào khay để bắt đầu.”

Anh có đôi bàn tay rất đẹp với những ngón dài. Cô nhìn anh kéo chiếc khay bi ra và đặt viên bi cái cách một đoạn khá xa so với cụm bi đã được xếp lại.

“Để bắt đầu trận đấu, cô phải phá đám bi đã xếp kia.” Anh ngoắc ngón tay về phía cô. “Lại đây.”

Anh đặt một chiếc gậy vào tay cô. “Tạo một cái chạng.” Anh nói và chỉ cho cô cách làm. Rồi anh đặt chiếc gậy lên phía trên những ngón tay của cô. “Chiếc gậy sẽ phải trượt trên cái chạng đó khi cô thực hiện cú đánh.”

“Đã hiểu.” Kate tập trung vào cái chạng của mình, cố gắng làm nó giống với minh họa của Jake nhất. “Giờ thì sao?”

“Ngắm chiếc gậy nhắm vào viên bi cái.”

“Rồi.” Kate chồm lên trên bàn, mơ hồ cảm thấy chiếc váy bó và ngắn của mình trượt lên trên đùi. Cô ngắm theo chiếc gậy sao cho đầu gậy nhắm vào chính giữa viên bi màu trắng.

“Giờ thì sao?” Cô hỏi. Anh không nói gì cả, cô liền quay đầu lại và nhìn thấy anh đang nhìn vào phía sau chiếc váy của cô và lắc đầu.

“Jake?”

“Đừng có mặc chiếc váy đó khi chơi bi-a. Giờ thì tôi đã hiểu những gã đàn ông kia đã ra đi như thế nào. Chính bản thân tôi gần như đã lên cơn đau tim.”

“Rất khôi hài.” Cô kéo chiếc váy xuống qua hông mình và cảm thấy nó tách rời ra khỏi chiếc áo sơ mi.

“Được rồi.” Anh nói. “Chọc vào viên bi cái và phá tung những viên khác ở trên bàn.”

Cô lại cúi xuống bàn rồi thực hiện cú đánh, nhưng chiếc gậy chọc vào mặt bàn và nảy lên đập vào viên bi cái. “Xin lỗi.” Cô nói.

“Là lỗi của tôi.” Jake xếp lại những viên bi. “Tôi không để ý. Được rồi, cầm chiếc gậy lại đây.”

Cô cầm gậy nhắm vào viên bi và anh hiện ra phía sau cô. “Gậy của cô giờ quá cao. Hạ bớt nó xuống sao cho nó song song với mặt bàn.”

Cô cố gắng sửa chữa sai lầm.

“Không. Hạ đầu gây xuống thấp hơn một chút nữa.”

Cô lại tỳ nó xuống một lần nữa.

“Không phải thế.” Anh nói.

“Chỉ tôi đi.” Cô nói với vẻ tức giận. “Tôi không hiểu ý anh là gì.”

Anh cúi xuống phía bên trên người cô, đặt tay mình phía trên tay cô. “Như thế này này.”

Kate tập trung vào việc căn góc sao cho đúng, và rồi nhận ra là anh đang đông cứng phía trên cô. “Jake?” cô hỏi rồi chợt nhận ra điều mà anh đã nhận ra – anh đang phủ lên phía trên người cô, chiều dài ấm áp của anh chạm vào dọc sống lưng cô xuống tận phía dưới, bàn tay anh đang quấn lấy tay cô. Cô cũng đông cứng lại.

Anh từ từ đứng dậy. “Chỉ cần chọc vào viên bi thôi.”

Jake dạy cô phần còn lại những thủ thuật cơ bản và đứng cách xa cô ra từ phía bên kia chiếc bàn. Vấn đề với cái kế hoạch cao quý này là anh có thể nhìn thẳng xuống chiếc áo sơ mi của cô mỗi khi cô cúi xuống để thực hiện cú đánh, và điều đó rõ ràng đã làm anh rối trí. Kate cảm thấy thích thú với chuyện đó, như là cô đã thích thú sự ngưỡng mộ của những người đàn ông khác trong quán bar. Có một điều gì đó rất đáng phấn khích khi nhìn thấy Jake bối rối. Cô ngẩng cao cằm lên một chút để anh có thể nhìn xuyên qua cổ áo mình rõ ràng hơn một chút.

Jake thở dài và bước sang bên cạnh chiếc bàn.

“Một trò tuyệt.” Cô nói sau khi họ dừng tay một giờ sau đó.

“Ồ, đúng thế.” Anh nói rồi hướng về phía quầy bar. “Tôi cần phải uống gì đó.”

Kate bước vào phía sau và quay trở ra với một chồng cặp hồ sơ xếp lộn xộn.

“Cô đang làm gì thế?” Jake hỏi.

“Cứu một khu vườn cây khỏi tay bọn Yankees - những người đang nắm giữ nó làm vật thế chấp.” Kate nói.

“Này.” Jake nói, chụp lại một cặp tài liệu khi nó trượt rơi ra khỏi chồng. “Cẩn thận mồm mép đấy, cô gái.”

“Tất cả những gì tôi biết là: một gã xấu xa luôn luôn có ria mép.” Kate nói. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh xoắn nó lại, nhưng tôi cho là đó chỉ là vấn đề thời gian. Ngủ ngon Nancy, Ben. Cảm ơn vì bài học bi-a, Jake.”

“Cô không thể nào xoắn hàm ria mép kiểu này.” Jake nói, nhưng cô đã đi rồi.

Anh quay sang và thấy Nancy đang nhe răng cười với anh.

“Cô nàng đó làm tôi bực mình.” Anh nói, rồi theo Kate bước ra khỏi quán bar, quên mất chai bia của mình, chỉ để nhìn thấy cô lái xe ra khỏi bãi trước khi anh có thể chặn cô lại và bảo vệ cho hàm ria mép của mình.

Kate và Penny về đến cabin cùng một lúc, lần này Penny đang tay trong tay với Mark.

“Tôi đã định gặp để nói với chị, trận golf ngày hôm đó là một trận kinh điển.” Mark nói với Kate. “Mặc dù chị có thể không cần phải giết hắn ta.”

“Tôi không giết hắn ta.” Kate cố gắng để trông thật ngây thơ. “Bác sĩ nói mai anh ta có thể quay lại rồi.”

“Nếu chị lại đấu với hắn ta nữa, tôi sẽ tình nguyện làm người vác gậy miễn phí cho chị.”

“Ồ không. Tôi đã từ bỏ golf rồi. Nó quá nguy hiểm.” Cô vẫy tay chúc hai người họ ngủ ngon và bước vào trong cabin của mình.

Cô có thể nghe thấy tiếng của họ khi họ ngồi trên bậc thang, cười đùa và nói chuyện gẫu với nhau. Lần đầu tiên Kate cảm thấy ghen tị với Penny. Mark là một anh chàng rất hấp dẫn, thông minh và hài hước.

Cô không có hứng thú với Mark, nhưng cô chắc chắn là có hứng thú với một ai đó. *Dừng lại, cô tự nhủ. Hãy nghĩ về điều gì mà người có sở trường ấy, như cứu quán bar của Nancy chẳng hạn.*

Kate làm việc với đồng sổ sách đến tận hai giờ và rồi đẩy đám sổ sách đó cùng với đồng giấy tờ chi chít những ghi chú của mình sang một bên giường trước khi duỗi người chui vào phía dưới chăn. Quán bar có thể tạo ra lợi nhuận đáng kể với một vài thay đổi nho nhỏ để thực hiện, nhưng nó chỉ có thể trở thành một mỏ vàng với một lượng vốn khổng lồ đổ vào đó và phải thực hiện một loạt những thay đổi quan trọng.

Những thay đổi quan trọng mà Nancy sẽ không muốn thực hiện.

Nhưng nếu là mình thì mình sẽ làm, cô nghĩ. Đưa cho mình quán bar đó và mình có thể...

Nhưng cô không thể. Trước hết, quán bar là của Nancy và cô ấy yêu nó, và Kate biết và không nghi ngờ chút nào, là chính Nancy là nhân tố làm cho quán bar đó hoạt động.

Hơn nữa, ngay cả nếu Nancy đồng ý bán nó đi, quán bar sẽ không giúp ích gì cho kế hoạch của cô. Sẽ có rất ít thương nhân muốn tham gia cùng với cô để cải thiện lại một quán bar nhỏ trong một thị trấn nghèo khó, cho dù cô có thể làm cho quán bar đó tạo ra lợi nhuận đến mức nào đi chăng nữa. Không ngay cả với Jake, mà anh thì lại yêu cái thị trấn nghèo khó đó.

Không phải là cô đang nghĩ đến Jake như là một tiềm năng cho kế hoạch của cô. Jake, cô biết, sẽ không bao giờ quay trở lại làm kinh doanh trừ khi nó liên quan đến chuyện trải qua tất cả các buổi sáng trên mặt hồ và cho phép anh có thật nhiều thời gian rảnh rỗi chỉ để nhìn ngắm bầu trời. Jake không có chút tham vọng nào và sẽ không có chút nào. Anh là một người đàn ông tốt bụng, nhưng anh tuyệt đối không thể nào.

Nhưng rồi sau đó cô nằm mơ, chính Jake là người đã lấp đầy những mơ mộng viễn vông của cô, và khi cô thức dậy vào buổi sáng hôm sau, cô cảm giác hoàn toàn không dễ chịu một chút nào về chuyện thêm một buổi sáng nữa trên hồ với anh. Cô đang trải qua quá nhiều thời gian với anh. Đó là lý do vì sao cô nằm mơ về anh, anh là người đàn ông duy nhất mà cô từng thấy trong mơ.

Cô gọi cho Rick và chuyển buổi đi bộ của họ lên chín giờ, và rồi cô để lại một lời nhắn cho Jake ở chỗ Will nói rằng cô không thể đi chơi với anh buổi sáng hôm đó, vì cô có một cuộc hẹn.

Jake tự nhủ với bản thân rằng mình không cảm thấy bức mình vì Kate đã huỷ vụ đi câu. Ba buổi sáng cùng nhau trên hồ không tạo thành truyền thống hay cam kết hay bất cứ thứ gì tương tự. Lý do mà anh cảm thấy bức mình, anh tự nhủ, là cô đã để lại lời nhắn qua Will. Will đã trở mắt nhìn anh hỏi. “Anh và Kate Svenson ư?” rồi cười nhả nhỏ; anh đã bảo “Không.” và hiên ngang bỏ đi. Tất nhiên là không phải anh với Kate Svenson rồi. Đó là một ý tưởng cực kỳ kinh dị. Một tin tốt là cô chỉ còn ở lại đây thêm một tuần nữa thôi, rồi cô sẽ biến đi khuất mắt anh và mọi thứ sẽ lại quay trở lại bình thường như trước đây.

Nhưng có thể chuyện cô quay về nhà cũng không tạo nên sự khác biệt nào. Có thể cô sẽ trải qua phần còn lại của cuộc đời cô với Rick Roberts. Jake cau có quắc mắt nhìn xuyên qua hồ vào rừng cây, ở một nơi nào đó trong đó Kate có lẽ đang đi bộ với Roberts. Jake đã gặp anh ta vài tối trước và đã rất thích anh ta; một thể loại người dễ chịu, thiết thực và có óc thực tế, rất tận tâm với công việc kinh doanh của mình bởi vì anh ta tận tâm với việc bảo vệ môi trường. Anh ta là, Jake phải thừa nhận, một người hoàn hảo cho kế hoạch của cô. Họ có thể cùng nhau ôm những gốc cây và Kate sẽ nhìn ra cách họ có thể tạo ra cả gia tài từ việc làm điều đó.

Ừ thì, tốt thôi, Jake nghĩ. Điều đó có thể giải quyết được sự bức mình này. Chắc chắn là tốt cho mình khi một mình độc chiếm chiếc thuyền này để được đối gió. Anh ngã xuống đồng đệm, vỗ chiếc mũ lên che ngang mặt và cố gắng để có thể trôi vào giấc ngủ.

Rick thật là hoàn hảo cho kế hoạch của cô, và Kate cố gắng cảm thấy hạnh phúc về điều đó. Rick đã điều chỉnh sai chân của mình phù hợp với cô để cô có thể bắt kịp anh. Anh không đỡ lấy cánh tay cô để giúp cô vượt qua những chướng ngại vật không hề tồn tại, không thở hỗn hển bên tai cô, hay cố gắng đe dọa cô bằng những hiểu biết, sự dí dỏm hay sức mạnh thể chất của mình. Anh lịch sự, hài hước, tốt bụng, thú vị và gallant. Khi cô hỏi anh về công việc kinh doanh của anh, anh lại nói về môi trường, anh nói với cô có thể làm được những gì gì thông qua việc tham khảo ý kiến để làm giảm bớt những gánh nặng đối với đất đai, nguồn nước và không khí.

“Anh đang làm em thấy nhàm chán.” Anh nói sau một lúc nói chuyện, và Kate nói. “Không, không hề. Em cảm thấy ganh tỵ. Em ước gì công việc của em cũng làm em hài lòng như thế.”

“Chúng ta luôn có thể sử dụng những sự giúp đỡ.” Rick nói. “Đặc biệt là ai đó với đầu óc sắc sảo như em.” Anh mỉm cười với cô mà không có chút gian xảo nào. “Nếu em muốn tham gia vào công ty anh, chỉ cần em nói một tiếng.”

Anh chính là người cô cần, cô tự nhủ. Đây chính là câu trả lời. Cô sẽ không bao giờ có thể tìm ra một ai khác tuyệt vời như anh.

Vì thế khi anh dừng lại bên lề một con đường mòn sâu thít trong rừng cây và đặt hai tay lên hai vai cô, cúi miệng anh xuống miệng cô, cô liền hôn trả lại anh. Đó là một nụ hôn khá tuyệt.

Khi họ rời nhau ra, anh mỉm cười với cô, bước lùi lại để nhường đường cho cô, và ngay lập tức biến mất.

“Rick?”

Anh bước hụt chân và ngã xuống phía bên lề đường rồi lăn xuống một triền dốc đứng. Kate chạy xuyên qua đám cỏ dại và cây con để xuống chỗ anh, vô cùng hoảng hốt.

“Anh không sao chứ?”

“Chỉ có lòng tự hào của anh bị tổn thương thôi.” Anh nói, và cô giúp anh đứng dậy rồi hôn anh lần nữa vì anh đã tỏ ra quá ngọt ngào như thế. Nụ hôn đó vẫn khá tuyệt.

“Giờ anh có thể đối mặt với mọi thứ.” Anh nói và mỉm cười với cô.

“Tốt.” Kate thấy nhẹ cả người. Trong một chốc lát, như thể là lời tiên tri của Jake về những thảm họa đã trở thành hiện thực, nhưng Rick không sao. Anh ấy sẽ có thể trải qua toàn bộ cuộc hẹn này với cô.

Kate nhìn lên phía trên dốc. “Em nghĩ là chúng ta có thể quay lên trên kia bằng cách túm lấy

những cây con để kéo chúng ta lên.”

Rick bước tới một bước rồi đổ sập xuống, mắt cá chân của anh bị khuy xuống dưới sức nặng của anh.

“Anh xin lỗi, Kate.” Anh nói và thở hổn hển. “Chắc là anh bị bong gân rồi.”

Đừng hoảng sợ, cô tự nhủ. Người không bị nguyên rửa gì đâu, Jake là một gã ngốc, và Rick sẽ ổn cả thôi. “Dựa vào em. Kiểu gì cũng phải có một con đường mòn dưới này mà chúng ta có thể đi được.”

Khi họ lê bước xuyên qua những bụi cây thấp, cô ngoảnh đầu lại nhìn nơi mà anh đã ngã xuống. Những dây leo mọc rất rậm rạp ở chỗ đó, và tất cả những cây đó đều có ba lá. Cô nghĩ đến Jake, nếu anh dám cười, cô sẽ giết chết anh trên thuyền và rồi đẩy xác anh xuống hồ.

Họ tìm thấy một con dốc thoải thoải, và Kate đỡ ngọt Rick đến nghỉ trên những thân cây ở một bãi đất trống. Anh bị sút sát khắp nơi. *Làm ơn để tôi đưa anh ấy về đến khách sạn trước khi tôi gây ra thêm cho anh ấy chuyện gì đó nữa*, cô thầm cầu nguyện.

Khi họ đến bãi đất trống, họ tìm thấy một con đường trống trải, nhưng nó không quen thuộc chút nào và Kate không có tí ý tưởng nào về chuyện phải rẽ về phía nào. Tuyệt thật. Không chỉ có chuyện Rick bị bong gân mắt cá chân và bị dính độc cây thường xuân, giờ cô còn dẫn anh đi lạc đường. Anh sẽ bị đói đến chết trong rừng cây. Cả hai bọn họ sẽ cùng bị thế. Nhưng Jake sẽ sai một chuyện: nếu họ chết đói cùng nhau thì đây sẽ là người đàn ông đã giữ được cô cho đến khi kết thúc cuộc hẹn.

“Anh ngồi đây.” Cô nói. “Em sẽ đi tìm người giúp.”

Anh xoa xoa lên mắt cá chân mình. “Anh nên đi với em, có thể sẽ không an toàn.”

“Dù sao thì chắc chắn ở một mình anh sẽ an toàn hơn là đi với em.” Cô nói với anh. “Em sẽ quay trở lại ngay.”

Kate tự động quay về phía hồ nước khi cô nhìn lại mọi chuyện đã xảy ra với cô kể từ khi cô rời thành phố. Chuyện này sẽ không dẫn tới đâu cả, và cô thực sự không biết vì sao. Cô đã có một kế hoạch vô cùng hoàn hảo, và giờ thì nhìn nó thử xem. Cô càng nghĩ nhiều về nó, nó càng trở nên rõ ràng hơn rằng cô và cái kế hoạch của cô hẳn là đã bị nguyên rửa. Có một sức mạnh siêu nhiên nào đó quá lớn so với con người trong vũ trụ này mà cô không thể hiểu được. Đã đến lúc cô phải từ bỏ và quay về nhà.

Cô bước dọc theo bờ hồ cho đến khi cô nhìn thấy Jake trên chiếc thuyền của anh, đang nổi lênh đênh dưới những tán lá liễu.

“Này!” Cô kêu lên gọi anh và giơ tay lên vẫy.

Cô nhìn thấy anh ngồi dậy, giật bản mình làm cho chiếc thuyền chòng chành. Rồi anh nhìn thấy cô và ngả đầu lên hai tay, và cô biết là anh đang phá ra cười. Cô ngồi xuống trên bờ và chờ cho anh chèo thuyền về phía cô.

Khi anh cập bến, anh kéo chiếc thuyền lên bờ và bước về phía cô.

“Rick đâu?”

“Tai nạn.”

Jake lại cười phá lên. “Cô cứ như Tam giác Bermuda ấy.” Anh nói, vui thích nhìn xuống cô. “Họ đi chơi với cô, nhưng rồi họ không quay trở lại.”

“Chuyện này không buồn cười chút nào.”

Anh chìa tay ra cho cô, và khi cô nắm lấy nó, anh liền kéo cô đứng dậy. “Anh ta vẫn còn sống chứ?”

“Vẫn còn.”

“Tệ đến thế nào?”

“Bong gân mắt cá chân và dính độc cây thường xuân.”

Jake lắc đầu rồi bỏ tay cô ta. “Tôi sẽ đi lấy xe.”

Họ đi đón Rick, Jake giúp anh ta cẩn thận ngồi vào ghế trước rồi lái xe đưa anh ta về khách sạn.

“Anh đang thể hiện một sự kiểm chế đáng kể đấy.” Kate nói với Jake từ ghế sau khi anh đang lái xe. “Anh không muốn bình luận gì về chuyện này à?”

“Tôi không nói nên lời. Có lẽ đây là cách mà Chúa muốn yêu cầu cô đừng có hện hò nữa.”

Kate thở dài. “Tôi cũng đã đưa ra kết luận như thế. Tôi không hề đẩy anh ấy hay cái gì tương tự, anh biết đấy.”

Rick quay lại nhìn cô qua lưng ghế. “Em đang nói chuyện gì thế?”

“Quen biết em là chuyện điên khùng, tồi tệ và nguy hiểm.” Kate nói. “Em và Lord Byron.”

(Lord Byron = George Gordon Byron: một nhà thơ nổi tiếng người Anh cuối thế kỷ 18 - đầu thế kỷ 19. Ngoài việc nổi tiếng vì là một nhà thơ lớn, ông còn nổi tiếng với cuộc sống riêng tư của mình vốn đầy rẫy những xì căng đan, những câu chuyện tình ái, nghi ngờ, rồi chia tay. Ông được quý bà Caroline Lamb miêu tả bằng một câu nói nổi tiếng là "mad, bad and dangerous to know." Lúc này Kate cũng dùng đúng câu nói đó để nói về mình.)

“Thật kỳ cục.” Rick nói. “Tối nay ăn tối với anh nhé.”

“Phí bảo hiểm của anh sẽ tăng lên gấp đôi.” Jake nói. “Kate nằm cùng danh mục với chất ami-ăng và chất thải độc hại đấy.”

“Tôi vẫn cứ muốn thế.” Rick nói.

“Cảm ơn anh.” Kate uể oải cười với Rick. “Nhưng em phải làm việc. Mặc dù vậy em rất cảm kích với lời đề nghị của anh.” Hơn nữa, đến tối Rick sẽ phải bôi chất calamine lên đến tận hông. Cô cảm thấy thật tồi tệ, chỉ tồi tệ mà thôi.

Jake giúp Rick lên phòng, nhìn thấy mắt cá chân anh ta được bọc trong đá rồi mới quay trở lại xuống dưới sảnh khách sạn để đón Kate.

“Anh ấy có ổn không?” Kate hỏi. “Tôi cảm thấy thật kinh khủng về chuyện này.”

“Đến lúc mà cô cảm thấy có chút tội lỗi trong người,” Jake nói, và rồi anh nhận ra cô thực sự rất buồn phiền, anh liền nói. “Anh ta ổn cả. Ra ngoài hồ và lấy lại tinh thần đi nào. Thậm chí tôi sẽ cho cô uống một lon bia. Một thôi đấy. Đừng có tham ăn tục uống.”

Thậm chí ngay cả trên mặt hồ, Kate cũng không thể xua đuổi được cảm giác tuyệt vọng. Đã đến lúc từ bỏ rồi. Hãy vui vẻ với Nancy, Penny và Jake rồi sau đó quay về nhà. Hôn nhân không phải là tất cả.

“Có chuyện gì không ổn với cô thế?” Jake hỏi.

“Tôi đã quyết định sẽ từ bỏ chuyện hẹn hò. Quá đáng thất vọng.”

“Thế nghĩa là bản kế hoạch bị huỷ bỏ, hử?”

“Đúng thế.” Kate nói, mặt rầu rĩ. “Chắc là tôi sẽ không bao giờ kết hôn được.”

“Dù sao thì tôi cũng không hiểu vì sao cô cứ thích kết hôn như thế.” Jake nói. “Cô có một sự nghiệp, bạn bè và...”

“Ôi thôi nào.” Kate nói. “Tôi không thích chuyện đó. Tôi bị rơi vào chuyện này là vì Jessie.”

“Ồ, cô ấy có vẻ là người biết xét đoán đấy. Hãy lắng nghe cô ấy.”

“Tôi không hiểu vì sao cậu ấy lại không hiểu.” Kate nói. “Tôi biết vì sao anh không hiểu. Anh không bao giờ cảm thấy cô độc và anh không cần có ai đó khác cả...”

“Này...” Jake lên tiếng.

“Nhưng tôi cảm thấy cô độc. Đó là lý do vì sao tôi cứ gật đầu với Derek và Paul và... và...”

“Terence.” Jake nói nốt.

“Tôi biết anh ta là Terence,” Kate quạt lại. “Tôi chỉ muốn sống một cuộc đời với một ai đó. Một cuộc đời không phải bắt đầu từ lúc tám giờ tối. Tôi muốn thức dậy cùng với ai đó có cùng những mục tiêu như tôi, và làm việc với anh ta suốt cả ngày, và rồi cùng nhau về nhà khi đêm xuống và...”

Jake kiên nhẫn chờ trong lúc cô lựa chọn từ thích hợp.

“... cảm thấy thoải mái ở bên nhau, tôi nghĩ thế.” Kate ngả đầu dựa vào đồng đệm. “Tôi đã chứng kiến bố tôi lấy vợ năm lần. Tôi cũng chứng kiến những cuộc hôn nhân của ông chấm dứt năm lần, bao gồm cả lần mẹ tôi bỏ đi nữa, và mỗi lần như thế lý do đều là vì ông không hề coi bất cứ ai trong số họ là đối tác của mình. Họ chỉ là một thứ gì đó ông đã đạt được trên đường đi của ông, như một chiếc BMW hay một căn biệt thự. Tôi không muốn điều đó. Tôi muốn được trở thành một đối tác.” Cô quay đầu sang bên cạnh để có thể nhìn thấy Jake. “Xin lỗi. Tôi không có ý định làm anh buồn chán.”

“Không sao đâu.” Jake nói, bật nắp một lon bia rồi đưa nó cho cô. “Uống cái này đi, cô sẽ thấy khá hơn.”

“Anh uống đi.” Kate nói. “Tôi không khát.”

“Tôi không cần biết cô có khát hay không.” Jake nói. “Tôi chỉ cố gắng làm cho cô dịu lại thôi. Uống đi.”

Kate cầm lấy lon bia. “Anh không bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn lại hay sao?” Cô hỏi. “Anh không nhớ cái cảm giác có người khác bên cạnh à?”

“Kết hôn? Không.” Jake nói. “Ai đó bên cạnh? Có lẽ là có. Có lẽ ai đó khoảng mười tám tuổi, cao một mét sáu, và nghĩ rằng tôi là Chúa trời.”

“Cô nàng tóc hạt dẻ ở trong khách sạn.” Kate nói với vẻ ừ ừ. Jake đang đưa lon bia lên miệng liền dừng lại. “Gì cơ?”

“Cô bé có mái tóc màu hạt dẻ đó,” Kate nói. “Người mà lúc nào cũng lượn lờ xung quanh anh ấy.”

Jake trông có vẻ không hiểu gì.

“Cô bé nói chuyện với anh ở bàn bi-a tối hôm trước ấy.” Kate kiên nhẫn nói.

“Barbara Ann?” Jake có vẻ bối rối. “Cô bé đó chỉ là một đứa trẻ con.”

“Cô nàng chắc là phải hai mươi rồi, ông nội ạ.” Kate nói. “Và anh vừa mới nói rằng anh muốn một cô nàng lùn tịt, trẻ trung và ngớ ngẩn.”

“Tôi không nói là ngớ ngẩn.” Jake nói.

“Anh ám chỉ điều đó.” Kate nói. “Tôi không thể tin được đó thực sự là người đàn bà mà anh muốn. Anh thật ghê tởm. Anh thực sự muốn gì nào?”

“Thực ra thì tôi biết về những gì tôi không muốn hơn. Tôi không muốn ai đó cứ suốt ngày mè nheo tôi phải trở thành cái gì đó không phải là tôi. Và tôi không muốn ai đó nghĩ rằng cô ta biết cái gì là tốt nhất cho tôi và luôn lượn lờ xung quanh tìm cách thao túng tôi làm việc gì đó theo ý thích của cô ta.”

Kate cau mày. “Không ai lại muốn một người như thế cả. Nó như kiểu nói là ‘Tôi không muốn ai đó đâm vào mắt tôi bằng một chiếc que nhọn’ ấy. Quên những gì anh không muốn đi. Anh *muốn* cái gì nào?”

“Tôi không biết.” Jake nói. “Ai đó vui vẻ, thoải mái. Ai đó tự làm những việc của cô ta và để tôi một mình.” Anh nhìn qua Kate. “Khá là đối lập với những gì cô muốn, tôi nghĩ thế. Tôi không muốn xây dựng một đế chế với bất kỳ ai cả. Tôi chỉ muốn được vui vẻ và rồi quay trở về nhà với ai đó ấm áp trong đêm.”

“Jake, điều đó khá dễ dàng.” Kate nói. “Bất cứ một người phụ nữ nào cũng có thể làm điều đó cho anh. Anh sẽ không phải tìm kiếm quá khó khăn đâu.”

“Tôi không hề tìm kiếm gì cả.” Jake nói, lờ mắt nhìn cô. “Tôi thậm chí còn không hề nghĩ đến điều đó cho đến khi cô khơi nó lên, cảm ơn cô rất nhiều. Chúng ta có thể nói về chuyện gì đó khác được không?”

“Chắc chắn rồi.” Kate nói và buồn bã ngẩng nhìn bầu trời xuyên qua tán lá liễu.

“Tối nay cô vẫn phục vụ ở quán Nancy chứ?” Jake hỏi, rõ ràng là không nghĩ ra được chủ đề gì khác.

“Đúng vậy.” Kate nói, “Sally sẽ không thể đi làm trở lại trong vòng một tuần.”

“Cô đã làm việc rất tuyệt.” Jake nói. “Một số người đã nói điều đó vào tối qua.”

“Cảm ơn anh.” Kate nói.

“Tôi sẽ lại đánh bại cô tại bàn bi-a tối nay.”

“Không, cảm ơn.” Kate nói. “Tôi sẽ phải làm việc về sổ sách cùng với Nancy.”

“Ồ, tốt thôi.” Jake uống một ít bia. “Vậy là cô đã tìm ra cách cứu quán bar khỏi tay bọn Yankees rồi.”

“Nancy không lo lắng gì về bọn Yankees cả,” Kate nói. “Cô ấy chỉ muốn làm ra thêm ít tiền, và tôi có thể chỉ cho cô ấy vài cách có thể làm cho quán bar kiếm được nhiều lợi nhuận hơn.”

“Cô và Valerie,” Jake nói, và rồi làm đổ một ít bia khi Kate chồm dậy từ chỗ ngồi của mình.

“Tôi *không phải* là Valerie.” Cô rít qua kẽ răng.

“Chết tiệt, Kate! Đây là bia ngon đấy.” Jake nói, ngồi dậy và cố thăm chỗ bia đổ bằng chiếc áo sơ mi của mình. “Dĩ nhiên cô không phải là Valerie. Cô có thể làm ơn bỏ cái tính xấu đó đi được không? Vậy là cô sẽ không kết hôn tuần này. Cô sẽ tìm một con lợn sữa ở thành phố và cưới anh ta trước khi kết thúc năm?”

“Tôi không muốn cưới một con lợn sữa nào đó.” Kate nói. “Đừng có mà cố gắng tống cổ tôi đi.”

“Tôi không cố gắng tống cổ cô đi. Quỷ tha ma bắt, tôi đưa bia cho cô thôi mà.” Anh lại gườm gườm nhìn cô. “Vì sao chúng ta lại cãi nhau?”

“Tôi không biết.” Kate co người lại dưới những tấm đệm. “Có lẽ ý tưởng của Penny lại là đúng đắn.”

“Ý tưởng đúng đắn đó là gì?” Jake hỏi, tay bật mở một lon bia khác.

“Cô ấy sẽ kết hôn và có khoảng một tá con và không làm việc.”

“Vậy là cô ta cũng xuất hiện ở đây để tìm chồng? Có lẽ tôi nên nói chuyện này với Will. Đó có thể sẽ là một khẩu hiệu hoàn toàn mới để quảng cáo cho chúng tôi.”

“Không, cô ấy đã đính hôn rồi.” Kate nói. “Anh ta tuyệt đối đồng ý là cô ấy sẽ không phải làm việc. Tôi có thể tìm một anh chàng như thế. Có lẽ là do tôi đòi hỏi nhiều quá.”

“Tôi nghĩ Penny là cô bé tóc vàng đã hẹn hò với tất cả mọi người trong khách sạn chứ nhỉ?” Jake hỏi với vẻ bối rối.

“Đúng cô ấy đấy.”

“Và cô ta đã đính hôn rồi?”

“Chuyện đó không sao cả. Cô ấy chỉ hẹn hò thôi, và anh ta biết tất cả về chuyện đó.”

Jake cau mày. “Tôi đã nghĩ là chỉ có mỗi mình cô mới đi đính hôn với những kẻ lập dị thôi.”

“Họ không tệ đến mức đó.” Kate nói, mắt vẫn nhìn chăm chăm lên bầu trời. “Tôi bỏ Terence vì anh ta không muốn tôi làm việc.”

“Anh ta hẳn phải là một tên ngốc,” Jake nói. “Cô sẽ không bao giờ bắt được cảnh tôi ngăn một người phụ nữ không được chu cấp cho tôi đâu.”

“Tôi thì không thể tin được là Penny không muốn làm việc.” Kate che mắt và nhìn sang Jake. “Cô ấy muốn trở thành một *người nội trợ*.”

“Thế thì sao?” Jake nghiêng lon bia để uống. “Đó không phải là bán thân nuôi mình. Để cô ta yên đi.”

“Phụ nữ đã phải đấu tranh qua bao nhiêu năm để chúng tôi có thể được làm việc.” Kate nói, “Thế mà cô ấy quăng bỏ tất cả đi.”

“Tôi lại nghĩ là phụ nữ đấu tranh để dành được quyền lựa chọn được làm việc.” Jake nói và đặt lon bia trở lại vào trong thùng lạnh. “Tôi nghĩ tất cả chuyện đó chỉ là về sự lựa chọn.”

“Tôi không hiểu.” Kate nói.

“Chắc chắn rồi, tôi thì hiểu.” Jake tựa vào đồng đệm. “Trong những ngày xưa tăm tối, đàn ông ngăn cấm phụ nữ không được lựa chọn để làm việc. Còn trong những ngày nay tăm tối, chính phụ nữ lại ngăn cấm phụ nữ không được lựa chọn để được ở nhà.”

Kate há miệng ra định nói rồi lại ngậm lại.

“Tiếp đi nào,” Jake nói. “Nói tôi là một con lợn phân biệt giới tính đi.”

“Tôi mới là một con lợn phân biệt giới tính,” Kate nói. “Và là một kẻ hợm hĩnh. Và tôi không quá thông minh.”

“Ôi, quý tha ma bắt.” Jake nói rồi nằm ngửa ra. “Tôi sẽ thích cô hơn rất nhiều khi cô gọi tôi

bằng những cái tên đó.”

“Tôi đang cố gắng xử sự cho tốt hơn.” Kate nói.

“Thôi, dừng chuyện đó lại đi.” Jake kéo chiếc mũ che ngang mắt. “Trước đây cô ổn hơn.”

Kate nhìn anh cố gắng trôi vào giấc ngủ. Anh nói đúng. Tự thương hại bản thân thật nhàm chán, vì thế mà cô đã phạm một số sai lầm. Rất nhiều sai lầm. Cô vẫn còn hơn một tuần nghỉ ngơi trước mắt. Cô có Penny để có thể cười đùa cùng, và Nancy để cùng lên kế hoạch, và cả Jake để có thể cùng nhau lênh đèn trên mặt hồ vào mỗi buổi sáng.

Cô dùng bàn chân thúc vào anh.

“Gì thế?” Anh hỏi.

“Tôi có thể lại đi chơi trên hồ với anh vào ngày mai không?”

Anh đẩy nghiêng chiếc mũ ra phía sau. “Còn tùy. Đến lúc đó cô đã vượt qua được cái bộ dạng tội-nghiệp-cái-tôi-bé-nhỏ này chưa?”

“Giờ tôi đã vượt qua nó rồi. Cảm ơn vì sự thông cảm.”

“Cô cần sự thông cảm như là cô cần Dereck, Terence và Paul ấy. Thế tối nay cô có chơi bi-a với tôi không?”

“Có,” Kate nói. “Nhưng tôi sẽ thắng.”

“Ồ?” Jake trông có vẻ buồn cười. “Và điều gì đã làm cô nghĩ thế?”

Kate nháy mắt với anh. “Tôi sẽ không mặc tí đồ lót nào cả.”

Jake nhìn cô một lúc và rồi kéo chiếc mũ phủ lên mặt trở lại. “Tôi cũng thế.” Anh nói.

Tối Thứ Tư, mọi việc luôn diễn ra một cách chậm chạp, Nancy nói với cô như thế. Họ sử dụng thời gian của mình để lau dọn, bổ sung thêm đồ uống, tán gẫu và cùng nhau cười nói về những cuộc hẹn thảm khốc trong quá khứ và hiện tại, và dần dần Kate quên đi cảm giác tội lỗi về Rick. Quán bar yên tĩnh với những giọng nói rì rầm và những tiếng click khô khốc khi những viên bi chạm vào nhau từ phía những chiếc bàn bi-a. Khi thời gian tiến dần đến mười giờ và tất cả những vị khách ngoại trừ những người thân thuộc đã ra về, Kate nhìn xung quanh và nhận ra rằng cô biết tên tất cả mọi người ở trong phòng.

Cô tựa vào quầy bar và mỉm cười với tất cả bọn họ. Nancy, Jake, Will, Ben, Thelma, Henry, Early. Những người bạn. Mắt cô lại đảo về phía cuối phòng nơi Jake đang chơi bi-a với Ben. Anh luôn trông có vẻ cao hơn và to hơn khi nhìn từ phía sau lưng. Anh quá dễ chịu và luôn luôn có vẻ như vừa mới cười phá lên xong, rồi cô nhìn vào khuôn mặt anh và quên hẳn đi chuyện anh rất to lớn. Nhưng thực sự là anh rất to lớn.

Rồi anh cúi người xuống trên bàn và thực hiện cú đánh, chiếc quần jean của anh kéo căng bó chặt vào hông. Hông anh nhìn rất đẹp. Cô nhớ lại cảm giác ấm áp đến dường nào khi anh chồm phía trên người cô. Nếu anh là bất cứ ai ngoài Jake...

“Đừng có tỳ lên quầy như thế. Cậu sẽ làm cho Rollie Beamis lên cơn đau tim đấy.” Nancy nói.

“Mình thích thế.” Kate quay lại. “Mình biết là mình không được tự do thoải mái, nhưng mình thích trở thành một cô nàng tóc vàng với một chiếc áo ngắn cũn cỡn. Mình đặc biệt thích điều đó vì mình đã ba mươi lăm tuổi. Mình cho rằng sức hút giới tính đã bỏ qua mình rồi, và giờ ở nơi này nó quay lại khi mà mình ít mong chờ nhất.”

“Mình không hiểu vì sao cậu lại không được tự do thoải mái.” Nancy nói.

“Mình nghĩ cái ý tưởng đúng đắn là sử dụng trí óc của mình để tạo nên quyền lực, chứ không phải cơ thể.”

“Vì sao? Đàn ông vẫn thường sử dụng cơ thể của họ để đe dọa người khác hàng ngày đó thôi.”

“Mình không nghĩ hai chuyện đó giống nhau.”

“Bạn thân mến, hãy sử dụng bất cứ thứ gì Chúa ban cho cậu, và bởi vì ngài ban cho cậu rất nhiều thứ nên chẳng có lý do gì cậu không được ban tặng cho người khác sự hài lòng khi được ngắm nhìn cậu cả. Hơn nữa, lợi nhuận có vẻ tăng lên đáng kể kể từ khi cậu bắt đầu chồm người qua những chiếc bàn đấy.”

“Ôi, quý tha ma bắt, nếu thế thì hãy cắt ngắn váy áo của cậu đi.” Kate nhăn nhó cười với bạn.

“Đó có phải là một phần của cái kế hoạch này không?” Nancy hỏi trong lúc kéo những tờ ghi chú của Kate ra từ phía dưới quầy bar.

“Không.” Kate nói. “Bản kế hoạch này rất buồn tẻ và thực tế. Ví dụ, đã bao giờ cậu nghĩ đến chuyện mua đồ uống với số lượng lớn với Will ở khách sạn hay chưa?”

“Chưa,” Nancy nói. “Vì sao mình phải nghĩ đến chuyện đó?”

“Một khoản tiết kiệm lớn,” Kate nói. “Nhìn này...” Cô kéo những tờ ghi chú ra và chỉ cho

Nancy thấy những con số của mình.

“Cậu lấy những con số này từ đâu ra?” Nancy hỏi.

“Từ Will.” Kate chỉ ngón tay cái về phía sau quầy bar nơi Will đang ngồi. “Anh ấy rất háo hức với ý tưởng này, và anh ấy nói không có vấn đề gì với chuyện dự trữ nguồn hàng của cậu ở chỗ khách sạn của anh ấy.”

“Cậu đã nói chuyện này với anh ấy?”

“Sao mình lại không nên nói chứ?” Kate có vẻ không thoải mái. “Anh ấy có những con số. Đó chỉ là một gợi ý thôi.”

“Không.” Nancy nói. “Nó rất tuyệt. Chỉ là mình vẫn chưa quen với việc có ai đó khác làm các thứ với quán bar của mình thôi.”

“Mình không làm gì cả.” Kate nói. “Mình chỉ hỏi anh ấy thôi.”

“Kate, chuyện này ổn mà. Thực ra thì nó rất tuyệt.” Nancy mỉm cười với cô. “Thực ra nó còn hơn cả tuyệt nữa, nó quá kỳ diệu. Chỉ là mình đã tự mình làm tất cả mọi chuyện trong một thời gian quá dài, mình cảm thấy ngạc nhiên.”

“Thì cậu cũng sẽ tự mình làm chuyện này thôi.” Kate nói, quay lưng lại phía quầy bar. “Để mình nói chuyện với Will, và cậu có thể thực hiện kế hoạch đó.”

“Không, chờ đã.” Nancy tóm lấy cánh tay cô. “Hãy chỉ cho mình phần còn lại của cái thứ mà cậu đã vẽ ra trước đã.”

Và thế là họ lại cắm đầu xuống những bản kế hoạch.

Nửa giờ sau, Nancy tựa người vào quầy bar và nói. “Thật đáng kinh ngạc.”

“Ồ, nếu cậu thích nó, hãy xem cái này.” Kate nói, và kéo bản kế hoạch tổng của cô ra. “Nếu cậu mở rộng gấp đôi quán bar, xây một cái bậc sân khấu và khu vực sàn nhảy, rồi thêm vào khoảng hai mươi bàn nữa, cậu có thể chứa được đám đông khách khứa ùn ùn kéo đến từ khách sạn. Lợi nhuận của cậu sẽ...”

“Chờ một phút,” Nancy nói, rồi bật cười. “Mình sẽ kiếm đồng tiền đó ở đâu ra? Và làm thế nào mình có thể quản lý một cái quán to như thế?”

Kate thở dài. “Mình đã có cảm giác là cậu sẽ nói điều đó. Mình có ý định cho cậu nhìn thấy dòng cuối cùng nói về lợi nhuận trước.” Cô mỉm cười. “Mình có lẽ cũng đã nhiễm phải cái bệnh dịch thuê-mướn-cả-vũ-trụ của Will rồi. Cái kế hoạch này cũng sẽ tạo ra thêm một số lượng

công việc xung quanh đây, trưng bày ra một số thứ trong vùng, và đem thêm nhiều người đổ về thị trấn để ghé qua các cửa hàng. Mình chỉ là chưa bao giờ dừng lại để nghĩ về chuyện điều đó cũng sẽ làm cho cuộc sống của cậu phức tạp hơn rất nhiều.”

“Đưa mình xem lại cái kế hoạch đó xem nào.” Nancy nói.

Kate đưa nó cho bạn và lắc đầu. “Cậu nói đúng. Cậu không thể làm điều này một mình.” Cô do dự. “Cậu có nghĩ đến chuyện có thể Ben sẽ giúp cậu quản lý quán bar không?”

“Phải bước qua xác mình trước đã.” Nancy nói một cách lơ đãng trong khi nghiên cứu bản kế hoạch của Kate. “Một trong những lý do mà bọn mình đã cưới nhau được hai mươi năm rồi đó là anh ấy có cuộc sống riêng của anh ấy và mình có cuộc sống riêng của mình. Hai mươi tư giờ kè kè bên cạnh nhau có thể sẽ gây ra sự tan vỡ bất cứ lúc nào. Và hơn nữa, mình thích tự mình điều hành nơi này. Mình không cần có ai đó khác ở đây làm mình rối trí.”

“Ồ,” Kate nói. “Thôi, đó chỉ là một ý nghĩ bất chợt. Mình sẽ gọi Will lại và hai người có thể nói chuyện về chuyện mua đồ uống.”

“Cậu biết đấy, nếu mình có tiền cho cái kế hoạch này...” Nancy lên tiếng, nhưng Kate đã đi rồi.

Lúc mười giờ ba mươi, Nancy gọi món đồ uống cuối cùng, và Kate thả rơi chiếc khay trên quầy bar.

“Chân mình đang giết chết mình.” Cô nói.

“Ồ, nếu như cậu không dành ra cả buổi sáng để cuốc bộ...” Nancy bắt đầu.

“Có bất cứ chuyện gì có thể thoát ra khỏi cái thị trấn này không?” Kate hỏi.

“Không.” Nancy nói. “Ai được lên kế hoạch vào ngày mai?”

“Không ai cả.” Kate lắc đầu. “Mình đã làm cho tàn tật đủ số khách ở khách sạn rồi. Mình sẽ nghỉ hưu. Hơn nữa, nhìn cậu và Ben làm mình mất hứng thú. Mình cứ kiên trì tìm kiếm tình yêu, và mình không nghĩ nó sẽ đến cùng với cái kế hoạch của mình.” Cô dựa lưng vào quầy bar. “Mặc dù mình phải thừa nhận là mình mê mẩn chuyện trở thành một biểu tượng sex ở trong vùng. Mình có thể tán tỉnh tất cả mọi người và không vướng vào rắc rối nào cả.”

“Đừng có đẩy vận may của cậu đi quá xa.” Nancy nói và nhe răng cười với cô. “Đàn ông cũng chỉ là con người thôi.”

“Ồ, mình sẽ cẩn thận trong chuyện tán tỉnh ai đó.” Kate mỉm cười với vẻ tự tin. “Mình biết với ai sẽ an toàn.”

Nancy lắc đầu.

“Cô làm mèo mả gà đồng ở đây, hay là cô chỉ làm tắc nghẽn quầy bar thôi?” Kate quay lại và nhìn thấy Jake đang khoanh tay trước ngực, người tựa vào quầy bar ở phía sau lưng cô. “Tôi không định cắt ngang, nhưng chúng tôi đã ra hiệu gọi thêm bia một lúc khá lâu từ đằng kia rồi.”

Một lọn tóc sẫm đã rơi xuống ngang mắt anh, vẻ mặt toe toét của anh thật ấm áp và quen thuộc, khá ngang tàng phía bên dưới hàm ria mép đỏ. Anh thật dễ thương. Bạn thân của cô. Cô bắt chước anh khoanh tay trước ngực và tựa vào quầy bar, chồm người về phía trước cho đến khi mũi cô chỉ còn cách anh khoảng một inch và mũi của họ chạm vào nhau. “Có lẽ là anh đã chưa phát ra tín hiệu đúng, cưng ạ.” Cô lè nhè.

Jake trở mắt nhìn cô, vẻ bàng hoàng ngạc nhiên.

Rồi Kate nhìn thấy mắt anh thắm lại và nhận ra hơi nóng bất ngờ xuất hiện ở đó. Cô đỏ mặt còn anh thì cười.

“Tôi sẽ nói với cô điều này,” Anh nói, giọng anh trầm và khàn khàn. “Cô nói cho tôi biết tín hiệu đúng là gì, và tôi sẽ phát ra chúng.”

Cô tự nhiên nóng bừng cả người rồi trở nên lạnh ngắt và rồi lại nóng bừng lên, nụ cười của anh nở toét đến tận mang tai.

“Hai bia, Nancy.” Anh nói mà không dứt ánh mắt ra khỏi Kate. “Và nhanh lên. Tôi đã chờ lâu lắm rồi.”

Khi anh đi rồi, Nancy nói. “Cậu có muốn mình đổ ít nước đá lên đầu cậu không?” Khi Kate không nói gì, cô nói thêm. “Mình đã cảnh cáo cậu phải cẩn thận rồi.”

“Có chuyện gì xảy ra ở đó vậy?” Kate cố gắng lấy lại hơi thở. “Mình có cảm giác như mình vừa bị một chiếc xe tải đâm trúng.”

“Và cả về mặt thời gian nữa. Vài ngày trước đây ở nơi này, hầu hết mọi người trong quán bar đều đã hi vọng hai người bọn cậu sẽ chỉ ngủ với nhau và rồi sẽ chẳng có chuyện gì nữa hết. Sự cuốn hút về giới tính là một thứ thường xảy ra với tất cả mọi người ở đây.”

“Sự cuốn hút giới tính nào?” Kate hỏi. “Bọn mình chỉ là bạn.”

“Sự cuốn hút giới tính vừa mới làm cậu hoá đá ngay giữa quán bar đó.” Nancy nói.

Kate cẩn thận không quay lại nhìn về phía Jake vì sợ đầu gối mình sẽ khụy xuống mất. Chúa ơi, cô đã thật ngớ ngẩn. “Mình có phải là người cuối cùng biết chuyện này không?”

“Gần như thế, mặc dù Jake chỉ ở phía sau cậu khoảng một giây ngắn ngủi. Anh ấy đã quá cẩn trọng về vấn đề phụ nữ trong rất nhiều năm rồi, và rồi cậu lên đến và đóng cọc anh ấy từ phía sau. Mình không thể nói cho cậu biết bọn mình thích thú với chuyện đó như thế nào đâu.”

“Bọn mình là ai?”

“Ben và mình, ban đầu là thế.” Nancy tựa vào quầy bar và bật cười. “Mình sẽ không bao giờ quên được lúc anh ấy bước vào và kể cho bọn mình nghe tất cả về cậu vào cái lần đầu tiên anh ấy gặp cậu, cười chống hông lên về cậu và vài anh chàng ở bữa tiệc luau. Anh ấy nói cậu là một đứa trẻ dễ thương. Bọn mình đã tưởng tượng ra hình ảnh về một kiểu cô nàng tinh nghịch, vào khoảng hai mươi tuổi, mặc dù là không cùng nhau tưởng tượng. Và rồi xuất hiện một cô nàng tóc vàng lạnh lùng bước vào trong quán bar.” Nancy phá lên cười ngặt nghẽo khi nhớ lại. “Ben liếc nhìn cậu hôm đó và nói, ‘Cậu bé này gặp rắc rối rồi, và thậm chí cậu ta còn không nhận ra điều đó’. Và gần như chắc chắn, giờ thì mọi chuyện thế này. Dĩ nhiên, tất cả bọn mình đều nghĩ là đã đến lúc Jake phải suy nghĩ nghiêm túc về một ai đó rồi, vì thế bọn mình đã thoả thuận với nhau giữ im lặng. Tất cả mọi người đều biết hai người cuối cùng thế nào cũng sẽ đến với nhau.”

“Như thế nào?” Kate hỏi với vẻ mê mụ. “Tại sao?”

“Đây là một thị trấn nhỏ.” Nancy nói. “Bọn mình đã từng chứng kiến mọi người yêu nhau và bỏ nhau suốt rồi. Một cái TV thật tuyệt.”

“Mình không yêu Jake.” Kate hít vào một hơi thật sâu. “Và anh ấy cũng không yêu mình.”

“Giữ lấy suy nghĩ đó, cưng ạ.” Nancy nhe răng cười. “Mới đầu nó sẽ không dễ chịu với cậu một chút nào, nhưng rồi dần dần nó sẽ làm cậu ổn định lại sau một lúc.”

Kate tập trung vào việc không quay lại nhìn Jake. “Mình nghĩ là mình gặp rắc rối ở đây rồi.”

“Tại sao cậu không quay trở lại vào trong nhà kho và tìm cho mình một bình ô liu khác?” Nancy nói với vẻ tử tế. “Tận dụng thời gian một chút, thở sâu vào, để đầu kẹp giữa hai đầu gối.”

“Ô liu?” Kate nói. “Đã rõ.”

CHƯƠNG IX

Jake quay trở lại chỗ bàn bi-a và tiếp tục chơi, nhưng trước mắt anh toàn là hình ảnh của Kate. Cô là loại người sẽ lôi anh vào những rắc rối. Cô có vẻ dễ bị tổn thương, thông minh, dí dỏm và đáng để ao ước – Chúa ơi, cô có đáng để ao ước không - và rồi kết cục là anh sẽ lại lẻo đẹo theo cô quay trở lại thành phố và trước khi anh nhận ra thì chiếc mũ của anh đã biến mất và anh sẽ phải cạo hàm ria mép của mình đi.

Rồi anh lại nghĩ đến Kate, đang mỉm cười nhìn anh. Điều đó có thể đáng để hi sinh lắm.

Anh cố gắng tập trung nhìn vào bàn bi-a, nhưng trước mắt anh vẫn toàn là hình ảnh của Kate. Tất cả những ký ức của anh quay lại – Kate phá lên cười với anh trên thuyền, Kate trong bộ đồ lót bằng sa tanh và ren sau khi đã cởi chiếc áo sơ mi ra, Kate nằm dài trên chiếc bàn bi-a phía bên dưới anh, Kate bước ra khỏi hồ nước.

Anh đánh trượt, và viên bi nảy ra khỏi mặt bàn.

“Cậu sẽ phải trả giá cho điều đó, bạn thân mến.” Ben reo mừng và rồi bắt đầu lượt đánh của mình.

Kate bước ra khỏi hồ nước. Anh nhắm mắt lại và tưởng tượng ra cô lúc đó, tưởng tượng cô ở bên dưới anh khi họ cùng nhau chơi bi-a, tưởng tượng cô tan chảy bên dưới anh.

“Nào, nào, nhà vô địch. Đến lượt cậu đấy.”

Jake lơ đãng bơi lơ cho chiếc gậy của mình. Kate nằm dài trên thuyền, chân cô ngoắc vào chân anh. Kate nằm dài trên giường, cánh tay cô ôm choàng lấy anh. Kate ngồi tại quầy bar, môi cô hé ra và mắt cô hơi nhắm lại, yêu cầu anh phát ra tín hiệu đúng. Kate bước ra khỏi hồ nước.

Anh lại đánh trượt.

Ben trở mắt nhìn anh. “Cậu đang bỏ trận đấu này đấy à?”

“Gì cơ?” Jake nghe giọng của mình vọng lại từ một nơi nào đó xa lắc.

“Không phải lo đâu.” Ben nói, và lại bắt đầu lượt đánh của mình.

Kate tựa người vào chiếc giá trong nhà kho và cố gắng xem xét lại tình huống một cách hợp lý. Điều đó rõ ràng là không thực tế, không thể nào xảy ra. Jake chỉ là một anh bạn thân thôi -

một người bạn thân tốt bụng. Không, một người bạn thân tuyệt vời. Cô nhớ lại cô đã cảm thấy vui vẻ đến thế nào với anh ở trên thuyền, cô đã cảm giác ra sao khi Jake dán mắt vào cô khi cô bước ra khỏi hồ nước, chân Jake vô ý chạm vào chân cô trên thuyền, tay Jake trên cánh tay cô, trên lưng cô. *Jake...* Cô thở nhanh hơn, trong đầu toàn hình ảnh của anh.

Cô nghe thấy một tiếng hò reo từ phía bên trong quán bar. Ai đó vừa mới thắng một trận bi-a.

Jake rõ ràng là không thể nào, rõ ràng, tuyệt đối không thể nào.

Cô dính vào rắc rối lớn rồi.

Đúng giây phút đó Jake bước vào nhà kho và đóng cánh cửa lại phía sau lưng anh. Anh nhìn cô khi cô quay lại và nhìn anh, mắt cô đầy hơi nóng kích thích.

“Ben vừa thắng anh một trận bi-a.” Anh đứng trước mặt cô, hai tay chống lên hông.

“Khá đau buồn nhỉ.” Kate nói. “Anh đã làm gì? Trượt ngã lúc thực hiện cú đánh à?”

“Anh không tập trung.”

Jake tựa vào chiếc giá, mỗi tay để một bên người cô, và nhìn vào mắt cô. Đột nhiên cô cảm thấy khó khăn khi nuốt xuống.

“Dường như chúng ta đã hơi từ tốn quá ở đây, em yêu.” Anh nói, rồi cúi xuống nhẹ nhàng hôn cô. Thời gian dừng lại, và Kate cảm giác một cách rõ ràng môi anh trên môi cô, không hề là sự đụng chạm mơ hồ. Nhưng khi môi Jake chạm vào môi cô, *đây là Jake*, cô nghĩ. *Jake. Ôi, Chúa ơi.*

Hàm ria mép của anh gây ra cảm giác hơi nhồn nhột, và anh thoang thoảng có mùi bia và một mùi gì đó khác rất nóng bỏng, rất ngọt ngào và rất Jake. Cô mở miệng ra để nếm anh lần nữa, lưỡi cô chạm vào môi anh và cô ngả hẳn người theo nụ hôn của anh. Anh kéo cô sát vào anh, uốn cong lưng cô phía bên dưới anh khi anh hôn cô dữ dội hơn. Cô cảm thấy không gian quay tít xung quanh mình và cô hôn trả lại anh như người mất trí, ngả hẳn vào anh, bám chặt lấy vai anh cho đến khi anh kết thúc nụ hôn và kéo đầu cô tựa vào dưới cằm anh. Cô có thể cảm thấy nhịp đập thành thịch trên cổ anh, cảm thấy chính bản thân mình đang thở gấp gấp trên ngực anh.

“Đây không phải là những gì anh đã lên kế hoạch.” Anh nói.

“Em biết.” Cô nói với vẻ hoang dại. “Em cũng thế. Ai quan tâm chứ? Hôn em nữa đi.”

Jake đỡ lấy khuôn mặt cô bằng cả hai tay và rồi lại dịu dàng hôn cô. Một lần, hai lần, quét

lưỡi mình dọc theo môi cô, rồi xuống dưới cổ cô, anh hôn lên chỗ hõm ngay bên cạnh cổ cô. Cô run rẩy vì thèm muốn anh, vuốt ve bàn tay dọc theo những thớ thịt trên lưng anh, cảm giác chúng rắn chắc và căng cứng lại dưới sự đụng chạm của cô.

“Chuyện này làm em phát điên lên mất.” Cô nói. “Chúng ta phải dừng lại thôi.”

“Đúng thế.” Anh nói, rồi rút tay lại. “Đúng thế.”

Khi anh thả tay xuống, tình cờ tay anh quét sượt qua ngực cô và cô rên lên. Anh đông cứng lại, và rồi anh luồn tay vào phía trong chiếc áo sơ mi ngắn cũn, úp lên hai bầu vú của cô, chà xát ngón tay cái thật mạnh lên núm vú cô qua chiếc áo lót bằng ren của cô. Cô nghiêng chặt răng lại và rùng mình, ngả hẳn người tựa vào tay anh, thở hổn hển trước sự đụng chạm của anh và lướt lưỡi mình dọc theo xương đòn lên cổ anh. Anh hôn cô, lưỡi anh thọc sâu vào trong miệng cô, tay anh chà thật mạnh trên ngực cô, và cô tỳ hẳn hông vào người anh, rên lên vì ham muốn.

“Ôi, Chúa ơi, Kate.” Anh hổn hển.

Cô cắn vào cánh tay anh qua làn áo sơ mi.

“Chúng ta phải làm tình,” Anh thì thào vào tai cô. “trong khoảng hai tuần. Ngay bây giờ.”

Cô cọ cọ mặt mình vào áo anh. “Thế nào cũng được.” Cô gần như không thở được. “Chỉ cần cứ làm cho em cảm thấy như thế này.”

Nancy gõ cửa rồi bước vào.

“Đi chỗ khác, Nancy.” Jake nói, ôm Kate vào sát mình.

“Kate được nghỉ,” Cô nói. “Đưa cô gái này về nhà đi.”

“Ý tưởng hay đấy.” Jake nói. “Anh sẽ đi lấy xe.” Anh từ từ thả cô ra, chạm nhẹ vào má cô, rồi bước ra ngoài theo cửa hậu.

Khi anh đã đi, Nancy hỏi. “Cậu không sao chứ?”

Kate mở ngăn đá lớn phía trên và cầm đầu vào trong đó. “Xét về dài hạn, mình đang rơi vào một tình trạng cực kỳ tồi tệ.” Cô nói vọng ra từ phía trong tủ lạnh. “Còn xét về ngắn hạn, mình sẽ không sao chừng nào anh chàng đó vẫn còn đặt tay lên mình lần nữa.”

“Thế hãy theo đuổi mục tiêu ngắn hạn đi.” Nancy nói.

Kate đã trông chờ mình sẽ trở nên lúng túng ngượng ngập khi chui vào trong xe với anh, nhưng tất cả những gì cô thực sự cảm thấy chỉ là hơi nóng. Cô đang cảm thấy vô cùng khó khăn để có thể thở được.

“Tối nay anh muốn có em.” Jake nói khi cô chui vào trong xe.

Anh đã lấy nốt chút hơi thở cuối cùng còn lại trong cô. Thế giới như quay cuồng quanh cô.

“Tốt.” Giọng cô nghe lạc hẳn đi.

“Trước hết chúng ta phải quay về cabin của anh để có biện pháp phòng ngừa.” Anh nói.

Kate nuốt xuống và cố gắng đấu tranh với chính mình để đi xuyên qua những hình ảnh đang hiện lên tràn ngập trong đầu cô. Tay Jake trên người cô. Cả đêm Jake ve vuốt cô. Tất cả. “Ôi, Chúa ơi.”

“Em không sao chứ?”

“Chỉ cần chạm vào em thôi.” Cô nói, và anh đặt tay mình lên chân cô, vuốt ve đùi cô trong lúc cô hít thở thật sâu bên cạnh anh. Cô trượt sâu xuống một chút trong ghế ngồi, và ngón tay của anh di chuyển lên cao hơn, vào trong khu vực nóng hổi, cho đến khi lách ngón tay út của mình vào phía bên dưới lớp ren quần lót của cô, và cô lại trượt xuống sâu hơn một chút nữa để làm cho anh dễ dàng hơn.

“Hay là chúng ta chỉ cần dừng lại bên lề đường ở ngay đây thôi.” Jake nói bằng giọng khàn khàn.

“Nghe hay đấy.” Kate nói, và anh bật cười nhẹ nhàng rồi rút tay lại.

“Chúng ta đã chờ được cả tuần rồi,” Anh nói. “Chúng ta sẽ có thể chờ thêm mười phút nữa để về đến cabin của anh.”

“Đúng thế, nhưng em không biết là chúng ta đã chờ một tuần rồi.” Kate nói, ngả người lại gần anh hơn.

“Anh biết.” Jake nói. “Anh chỉ không để tâm đến chuyện đó thôi.” Anh quàng tay quanh người cô và kéo cô lại gần trong lúc anh quay vô lăng lái xe rẽ vào con đường dẫn đến cabin của anh. “Lúc này thì anh đã đang để tâm rồi.”

Jake đỗ xe ở một góc phía trước cabin của mình rồi kéo Kate lên những bậc thang, hôn cô trong lúc họ bước đi. Anh đóng cánh cửa lại phía sau lưng và kéo cô lại với anh, hôn cô lần nữa

cho đến khi cô đeo cứng lấy anh, gần như không thở được. “Chúng ta không cần phải làm tất cả để bù đắp cho cả tuần vừa rồi trong đêm nay đâu.” Anh nói to với bản thân mình, còn Kate nói. “Có đấy, chúng ta sẽ làm điều đó” rồi kéo anh về phía chiếc giường, ngã lăn ra kéo theo anh phía bên trên cô. Họ dò dẫm cởi quần áo cho nhau, cười vang vì sự vụng về của nhau cho đến khi họ cùng nhau hoàn toàn trần truồng. Và rồi, đột nhiên, tiếng cười im bặt.

Jake hôn cô, ôm cô thật sát vào người như thể muốn thưởng thức cái cảm giác có cô chạm vào người anh, nhưng Kate cử động không ngừng bên dưới anh, thúc giục anh. “Đừng chờ đợi.” Cô thì thầm, cảm thấy thân hình anh rắn chắc áp vào cô, “Em muốn anh ngay lúc này.” Anh lại hôn cô lần nữa, chà xát lưỡi mình dọc theo môi cô và thọc sâu vào trong miệng cô, rồi anh di chuyển xuống cổ cô rồi xuống ngực cô. Anh di chuyển với một sự khẩn trương mà cô chưa bao giờ nhìn thấy ở anh, một cảm giác điên cuồng như bùng lên trong huyết quản của cô. Khi cô kêu lên vì cảm giác có anh quá tuyệt vời, anh liền liếm láp dọc từ cổ cô xuống đến hai bầu vú của cô, nhắm nháp ở đó trong khi cô thở gấp hỗn hển và chuyển động không ngừng bên dưới anh. Cô kéo hông anh sát vào cô, cảm thấy nhức nhối vì anh quá rắn chắc phía trên cô, và cô khao khát anh nhiều đến chừng nào.

“Ngay bây giờ!” cô kêu lên, còn anh nói “Không!” và mỉm cười với cô. Có thứ gì đó bên trong con người cô tan chảy ra trước nụ cười đó của anh. Cô thả lỏng toàn thân và chuyển động hoà nhịp cùng với anh, tự bản thân mình đầu hàng trước những chuyển động nhịp nhàng của anh, làm cho mỗi giây mỗi phút trở nên đặc biệt và sống động bởi vì anh đang mơn trớn cô. Bàn tay anh vuốt ve cô, khám phá cô, và khi cô nghĩ rằng cô không thể nào chịu đựng thêm được nữa, anh liền di chuyển miệng mình dọc theo chiếc bụng phẳng lì nghiêng nghiêng của cô xuống đến khu vực những lọn tóc xoăn xoăn vàng óng giữa hai chân cô, mơn trớn cô ở đó. Cô uốn cong người lên để gặp miệng anh và rên lên, thọc những ngón tay vào trong mái tóc của anh và kéo miệng anh chà xát vào cô cho đến khi cô cảm giác ở phía bên trong con người cô bùng nổ, rung chuyển liên hồi với sự nóng bỏng điên cuồng bên dưới bàn tay anh.

Anh ngẩng đầu lên khi thấy cô nằm im không động đậy, rồi cô cảm thấy lưỡi anh lại nóng bỏng lướt trên bụng cô. Anh liếm láp hai bầu vú của cô trong lúc người anh trượt bên trên cô, và tìm thấy miệng cô, gắn nó với miệng anh ngay vừa lúc cô kêu lên, “Ôi, làm ơn, ngay bây giờ.” Đột nhiên anh di chuyển thật mạnh vào trong cô, cô cảm giác huyết quản mình lại dâng tràn lên như ngọn sóng với sự chấn động có anh trong cô. *Jake*, cô nghĩ, và rồi cô hoàn toàn đánh mất lý trí, chỉ còn quần quai bên dưới anh, bấu chặt vào anh, uốn hông cô lên một cách điên cuồng trong lúc anh đâm mạnh vào trong cô hết lần này đến lần khác cho đến khi cuối cùng cô lại lên đỉnh lần nữa, lần này với những cơn rung động dữ dội, những cơn co thắt vì cực khoái. Cô kêu lên trong trạng thái mê ly ngây ngất và cuối cùng kéo anh bùng nổ theo mình.

Họ nằm run rẩy trong vòng tay nhau cho đến khi anh có thể cử động trở lại, có thể với tay xuống kéo tấm chăn phủ lên người họ rồi ôm cô thật chặt vào mình.

“Em sẽ không bao giờ có thể nhận đủ từ anh,” Kate thì thầm và cố đấu tranh để có thể thở, “không nếu như chúng ta cứ làm tình mãi như thế này.”

Anh hôn cô, lẩm nhẩm tên cô khi môi cô lại tìm đến môi anh, và rồi họ cùng trôi vào giấc ngủ, hoàn toàn kiệt sức trong vòng tay nhau.

Khi Kate thức dậy vào sáng hôm sau, Jake vẫn đang say ngủ. Cơ thể anh ấm áp và rắn chắc bên cạnh cô, cô áp má vào ngực anh và nhớ đến đêm hôm trước; nhớ về chuyện họ đã cười đùa với nhau như thế nào, đã ngủ thế nào và lại làm tình với nhau như thế nào khi Jake bất thành linh kéo cô lại vào lúc nửa đêm, khao khát cô đến thế, thối lên sự khao khát không kém trong cô làm cả hai người họ lại cùng lao vào nhau điên cuồng cho đến khi cùng nhau thoả mãn. Họ thực sự hoàn hảo. Cô lại cảm thấy ham muốn anh lần nữa.

Anh ngủ rất say bên cạnh cô, kiệt sức đến mức không còn biết gì nữa. Cô nhẹ nhàng rời khỏi giường, vẫn còn cảm thấy anh trong từng tế bào trong cơ thể mình. Anh quá mệt, cô không thể chịu đựng được việc đánh thức anh dậy, nhưng cô cần sự đụng chạm của anh, cần được cảm thấy sự giải toả trong cơ thể cô. Cô quấn quanh người bằng chiếc áo choàng của anh và bước xuống phía hồ nước.

Mặt trời vẫn chưa lên, chỉ có một chút dải hồng nhạt phía đằng chân trời. Khi cô đến mép hồ nước, cô thả chiếc áo choàng xuống và bước xuống, cảm giác làn nước lạnh kéo những dây thần kinh của cô quay trở lại cuộc sống. Jake đã làm cô có cảm giác như thế này.

Jake!

Cô lao người vào lòng nước, cảm giác toàn thân bị chấn động. Rồi cô bơi ra giữa hồ, lặn xuống rồi cuộn tròn trong lòng chất lỏng lạnh ngắt đó cho đến khi toàn bộ sức nóng và nỗi khao khát của cô đã tan biến hết.

Khi cô bơi quay trở lại, Jake đã đang ngồi ở chỗ mà trước đây anh đã ngồi, lần này chỉ mặc mỗi một chiếc quần jean. Chỉ riêng hình ảnh anh ngồi đó đã làm cô không thở được, trong người lại nóng bừng lên, và cô cố gắng đấu tranh để có thể hít thở trở lại trước khi cô bơi về phía anh.

Cô dừng lại khi mực nước chỉ còn cao đến vai.

“Xin chào.” Cô nói.

“Chào.” Anh đáp lại.

“Anh đến để nhìn à?”

Anh mỉm cười, và cô cảm thấy yêu anh nhiều đến mức mù cả người.

“Đừng làm thế,” Cô nói, “em sẽ chết đuối đấy.”

Anh lắc đầu. “Anh đến để bơi.”

“Thế thì xuống đi.” Cô ra hiệu về phía sau mình. “Nhiều chỗ lắm.”

“Em đang trần truồng à?”

“Ồ, đúng thế. Thấy không?” Cô tiến về phía anh, chậm rãi bước ra khỏi làn nước. Mắt anh không hề rời khỏi cơ thể cô.

“Anh sẽ xuống ... khi em lên bờ.” Anh nói, và cô phá ra cười rồi bước về phía anh.

Cô bước lên bờ và đứng bên cạnh anh lúc này quấn trong một tấm khăn. Anh chỉ cách cô có vài inch, giống y hệt lần trước. Nhưng lần này anh chồm người về phía trước, tựa đầu vào bụng cô, tay anh vuốt ngược lên hông cô, và rất dịu dàng anh lách lưỡi mình vào trong cô.

Thế giới xoay tít xung quanh cô và cô phải bấu chặt lấy vai anh. Anh ngẩng lên nhìn cô, lúc này đang đứng run rẩy và ướt nhẹp trong ánh sáng nhàn nhạt của bình minh ban sớm. “Đó là những gì anh muốn làm buổi sáng hôm đó.” Giọng anh khàn khàn, rồi anh kéo cô xuống vào trong vòng tay anh.

“Em là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà anh đã từng gặp.” Anh vuốt ve bàn tay mình trên bụng cô. “Anh không thể tin được là anh đã ngớ ngẩn đến thế về em.” Anh cúi đầu xuống và hôn cô, nâng niu cô trong lòng.

“Em cũng ngớ ngẩn.” Cô nhẹ nhàng nói. “Em và cái kế hoạch của em.” Cô rúc sát vào anh hơn.

“Em sẽ không bao giờ tìm được anh chàng nào phù hợp với cái kế hoạch đó.” Jake nói, ôm chặt lấy cô.

“Ồ, thực ra thì em đã tìm được rồi.” Kate nói. “Rick Roberts rất hoàn hảo cho kế hoạch đó.”

Jake cau mày nhìn cô. “Nếu anh ta thực sự hoàn hảo thì em đang làm gì trần truồng với anh thế?”

Kate cười toe toét. “Anh ta hoàn hảo cho kế hoạch. Còn anh hoàn hảo cho em. Phân biệt chuyện đó đi.” Cô kéo đầu anh xuống phía cô và hôn anh, anh thở dài rồi ôm cô sát vào hơn nữa.

“Anh phải làm việc.” Anh nói. “Nhưng có lẽ hôm nay anh sẽ xin nghỉ.”

Kate lặn ra khỏi vòng tay anh và nhặt lấy chiếc áo choàng trong lúc đứng lên. “Anh làm việc đi.” Cô nói. “Em sẽ đi loanh quanh một chút khi không có anh.”

Khi Kate quay trở lại cabin của mình, cô thấy Penny đang ngồi trên bậc thang, trông có vẻ phiền muộn.

“Tôi có thể nói chuyện với chị không, Kate?” Cô ta hỏi.

“Dĩ nhiên rồi.” Cô ngồi xuống bên cạnh Penny. “Có chuyện gì thế, cô bé?”

“Tôi đã ở với Mark tối qua.”

“Ồ, điều đó thật hay. Tôi nghĩ Mark rất tuyệt.”

“Tôi cũng nghĩ thế.” Penny ử ê nói. “Và tôi đã ở với Mark *suốt* cả đêm qua.”

“Ồ, tốt.” Kate nói, và rồi toàn bộ ý nghĩa của những gì Penny vừa nói với cô tổng thẳng vào cô, cô liền thêm vào. “Ồi, không tốt chút nào.”

“Anh ấy rất ngọt ngào, và anh ấy làm tôi cười suốt.” Penny nói.

“Như một người bạn thân.” Kate gợi ý, trong đầu nghĩ đến Jake.

“Và khi anh ấy làm tình với tôi, tôi đã mất hết lý trí.”

“Như một người bạn thân thực thụ.” Kate nói, trong đầu vẫn nghĩ đến Jake.

“Tôi nghĩ là tôi đã yêu anh ấy.”

“Ồ, điều đó thật tuyệt.” Kate nói và liếc nhanh nhìn Penny, cô bé không có vẻ gì là hạnh phúc. “Đúng không?”

“Không,” Penny nói, “tôi chuẩn bị kết hôn với Allan vào tháng tới, nhớ không?”

“Ồ, đúng rồi, tôi nhớ rồi. Nhưng, cô có nghĩ rằng...” Kate gợi ý một cách thận trọng, “có thể với diễn tiến mới này và tất cả mọi thứ khác, cô tốt hơn có lẽ nên đến với Mark thay vì Allan?”

Penny lắc đầu. “Mark vẫn đang còn học đại học, tôi sẽ phải chờ rất nhiều năm mới có thể có con.”

“Này, dĩ nhiên con cái rất tuyệt.” Kate nói, “nhưng tôi thực sự nghĩ rằng tốt hơn hết cô nên

tạm thời quên phần con cái đi và tập trung vào phần đàn ông đã.”

“Tôi không biết.” Penny có vẻ bối rối. “Tôi chỉ cảm thấy thật kinh khủng về chuyện này. Tôi chưa bao giờ lừa dối Allan cả.”

“Có lẽ đó là vì cô chưa bao giờ yêu ai đó trước đây.” Kate nói, cố gắng làm sao để nghe không giống như chuyên mục tâm sự hẹn hò trên tờ *Seventeen*. “Sao cô không trải qua thêm một chút thời gian với Mark xem xem mọi chuyện như thế nào. Biết đâu cảm giác đó sẽ nhanh chóng biến mất.”

“Chị có nghĩ thế không?” Penny hỏi.

“Tôi hi vọng thế.” Kate nói, trong đầu lại nghĩ đến Jake. “Chúng ta sẽ rơi vào tình trạng hỗn loạn thực sự nếu nó không diễn ra như thế.” Cô vỗ nhẹ vào chân Penny. “Thôi nào, hãy đi ăn trưa, chơi tennis và quên các anh chàng đi một lúc nào.”

Kate chơi tennis với Penny hầu hết buổi chiều hôm đó bởi vì cô muốn được hoạt động. Cô chưa bao giờ cảm thấy đầy sức sống như thế, cảm thấy hoàn toàn nhận thức được từng tế bào trên cơ thể mình. Cô và Penny đập mạnh trái bóng tới lui mà không hề tính điểm, phá lên cười vui vẻ với nhau và thưởng thức ánh nắng buổi chiều, mồ hôi và tình bạn của họ. Vài anh chàng dừng lại để ngắm nhìn họ. Kate chờ Penny lả lơi gì đó với họ, nhưng Penny ngậm chặt lưỡi mình giữa hai hàm răng và tập trung vào việc đánh trả bóng lại, hoàn toàn lãng quên những kẻ hâm mộ mình.

“Tôi cảm thấy vui vẻ quá mức.” Cô ta nói với Kate khi họ dừng lại để lau mồ hôi.

“Tôi cũng thế.” Kate nói. “Tôi nghĩ là chúng ta sẽ khá hơn.”

“Chúng ta không thể tệ hơn được nữa.” Penny nói và cười phá lên.

Họ quay trở lại vào trong sân, và Kate nhe răng cười khi cô nhìn thấy các anh chàng xếp hàng bên ngoài hàng rào mắt xích để ngắm nhìn Penny giao bóng. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện họ cũng đang ngắm nhìn cả cô nữa.

Lúc ba giờ, họ bước vào quầy bar trong phòng ăn của khách sạn để tìm ít đồ uống lạnh, cười đùa, nói chuyện và vung vẩy những chiếc vợt của mình không nhắm vào cái gì.

“Một ngày thật tuyệt.” Penny nói khi họ bước vào trong khu vực tối mờ mát lạnh.

“Đây rồi.” Kate nói, cô vẫy tay với Mark đang đứng phía sau quầy bar. “Hai cô ca, không ăn kiêng. Loại mạnh ấy. Penny và tôi đang rất phấn khích.”

Mark nhe răng cười với cả hai bọn họ trong lúc rót cô ca ra cốc và Penny đỏ bừng mặt. Khi

cậu ta nhận thấy điều đó, cậu ta cũng đỏ mặt theo.

“Chúng ta sẽ ngồi ở chiếc bàn đầu kia.” Kate nói, cố gắng giấu nụ cười nhả nhỏ của mình. “Chúng ta quá mệt không thể giữ thăng bằng trên những chiếc ghế đầu cao ngất ngưỡng này đâu.”

Penny tìm được một cái bàn ở trong góc và chờ Kate cùng nhập bọn. “Tôi sẽ phải làm gì bây giờ?”

“Cô có sự lựa chọn nào không?” Kate hỏi. “Thực sự cô có thể quay lại và kết hôn với Allan trong khi có cảm giác như thế này với Mark không?”

“Có thể đó chỉ là say nắng thôi.” Penny nói.

“Có thể,” Kate nói, “nhưng...”

“Xin chào, tôi có thể nhập bọn được không?” Valerie thả người xuống chiếc ghế bành bên cạnh họ. “Tôi đang rối tung lên không biết phải làm thế nào đây.”

“Ồ?” Kate nói, cảm thấy bức bối vì bị xen ngang. Cô liếc nhìn qua Penny và nhận ra ngay cả Penny cũng cau có. Ai đó phải có một kỹ năng cư xử cực kỳ tồi tệ mới có thể làm Penny bức bối được. Ngày hôm nay Valerie đã đụng phải toàn bom nổ chậm rồi.

“Có chuyện gì thế?” Penny hỏi với vẻ nhả nhặn.

“Còn chuyện gì được nữa? Đàn ông.” Valerie bật cười. “Mark!” Cô ả kêu lên mà không hề ngoảnh lại. “Gin và nước khoáng!”

Penny lừ mắt nhìn cô ả.

“Cụ thể là người đàn ông nào?” Kate vội vàng hỏi, mắt liếc sang kiểm tra xem Penny có vũ khí gì không. Dường như Penny không thể làm gì nhiều với một cái cốc thủy tinh trừ khi cô bé đập vỡ nó vào mép bàn và sử dụng cạnh sắc lởm chởm để đâm vào cổ họng Valerie. Kate nhắc chiếc cốc ra khỏi tầm tay của Penny để đề phòng trường hợp đó có thể xảy ra.

“Will!” Valerie thốt lên với một vẻ cay độc. “Tôi không thể nào tin được anh ta ngu ngốc đến thế.”

“Tôi chưa bao giờ có ý tưởng là Will ngu ngốc.” Kate nói.

“Nhưng anh ta đúng là thế đấy. Anh ấy từ chối nói về quán bar mới. Trong khi chúng tôi càng nấn ná lâu ở cái ý tưởng đó bao nhiêu thì chúng tôi càng mất thêm nhiều lợi nhuận ở đó bấy nhiêu. Tôi đã làm mọi thứ ngoài việc nói toạc móng heo ra với anh ấy là có một tập đoàn

khách sạn khác đang cố gắng lôi kéo tôi về làm cho họ, thế mà anh ấy cứ phốt lờ tôi.” Cô ả kết thúc bài diễn văn đả kích của mình bằng một câu than vãn ỉ ôi. “Như thế là anh ấy không quan tâm vậy.”

“Có thể là anh ấy không quan tâm thật.” Penny nói.

“Dĩ nhiên là anh ấy quan tâm rồi.” Valerie vặc lại. “Khốn kiếp, tôi có một kế hoạch ở đây chứ.”

“Đừng nói thế.” Kate nhăn mặt phản đối.

Mark đem gin và nước khoáng ra cho Valerie và nháy mắt với Penny trước khi cậu ta quay trở lại chỗ quầy bar.

“Đúng thế, những kế hoạch dành cho những con chim.” Penny rầu rĩ nói.

“Hai người đang nói chuyện gì thế?” Valerie hỏi.

“Ồ, tôi có một người bạn.” Penny nói, lờ mắt nhìn Kate như thể muốn nói “Im nào.”

“Và cô ta lập kế hoạch cưới một anh chàng thực sự giàu có và ổn định để cô ta có thể ở nhà, trở thành một người nội trợ, một người mẹ có cả tá con cái bởi vì đó chính là những gì cô ta thực sự mong muốn. Chị hiểu không?”

“Không,” Valerie nói. “Nhưng nếu đó là những gì cô ta muốn thì thật kinh khủng.”

“Và cô ta tìm được một gã hoàn hảo.” Penny ử ê nói tiếp. “Rồi cô ta tình cờ phát hiện ra mình yêu một anh chàng nghèo khổ, một người không bao giờ có thể có nhiều tiền và sẽ không thể có con với cô ta trong nhiều năm tới.”

“Thế vấn đề là gì?” Valerie hỏi.

“Gì cơ?” Kate nói

Valerie nhún vai. “Cô ta sẽ chọn anh chàng giàu có. Tình yêu không kéo dài, tiền bạc thì có nếu cô biết cách sử dụng nó.” Cô ả quay sang nhìn Penny. “Nói với bạn cô đá gã trai nghèo khổ kia đi, kết hôn với anh chàng giàu có và sử dụng hàng đêm của mình để làm một cuộc đầu tư. Đó là những gì tôi sẽ làm.”

“Tôi chắc là cô sẽ làm thế.” Kate nói. “Cô có yêu Will không?”

“Ồ, dĩ nhiên là tôi yêu Will.” Valerie nói.

“Thế sẽ thế nào nếu như anh ấy không có cái khách sạn này?” Kate hỏi. “Sẽ thế nào nếu anh ấy chỉ điều hành một cửa hàng máy tính?”

Valerie suy nghĩ về điều đó. “Còn phụ thuộc vào quy mô của cửa hàng máy tính đó, tôi nghĩ thế, và những gì tôi có thể làm với nó.”

Kate nghiêng đầu và nhìn Valerie như để đánh giá. “Chuyện này không phải là về tiền bạc, đúng không?”

“Gì cơ?” Valerie hỏi với vẻ thắc mắc.

“Nó không phải vì chuyện tiền bạc, mặc dù cô cũng muốn có nó. Chuyện này là về khách sạn, về việc xoay vòng, xử lý và lập kế hoạch. Đó là những vấn đề làm cô cảm thấy lưu tâm.”

“Tôi nghĩ thế.” Valerie nói. “Ý cô muốn nói gì thế?”

“Bởi vì đó cũng là những thứ làm tôi lưu tâm.” Kate nói. “Tôi muốn đối mặt với những thách thức, tôi không thể chỉ ngồi chơi trên mặt hồ và ngắm nghía mấy con cá trong suốt cuộc đời còn lại của tôi. Tôi muốn được tham gia vào những trò chơi.” Cô cần môi suy nghĩ. “Tôi ghét chuyện đó, nhưng đó là tôi.”

“Tại sao lại ghét nó?” Valerie nhìn cô như thể cô đã phát điên. “Cô cực kỳ tuyệt vời với những gì cô làm.”

“Đúng thế, nhưng giờ có vấn đề xảy ra với những gì mà tôi muốn.” Kate nói.

“Tôi không thể tin là cô lại để cho chuyện gì có thể ngăn cản cô đạt được những gì cô muốn.” Valerie nói. “Tôi đã thực sự ngưỡng mộ điều đó ở cô.”

“Cảm ơn, Valerie.” Kate nói và đứng dậy. “Xin phép một lát. Tôi cần một cốc cô ca khác. Lần này sẽ pha với rum, tôi nghĩ thế.”

Buổi tối hôm đó quán Nancy như một nhà thương điên, và Kate phục vụ đồ uống cho đến khi cô cảm thấy mụ mẫm cả người. Ba ngày trước đó, cô là một khách hàng, tối nay cô đã là người phục vụ chuyên nghiệp.

Cô đem một chai bia là một cốc vang lạnh cho Brad và bạn hẹn của anh ta, anh ta cười toe với cô và nói. “Cảm ơn, Kate.”

Ba ngày trước đó anh ta mò mẫm sờ soạng cô. Giờ thì là “Cảm ơn, Kate.” Tốt hơn hết là anh ta nên để lại một khoản boa kha khá.

Cô rót cô ca pha lẫn và không pha lẫn với rum. Cô thả những quả ô liu vào trong rượu martini và ngâm những ly tequilla vào trong muối. Cô chất đầy những đĩa bánh quy cây hết lần này đến lần khác. Cô phân phát đồ uống qua quầy bar, gọn gàng né tránh những bàn tay chỉ chực thò ra để phát vào miệng cô, nói với những người say xỉn rằng cốc tiếp theo của họ sẽ là cà phê, nhận yêu cầu từ vài bàn cùng một lúc và phục vụ những bàn đó mà không mắc phải sai sót nào. *Mình khá chuyên nghiệp với chuyện này*, cô nghĩ. Đó là một ý nghĩ dễ chịu vì dù sao thì cô cũng đang cảm thấy đặc biệt vui vẻ. Khi cô tình cờ đi ngang qua Jake lúc anh đang chòm người trên bàn bi-a, cô vỗ vào miệng anh như để ăn mừng.

Anh đánh trượt.

“Chúa ơi, tôi ước gì cô sẽ ở lại đây mãi mãi.” Ben kêu lên với cô, cô bật cười và tiếp tục phục vụ đồ uống cho hết khách này đến khách khác.

Jake ngắm nhìn cô khi cô lắt léo xuyên qua đám đông, mỉm cười với tất cả mọi người, để lại một hàng dài những nụ cười toe toét hài lòng ở phía sau lưng cô. Trông như thể cô thuộc về nơi này vậy. Cô thực sự thuộc về nơi này, cùng với anh.

Thế rồi, như một lời nguyện rửa xấu xa, một ý nghĩ khác ập đến: *Cô ấy sẽ làm gì ở đây? Ở nơi này không có gì cho cô ấy cả. Và người có nhớ chuyện gì đã xảy ra lần cuối cùng khi người mê mẩn một cô nàng thông minh tóc vàng với một thân hình tuyệt hảo không? Điều gì làm người nghĩ rằng lần này người sẽ thông minh hơn?*

“Cậu có chơi bi-a không đấy?” Ben hỏi.

“Có.” Jake nói ngắn gọn và xua những ý nghĩ về tương lai ra khỏi đầu. Anh sẽ nghĩ về chuyện đó sau. Rất lâu sau. Xét cho cùng thì anh vẫn còn chưa chắc chắn về chuyện anh có cảm giác như thế nào về cô.

Anh ngẩng đầu lên và nhìn thấy Kate bước ngang qua Brad, anh chàng với tay ra và vỗ vào miệng cô trước khi cô kịp có thời gian để né tránh. Cô đổ một chút bia lên anh ta, và anh ta bật cười.

Jake đặt cây gậy của mình xuống.

“Sẽ quay lại ngay.” Anh nói với Ben và bước về phía Brad.

Anh đặt một tay lên lưng ghế của Brad và tay còn lại trên mặt bàn ở ngay trước mặt anh ta và chòm người tới.

Brad ngẩng lên nhìn.

“Chào Jake.” Anh ta vui vẻ chào.

“Đừng có chạm vào Kate.” Jake nói.

Brad nhìn lên, nụ cười của anh ta héo đi.

“Nếu cậu hiểu ý tôi.” Jake nhẹ nhàng thêm vào.

“Hiểu rồi.” Brad gật đầu. “Xin lỗi về chuyện đó.”

“Không sao.” Jake vỗ vỗ vào lưng anh ta rồi thông thả quay trở lại bàn bi-a. Ben tựa người lên cây gậy của mình và nhả nụ cười với anh.

“Sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu chúng ta chỉ đơn giản là dán nhãn cho họ.” Ben nói. “Rồi tất cả mọi người sẽ biết là không nên xớ rớ đến các cô nàng của chúng ta.”

“Im mồm lại và chơi bi-a đi.” Jake cầm gậy của mình lên.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ là tôi có thể nhìn thấy cảnh cậu lên tiếng vì một người đàn bà.” Ben châm chọc anh. “Ngay trước mặt toàn bộ quán bar và tất cả mọi thứ.”

“Tôi chỉ không nghĩ là cô ấy đáng phải chịu đựng chuyện đó.” Jake lờ mắt nhìn bạn với vẻ bức mình. “Cậu có định chơi không thì bảo?”

“Tôi sẽ chơi ngay đây.” Ben bôi lơ cho gậy của mình. “Thật buồn cười là cậu không bao giờ cảm thấy khó chịu khi Thelma hay Sally phải chịu đựng những chuyện như thế.”

“Thelma và Sally có thể tự chăm sóc cho chính mình.”

“Và Kate thì không thể à?” Ben bật cười. “Kate có thể chăm sóc cho tất cả chúng ta ấy. Nếu chúng ta đặt cô ấy vào trong một bộ sắc phục, chúng ta sẽ không cần phải có một đội hải quân nữa.”

“Nancy cũng có thể tự chăm sóc mình. Thế cậu sẽ làm gì nếu Brad bám theo cô ấy?”

“Như những gì mà cậu đã làm, bạn thân ạ.” Ben nói. “Đó chính xác là ý mà tôi muốn nói.”

Jake đứng im một lúc rồi nghĩ thầm. *Ồ, đúng thế. Mình vẫn chưa chắc chắn mình cảm thấy như thế nào về cô ấy. Ôi, quỷ tha ma bắt.*

Anh di chuyển vòng quanh chiếc bàn. “Đánh đi.” Anh nói với Ben. “Lần này cố gắng chọc

một viên bi vào trong lỗ đi đấy.”

Phần lớn là Kate phục vụ bia. Những chiếc chai cổ dài, những chiếc bình, những chiếc cốc. Cô có cảm giác mình như con chuột Mickey trong “The Sorcerer’s Apprentice.” Sau một lúc, cô tựa người vào quầy bar và nhìn những chai bia đang bước dần đều về phía cô, bắn tung toé bọt lên chân cô. Toàn bộ thế giới quanh cô như thể được làm từ chất lỏng vậy.

“Kate!”

Cô lắc người cho tỉnh lại rồi quay lại với Nancy.

“Nghỉ đi một chút.” Nancy nói. “Mười giờ rồi, chúng ta sẽ chậm lại một chút.”

“Sao mà cậu nói thế được?” Kate hỏi. Quán bar vẫn đang nêch chặt cứng những người là người, tiếng ồn ào vẫn còn âm ỉ.

“Bởi vì chúng ta sẽ nói chuyện với nhau thay vì vận chuyển đồ uống. Cậu có muốn ngồi xuống một chút không?”

“Không.” Kate quay lại nhìn chiếc bàn mà cô vừa phục vụ. “Hãy nhìn anh chàng trong chiếc áo phông màu xanh da trời kia. Mình nghĩ là anh ta đã uống đủ rồi.”

“Đúng thế.” Nancy gật đầu. “Mình sẽ cảm thấy ghét khi cậu ra đi. Cậu đang nắm bắt công việc ở đây rất tuyệt gần như mình vậy.”

Khi cô ra đi. Cô cố gắng tránh ý nghĩ đó nhưng nó vẫn cứ vỗ thẳng vào mặt cô.

“Này, Nancy, thêm hai chai nữa ở đây.” Early gọi.

Nancy quay lại để chuẩn bị đồ uống và nhìn thấy vẻ mặt của Kate. “Cậu sẽ ra đi, đúng không?”

“Đúng thế.” Kate lặng người, lẩm bẩm.

“Chỉ là kiểm tra thôi. Mình đã nghĩ cậu có thể đã thay đổi quyết định của mình, vì Jake và những thứ khác.” Nancy đẩy chiếc khay ngang qua quầy. “Cái này cho Early và Ross ở bàn bi-a phía góc kia.”

“Mình thấy họ rồi.” Kate cầm chiếc khay lên rồi khựng lại. “Mình không thể nào từ bỏ toàn bộ cuộc sống của mình chỉ vì một đêm.” Cô nói với Nancy. “Điều đó sẽ rất ngu ngốc. Anh ấy chưa bao giờ nói là anh ấy yêu mình, làm sao anh ấy có thể nói thế chứ? Bọn mình mới chỉ biết

nhau có một tuần, thậm chí còn chưa được một tuần.”

“Mình biết.” Nancy nói. “Nhưng mình muốn cậu ở lại không chỉ vì Jake, mình muốn cậu ở lại vì mình nữa.” Cô tỳ lên quầy bar. “Mình có rất nhiều bạn ở đây, những người mà mình cùng lớn lên, nhưng cậu và mình ... nói chuyện với nhau, về quán bar và những thứ khác nữa. Mình sẽ rất nhớ cậu.”

“Mình cũng sẽ nhớ cậu.” Kate nói, giọng cô như có nước mắt. “Tốt hơn hết là mình nên đem mấy thứ này đến cho Early.”

“Mình không định làm cậu buồn, bạn thân mến.” Nancy vỗ vỗ vào tay cô. “Chúng ta vẫn còn hơn một tuần nữa trước khi cậu rời khỏi đây. Giờ cứ thưởng thức nó đi đã. Đây, đem hai chai cho Ben và Jake luôn, đến lượt họ rồi.”

Kate bê cái khay quay trở lại góc quán bar, đưa cho Ross ly whiskey và Early cốc gin. “Cảm ơn, Kate.” Ross nói. Còn Early nói. “Cô thật tốt bụng, Kate.”

“Hân hạnh cho tôi.” Cô nói và mỉm cười bởi vì cô thực sự cảm thấy thế. Có một điều gì đó thật kỳ diệu khi được ở một nơi mà ta biết tất cả mọi người và tất cả mọi người đều biết ta. Như ở nhà vậy.

Cô đem bia đến cho Jake và Ben.

“Vỗ mộng cậu ta lần nữa đi.” Ben nói với cô khi anh ta đang nhìn Jake cúi xuống ngấm một viên bi. “Tôi gần như thắng trận khi vừa nãy cô làm thế.”

“Nếu như anh chỉ gần như thắng thôi thì điều đó có gì hay ho đâu?” Kate hỏi.

“Ồ, thế thì làm gì đó khác nữa đi.” Ben cắn nhần. “Quý tha ma bắt, chúng tôi trả cho cô mức lương tối thiểu. Hãy kiếm tiền nuôi thân đi.”

Kate đặt chiếc khay xuống khi Jake di chuyển vòng quanh chiếc bàn để thực hiện cú đánh tiếp theo. “Lại đây nào, cậu bé to đầu.” Cô ngoắc ngón tay vào thắt lưng quần của anh và kéo anh về phía cô. Rồi cô hôn lên miệng anh và nghe thấy ai đó hò reo phía sau lưng cô.

Cô đã nghĩ là anh sẽ tránh ra, nhưng anh lại tỳ hẳn vào cô, uốn cong lưng cô xuống bàn bi-a trong lúc lười anh trượt vào trong miệng cô. Chiếc mũ của cô rơi xuống. Anh hơi nấn ná không muốn kết thúc nụ hôn vì thế cô vội chấm dứt nó, khi cô dứt ra khỏi anh, anh ghim cô thật chặt xuống bàn và nói. “Anh đã bao giờ kể cho em nghe về giấc mơ của anh trên những chiếc bàn bi-a chưa?”

“Chưa!” Cô luồn người lách ra khỏi người anh, mặt đỏ bừng.

Anh chụp chiếc mũ trở lại lên đầu cô. “Đừng có khơi mào chuyện gì mà em không thể kết thúc.” Anh nói, nhăn nhở cười với cô, và rồi quay trở lại bàn bi-a.

Ben lắc đầu nhìn anh.

“Bọn tôi tưởng là sẽ được chứng kiến một buổi trình diễn lớn cho thấy là *“Jake Templeton cuối cùng cũng đã bị hạ gục”*, nhưng giờ thì chúng tôi sẽ không có cơ hội nữa rồi.”

“Cái vụ ‘*cuối cùng*’ này là thế nào đấy?” Jake trông có vẻ bị xúc phạm. “Tôi không hề tuyệt vọng.” Anh nghiêng cứu chiếc bàn để điều chỉnh cú đánh của mình. Rồi khi anh ngẩng chiếc gậy và nhớ lại cảm giác Kate ngã người ra phía bên dưới anh cũng ở ngay vị trí đó. Nếu trước đây anh chưa có giấc mơ nào với những chiếc bàn bi-a thì lúc này anh đã có.

Anh đánh trượt.

“Thêm một vận động viên vĩ đại nữa bị huỷ hoại bởi sex.” Ben reo lên và bắt đầu với lượt đánh của mình.

“Rất tuyệt.” Nancy nói khi Kate quay trở lại quầy bar.

“Mình không biết có chuyện gì xảy ra với mình nữa.” Kate kéo chiếc mũ sụp xuống che ngang mắt.

“Đoán thử nhé, Jake.”

“Rất khôi hài.”

“Cậu chắc là cậu sẽ rời khỏi đây chứ?” Nancy hỏi. “Dường như là cậu đã luôn luôn ở đâu đó quanh đây.”

“Mình chắc chắn.” Kate nói. “Mình cần phải làm việc và không có gì cho mình làm ở đây cả. Hơn nữa, mình không nghĩ là Jake có hứng thú với chuyện gì đó mãi mãi. Chỉ nội cái ý nghĩ mình ở lại đây nghe đã không có khả năng rồi.”

Một tiếng reo hò chiến thắng vang lên từ phía cuối quầy bar. “Kate, tôi yêu cô.” Ben hét lên với cô.

“Đây là lần thứ hai Ben thắng trong vòng một tuần.” Nancy nói. “Nếu điều đó có thể xảy ra thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Bốn người họ đóng cửa quán bar vào lúc nửa đêm và cùng nhau bước về phía bãi đỗ xe phía sau quán bar.

“Tôi không tin được là tôi đã đánh bại cậu.” Ben nói, vẫn còn say sưa với chiến thắng. “Hai lần trong một tuần.”

“Tôi không tập trung.” Jake vòng tay quanh người Kate và kéo cô lại gần. “Tốt hơn hết là cậu nên khen ngợi cô ấy.”

“Đàn bà,” Ben nói. “Cậu phải yêu thương họ.” Anh ta bước lên phía sau Nancy và vòng tay ôm lấy cô. Cô nhắm mắt lại và tựa người hẳn vào anh, mỉm cười. “Hai mươi năm rồi. Thế mà anh vẫn làm em phát điên lên.”

“Nếu chúng tôi là kỳ đà cản mũi thì hãy lên tiếng ngay.” Jake nói. “Nếu không chúng tôi sẽ đứng lại nhìn đấy.”

“Ý kiến hay.” Ben nói. “Có thể cậu sẽ học được cái gì đó.”

“Không cần nếu như cậu làm tình như chơi bi-a.”

“Này, tôi đã thắng đấy.”

“Thôi nào,” Kate kéo tay Jake, “Em mệt, và người em toàn là bia, hơn nữa Nancy luôn chủ động đấy chứ.” Cô kéo anh về phía chiếc xe.

“Vấn đề của em là em không đủ dạn dĩ.” Jake nói với cô. “Đàn ông thích người phụ nữ có thể thể hiện một chút hứng thú nào đó. Em cứ làm hết sức mình để nhận và em sẽ không bao giờ nhận được...”

“Vào xe đi.” Kate nói. “Em sẽ cho anh biết thế nào là dạn dĩ.”

Buổi sáng hôm sau, Kate quay về cabin của mình và nhìn thấy Penny đang khóc lóc thảm thiết trên bậc thềm.

Kate đưa cô bé vào trong cabin và rửa mặt cho cô ta bằng nước lạnh. “Có chuyện gì thế?”

“Tôi đã quyết định.” Penny nuốt khan và ngồi xuống trên giường. “Tôi quyết định điều thông minh duy nhất tôi phải làm là sống với Allan, vì thế tôi đã nói với Mark rằng tôi sắp kết hôn. Anh ấy phát điên lên...” Penny lắc đầu.

“Này, cậu ấy có lý do làm thế.” Kate ngồi xuống bên cạnh Penny. “Cô sẽ cảm thấy thế nào

nếu tình huống xảy ra ngược lại, cô ngủ với cậu ấy, rồi sau đó cậu ấy nói với cô là cậu ấy đã đính hôn?”

“Tôi đã nghĩ là những gã trai họ không quan tâm. Tôi đã nghĩ họ chỉ thích sex, chị biết không?”

“Tôi không nghĩ Mark là một ‘gã trai’. Tôi nghĩ cậu ấy là một con người. Tôi nghĩ cậu ấy thực sự quan tâm đến cô.” Kate hít một hơi thật sâu. “Tôi biết là cô cũng thực sự quan tâm đến cậu ấy.”

Penny lại bắt đầu khóc lóc. “Tôi phải làm gì bây giờ?”

“Gọi Allan và bảo với anh ta tất cả chỉ là sai lầm.”

“Tôi không thể. Lễ cưới đã được lên kế hoạch. Chúng tôi đã đặt khách sạn, váy của tôi đã may xong.”

“Cô định trải qua quãng đời còn lại với một người đàn ông mà cô không yêu chỉ bởi vì chuyện đã đặt khách sạn và một cái váy? Cô có bị mất trí không đấy?”

“Đúng vậy.” Penny nói và khóc to hơn.

“Cô muốn tôi làm gì, Penny?”

“Xử lý lại chuyện này cho đúng.” Penny nhìn cô trông như một cô bé.

“Tôi không thể, cô bé.” Kate nói. “Cô sẽ phải tự mình xử lý nó. Chọn người này hoặc người kia.”

“Allan.”

“Thôi được. Thế thì chuyện Mark phát điên không có ý nghĩa gì cả. Bởi vì dù sao thì cô cũng sẽ không bao giờ gặp lại cậu ta nữa.”

Penny khóc ầm lên và ngã lăn ra giường.

“Thôi nào, Penny.” Kate vỗ nhẹ lên lưng cô ta. Thật hài hước. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mình sẽ là người vỗ về người khác.

“Chị không hiểu được đâu.” Penny nức nở. “Chị sẽ có Jake mãi mãi.”

“Không đâu.” Kate nuốt xuống khó nhọc khi nhớ lại. “Tôi sẽ rời khỏi đây sau một tuần nữa.”

Một tuần. Bảy ngày.

Penny ngẩng đầu lên từ phía dưới giường. “Vì sao?”

“Bởi vì tôi có một công việc ở thành phố và...”

“Chị bỏ Jake vì một công việc, thế rồi chị bảo tôi bị mất trí?”

“Chuyện đó khác.” Kate mệt mỏi nói, bước tới và ngồi lên mép giường.

“Jake có biết không?”

“Có.” Anh ấy hẳn là phải biết, mình và anh ấy chưa nói về chuyện đó, nhưng anh ấy hẳn là phải biết.

“Tôi cá là anh ấy không biết.” Penny lau nước mắt bằng lưng bàn tay. “Anh ấy phát cuồng lên vì chị.”

“Không cuồng đến mức đó đâu.” Kate nói với vẻ dứt khoát.

Penny ngồi dậy bên cạnh cô. “Chúng ta làm mọi chuyện không tốt lắm, đúng không?”

“Đúng thế.” Kate đồng ý. Nhưng chúng ta vẫn chưa làm xong đâu. Tôi nghĩ cô tốt hơn hết là nên nghĩ lại về Mark và Allan.”

Penny im thinht.

“Tuởng tượng đến chuyện sống với Allan trong suốt quãng đời còn lại.” Kate nói. “Tuởng tượng đến chuyện sẽ không bao giờ gặp lại Mark nữa.”

“Chị nghĩ là tôi nên ở lại với Mark?” Penny sụt sịt.

“Tôi nghĩ cô không có sự lựa chọn nào cả.” Kate nói. “Nếu cô buồn phiền đến mức này khi cậu ấy nổi điên lên với cô, thì cô sẽ còn cảm thấy thế nào nếu cô không bao giờ gặp lại cậu ấy nữa?”

Penny lại ngã ra giường và lại bắt đầu khóc lóc, Kate thở dài và đưa cho cô ta thêm một ít khăn giấy. *Còn mình rồi sẽ cảm thấy thế nào đây? Cô tự hỏi bản thân trong lúc vỗ về Penny. Mình cảm thấy cũng muốn lăn ra bên cạnh cô bé này và khóc toáng lên. Đây là một đồng hồ đếm ngược, nhưng mình sẽ không nghĩ về điều đó lúc này. Mình sẽ để bản thân mình được tận hưởng sự vui vẻ, chết tiệt thật, mình sẽ nghĩ về tương lai sau.*

Rất lâu sau.

CHƯƠNG X

Phần còn lại trong kỳ nghỉ của Kate trôi qua trong sự dễ chịu, lười biếng lênh đênh trên mặt hồ với Jake vào mỗi buổi sáng, chơi với Penny trong mỗi buổi chiều, phục vụ quán bar vào mỗi buổi tối, và rồi làm tình với Jake với một niềm đam mê đến nỗi cô quên hết tất cả mọi thứ trên đời này ngoài hai người bọn họ. Thi thoảng, nỗi lo sợ về tương lai lướt qua trong ý thức của cô, nhưng cô nhận chìm nó xuống một cách tàn nhẫn. Cô sẽ không rời khỏi đây trước ngày thứ Bảy. Cô sẽ nghĩ về nó sau, không phải lúc này.

Tuần lễ đó trôi qua gần như êm ả. Cô cùng với Nancy bàn bạc về bản kế hoạch liên quan đến quán bar và cảm thấy một sự hài lòng mà cô đã không còn cảm thấy trong một thời gian khá dài, như thể mọi việc đã bắt đầu đâu vào đấy ở đó. Biết về tư tưởng sở hữu không muốn chia sẻ với ai của Nancy dành cho quán bar, ban đầu cô cẩn thận để không vượt quá giới hạn, nhưng Nancy dường như rất thực lòng tán dương những thay đổi mà cô đề xuất, và cuối cùng Kate cảm thấy thoải mái và rất thích thú khi làm việc với Nancy.

Ở khách sạn, cô chứng kiến cảnh Donald Prescott theo đuổi Valerie với một sự kiên nhẫn tuyệt đối của một doanh nhân theo đuổi một món hời. Valerie đã làm mọi thứ ngoài việc quăng anh ta vào mặt Will, trong khi Will vẫn tỏ ra hoàn toàn thờ ơ từ đầu đến cuối.

Và dĩ nhiên, Jessie gọi điện.

“Cậu đã đính hôn chưa?” Kate nghe cô bạn hỏi ngay khi cô vừa nhấc điện thoại lên.

“Có chuyện gì xảy ra với ‘Xin chào’ thế?”

“Xin chào. Cậu đã đính hôn chưa?”

“Chưa, và mình sẽ không đính hôn.” Kate nói. “Mình đã yêu một anh chàng bị dị ứng với chuyện hôn nhân.”

“Jake bị dị ứng với chuyện hôn nhân sau vụ một cô nàng trợ lý biện lý quận tồi tệ à? Anh ấy có vẻ cứng rắn hơn thế.”

“Làm thế nào mà cậu biết mình đang nói về Jake?”

“Ôi, thôi nào.” Jessie nói. “Chuyện đó quá rõ ràng. Ngay khi mình nghe chuyện cậu đã uống bia với anh ấy trên một chiếc thuyền, mình đã biết chuyện này chỉ còn là vấn đề về thời gian thôi. Thế anh ấy có đáp ứng đầy đủ những tiêu chuẩn quan trọng trong bản kế hoạch của cậu không?”

“Những tiêu chuẩn quan trọng?”

“Cậu biết đấy,” Jessie nói. “Có khiếu hài hước. Coi trọng quyền bình đẳng nam nữ. Tuyệt hảo trên giường. Yêu cậu đến phát điên?”

Kate nghĩ về điều đó, rồi cảm thấy ngạc nhiên. “Có,” cô nói chậm rãi. “Anh ấy đáp ứng được những tiêu chuẩn đó. Cậu biết gì không, anh ấy đáp ứng được.”

“Tốt.” Jessie nói. “Cậu có thể cưới anh ấy.”

“Mình không nghĩ thế.” Kate nói. “Mình không nghĩ Jake sẽ lại kết hôn lần nữa.”

“Ha.” Jessie kêu lên.

“Cậu không biết Jake đâu.” Kate nói.

“Đúng thế, nhưng mình biết cậu.” Jessie nói. “Cậu sẽ tìm ra cách nào đó. Giờ thì cậu muốn làm gì với cái bánh cưới của cậu?”

“Cá.” Kate nói, chắc chắn là Jessie đang làm cô cảm thấy phấn khởi hơn. “Và một chiếc thuyền có mái chèo.”

“Cậu sẽ có nó.” Jessie nói. “Mình sẽ bắt đầu thiết kế nó ngay đây.”

Vào thứ Năm, sau một trận đấu tennis vô cùng căng thẳng và một cuộc nói chuyện thậm chí còn căng thẳng hơn ở cabin sau đó, Kate nắm lấy tay Penny trong lúc cô ta gọi một cú điện thoại đầy nước mắt cho Allan để hủy vụ đính hôn của họ.

“Tôi đã làm một việc đúng, đúng không?” Penny hỏi sau khi cô ta gác máy và Kate thì đang lau nước mắt cho cô ta.

“Tại sao cô không đến thảo luận chuyện này với Mark?” Kate gợi ý. “Xem xem cô sẽ cảm thấy thế nào?”

“Chị có nghĩ là anh ấy còn muốn nói chuyện lại với tôi không?” Penny hỏi.

“Đó là điều chắc chắn.” Kate nói. “Hãy bắt đầu bằng chuyện nói với cậu ấy là cô không còn đính hôn nữa bởi vì cô yêu cậu ấy và sẽ yêu cho đến cuối đời.”

“Thôi được.” Penny nói. “Nhưng ngay cả nếu anh ấy không muốn nói chuyện với tôi nữa, tôi

vẫn cảm thấy thoải mái vì đã hủy vụ đính hôn này. Allan thực sự quá tức tưởi trên điện thoại. Tôi sẽ không kết hôn với anh ấy ngay cả khi Mark không còn cần tôi nữa.”

“Thật tốt khi biết điều đó.” Kate nói. “Đi nào, tôi sẽ đưa cô xuống đó. Dù sao thì tôi cũng cần phải nói với Jake là tôi sẽ muộn một chút.”

Jake và Will đang nói chuyện bên chiếc bàn tiếp tân trong sảnh khi họ bước vào, vì thế Kate đứng cạnh cánh cửa bên cạnh quầy bar và nhìn Penny cố gắng bắt chuyện với Mark. Cậu ta nhìn Penny với vẻ thận trọng khi cô nàng bước vào, và rồi Penny chồm qua quầy bar và nói điều gì đó. Mark đánh rơi chiếc cốc cậu ta đang cầm, nhảy vọt qua quầy bar và kéo Penny vào trong vòng tay mình.

Kate cười và quay đi, trong đầu nghĩ, *mình thích kết thúc có hậu. Mình không biết liệu Jake có thể nhảy qua quầy bar như thế vì mình hay không?*

Cô tiến về phía bàn tiếp tân để hỏi anh đứng lúc Valerie bắt được cô.

“Tôi đã tìm cô khắp nơi.” Cô ta kêu lên và khoác tay quanh người Kate.

“Tôi phải nói chuyện với Jake rồi phải đi luôn.” Kate vội nói. “Tôi không thể chơi trò tắm bể hay cái gì khác đâu.”

Valerie bật cười. “Đừng có ngốc thế. Tôi muốn nói chuyện về chúng ta.”

“Chúng ta?” Kate hỏi với vẻ thắc mắc. “‘Chúng ta’ nào?”

“Cô và tôi.” Valerie nói. “Chúng ta sắp tới sẽ trải qua rất nhiều thời gian bên nhau, thành thật mà nói, tôi không thể vui mừng hơn. Giờ khi Jake đã nghiêm túc...”

“Gì cơ?” Kate hỏi, cố gắng tự giải thoát cho chính bản thân mình. “Tôi không biết...”

“Nào đừng có làm dáng thế.” Valerie nói. “Tất cả mọi người đều đã biết chuyện cô với Jake rồi.”

“Ồ, tuyệt thật.” Kate nói.

“Chuyện này sẽ chỉ liên quan đến bốn chúng ta.” Valerie bắt đầu. “Tôi biết lúc này vẫn còn là quá sớm để cô và Jake quyết định ngày...”

“Này, Valerie...”

“Nhưng Will và tôi sẽ công bố rất nhanh thôi.” Valerie nói, tỏ ra vô cùng hài lòng. “Tôi không biết vì sao trước đây tôi lại buồn bực đến thế. Đến giờ đáng lẽ tôi phải biết đó chính là con người của Will.”

Kate liếc nhìn về phía Will ở phía sau chiếc bàn tiếp tân. “Valerie, cô đã thực sự thảo luận chuyện này với Will chưa?”

“Ồ, nói theo một cách nào đó, dĩ nhiên là rồi.” Valerie nói.

“Không phải *‘nói theo một cách nào đó’*,” Kate nói, “Theo cái cách ngồi xuống và cô nói rằng ‘Em nghĩ chúng ta nên kết hôn’ ấy, và anh ấy nói rằng ‘Anh đồng ý.’”

Valerie lắc đầu. “Đó không phải là cách sống của Will và Jake.” Cô ta giải thích. “Họ không thích phải đối mặt. Cô cố làm điều đó và rồi cô sẽ không đạt được điều gì cả đâu.” Cô ta hạ giọng xuống. “Cả hai bọn họ đều rất ngoan cố.”

“Tôi biết.” Kate nói. “Nhưng tôi không nghĩ...”

Valerie vỗ vỗ vào cánh tay cô. “Tin tôi đi. Tôi biết những người nhà Templeton.” Cô ta mỉm cười với Kate. “Xét cho cùng thì tôi sắp trở thành một người Templeton. Và nếu như cô đánh quân bài của mình đúng, thì cô cũng sẽ thế.”

Kate nhìn Valerie với vẻ hoảng sợ. Cô ta thậm chí còn chưa nói gì với Will. Cô ta chỉ cho rằng cô ta biết chuyện gì đang diễn ra mà thôi.

Kate ngẩng lên và nhìn thấy Jake đang băng qua sảnh khách sạn bước về phía cô. Dĩ nhiên, cô cũng chưa nói gì với Jake cả, và cô đang sắp hết thời gian rồi. *Mình không khá hơn Valerie chút nào cả*, cô nghĩ. *Mình phải dừng cái việc lảng tránh này lại, Jake sẽ muốn mình đối mặt với anh ấy về chuyện này.*

“Jake không phải là người như thế.” Cô nói với Valerie.

“Cô sẽ thấy.” Valerie nói. “Tất cả bọn họ đều như thế.”

“Anh đã có mẫu đặt hàng cho Nancy.” Jake nói và bước đến từ phía sau lưng cô. “Em muốn xem qua nó ngay bây giờ hay chờ đến tối nay?”

“Để tối đi.” Kate nói, cô hít vào thật sâu. “Chúng ta cần nói chuyện.”

“Vì sao?” Jake hỏi với vẻ nghi ngờ.

Valerie ve vẩy ngón tay với Kate. “Tôi đã cảnh báo cô rồi.” Cô ta nói và bỏ họ lại đó để đến chỗ Will ở bàn tiếp tân.

“Nói với anh là em sẽ không lên kế hoạch bất kỳ chuyện gì với Valerie đi.” Jake nói.

“Em không lên kế hoạch gì với Valerie cả.” Kate nói. “Chúng ta đang làm gì ở đây?”

“Chúng ta đang đứng trong sảnh khách sạn.” Jake nói. “Đây là một trò chơi gì à?”

Kate cố đứng thật vững. “Không. Anh và em. Cái thứ mà chúng ta đang làm. Nó là cái gì thế?”

“Thứ gì?”

“Mối quan hệ này.” Kate nói.

Jake rên lên và lùi lại một bước. “Anh ghét từ đó.”

Kate nhìn về phía bàn tiếp tân. Valerie đang đứng bên cạnh Will, lắc đầu với cô và mỉm cười. Sự rút lui của Jake được chứng kiến rõ ràng qua chiếc sảnh rộng vắng người. “Thôi được.” Kate nói, rồi quay đi.

Jake tóm lấy tay cô và kéo cô quay lại. “Nghe này, giờ không phải là lúc hay là nơi để nói về chuyện này.”

“Được thôi.” Kate nói. “Thế thì khi nào và ở đâu?”

“Sau này.” Jake nói, đưa mắt nhìn quanh sảnh. “Rất lâu sau này. Ở một nơi nào đó khác.”

“Em sẽ về nhà vào ngày kia.” Kate nói.

Jake ngẩng phắt đầu lên đối diện với cô. “Thứ Bảy?”

Kate gật đầu. “Đặt chỗ của em hết hạn vào sáng thứ Bảy. Em sẽ phải dọn ra khỏi cabin của em trước buổi trưa.”

Jake trông có vẻ nhẹ nhõm hẳn đi. “Quý tha ma bắt, nếu đó là vấn đề thì em cứ chuyển đến chỗ anh. Dù sao trên thực tế thì em cũng đã chuyển đến đó rồi.”

“Jake” Kate nói. “Em có một công việc, một sự nghiệp. Em không thể chơi cái trò sống chung với anh mãi mãi được.”

“Đó có phải là những gì em muốn không?” Jake hỏi. “Mãi mãi?”

Kate im lặng một lúc, hít vào thật sâu, và rồi trả lời. “Đúng thế.”

“Ồ.” Jake nói.

“Cảm ơn.” Kate nói, quay người lại một lần nữa. “Điều đó đã kết thúc mọi chuyện một cách tốt đẹp.”

“Không, không phải thế.” Jake lại túm lấy tay cô. “Chết tiệt, dừng cái việc quay lưng lại và bước đi khỏi anh như thế và cho anh một cơ hội để suy nghĩ đi.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ về chuyện này một chút nào sao?” Kate hỏi anh, cơn giận dữ của cô cuối cùng đã bùng lên. “Trong đầu anh chưa từng một lần nào trong suốt tuần vừa rồi xuất hiện cái ý nghĩ là chuyện này sắp sửa kết thúc hay sao?”

“Có, nó có xuất hiện trong đầu anh.” Jake nói. “Anh chỉ cố gắng không nghĩ đến nó thôi.”

“Anh biết cái gì làm em khó chịu nhất trong chuyện này không?” Kate hỏi anh qua kẽ răng.

“Là cái gì?” Anh hỏi với vẻ không thoải mái.

“Valerie nói đúng.” Kate quay người lại và bước đi trước khi anh có thể kịp ngăn cô lại.

“Này.” Anh kêu lên và bước theo cô về phía bàn tiếp tân.

“Xin lỗi, Valerie.” Kate nói. “Lần sau tôi sẽ lắng nghe cô.”

Cô quay lại và bước ra ngoài, Jake chặn đường đi của cô. “Chờ một chút.” Anh nói, và cô trả lời “Không.” rồi mở cánh cửa ở gần cô nhất, bước vào trong đó và sập nó lại ngay trước mặt anh.

“Đó là văn phòng của em.” Will nói với Jake. “Không phải vì thế mà em cảm thấy phiền, nhưng lát nữa em có thể sẽ cần đến nó. Có bất cứ chuyện gì diễn ra ở đây mà em cần phải biết không?”

“Không.” Jake nói. “Anh sẽ giải quyết chuyện này.” Anh mở cửa văn phòng và bước vào, rồi đóng cánh cửa lại phía sau lưng anh.

Kate đang đứng ở phía trước chiếc bàn làm việc, rõ ràng là đang cố gắng lấy lại bình tĩnh. Cô có vẻ không thực hiện điều đó được tốt cho lắm.

“Thôi được, anh là một thằng khốn.” Jake nói. “Chúng ta hãy nói chuyện.”

“Không nói gì cả.” Kate nói. “Em quá điên tiết vì anh, em có thể sẽ giết chết anh. Đi chỗ khác

cho đến khi em bình tĩnh trở lại.”

“Bỏ chạy là một hành động hèn nhát.” Jake nói. “Anh không phải là kẻ hèn nhát.”

“Bỏ chạy là một hành động khôn ngoan mà anh nên làm lúc này.” Kate cảnh cáo anh.

“Ồ, anh cũng không phải là một kẻ khôn ngoan.” Jake nói và tiến tới chỗ cô.

Kate lùi lại cho đến khi cô đâm sầm vào chiếc bàn. Thế rồi cô nổ búng lên. “Anh đã thể hiện rất rõ ràng rằng anh ghét những người phụ nữ cứ luẩn quẩn xung quanh thao túng đàn ông thay vì đối mặt với mọi chuyện. Thế mà khi em cố gắng đối mặt với nó, anh lại cố lẩn tránh chủ đề này.”

“Anh biết.” Jake nói. “Anh đã nói với em anh là một thằng khốn rồi. Vì em bất ngờ tung chuyện này vào anh, nên anh không kịp phản ứng.” Anh ôm chặt lấy cô. “Đến đây nào, anh sẽ đền bù cho em.”

Kate tránh ra khỏi anh. “Bằng cách nào?”

“Ừ thì, anh nghĩ là chúng ta sẽ âu yếm nhau.” Jake nói và nhe răng cười.

“Anh không thể nghiêm túc được.” Kate nói, rồi hướng về phía cửa.

“Anh luôn luôn nghiêm túc.” Jake nói và chụp cô lại. Cô vùng vẫy đá dấm vào anh và trong lúc anh né tránh những đòn tấn công của cô, anh bị vấp vào mép tấm thảm và kéo cô theo mình khi anh ngã xuống.

“Oạch!” Kate nói và cố gắng lặn ra xa, nhưng anh ghim chặt cô bên dưới mình.

“Nghe anh nói này.” Anh nói. “Em nói đúng. Chúng ta phải nói chuyện. Anh xin lỗi.”

“Xin lỗi không không đủ.” Kate nói, rồi cố gắng đẩy anh ra khỏi người cô.

Vòng tay anh thắt chặt quanh người cô. “Anh sẽ tỏ ra hối lỗi như em muốn. Chỉ cần nói với anh là anh phải làm gì thôi.” Anh cố gắng tập trung vào những gì cô muốn, nhưng cô quá mềm mại và ấm áp, lại cứ ngọ nguậy bên dưới anh, trong vòng tay anh, và tất cả những gì anh có thể nghĩ là cô có cảm giác tuyệt vời đến chừng nào. Gần như tự động, tay anh di chuyển và úp lên ngực cô.

Kate lừ mắt nhìn anh. “Anh vừa xin lỗi vừa sờ soạng em cùng một lúc à?”

“Chỉ là phản xạ thôi.” Anh nhăn nhở cười với cô.

Cô trông vô cùng phần nộ, nhưng vẫn có sự ấm áp đằng sau ánh mắt gườm gườm của cô. *Mình biết cô ấy mà, anh nghĩ. Mình biết khi nào cô ấy nổi giận và khi nào cô ấy chỉ cố gắng thể hiện như thế. Và vào lúc này, cô ấy chỉ đang cố gắng nổi giận thôi.*

Cô dịch ra và lăn khỏi người anh. “Xin lỗi gì đó đi.”

Anh lăn cùng với cô, và cuối cùng cô lại nằm ra trên lưng mình thêm một lần nữa, vẫn ở bên dưới anh. “Em không nổi giận.”

“Cá không?” Cô nói và vung tay đánh anh. Anh chụp nắm đấm của cô lại bằng bàn tay của mình và kéo hai tay của cô qua đầu, ghim chặt cô xuống sàn nhà.

“Cảnh này trông sẽ thật tuyệt nếu Will bước vào.” Cô nói cho có chuyện.

“Cậu ta không gốc gác thế đâu.” Lưỡi Jake trượt dọc theo khoảng hở trên cổ áo của cô, và điều đó làm anh nảy ra một ý tưởng khác. “Chúng ta còn bao nhiêu thời gian trước khi em phải đi làm?”

“Không đủ đâu. Thả em ra. Em cần phải tắm.”

“Anh nghĩ là người em có vị khá mặn.” Anh thả tay cô ra nhưng vẫn nằm trên người cô và hôn lên cổ cô.

“Tránh ra. Anh nặng cả tấn ấy.”

“Trước đây em chưa từng phàn nàn gì cả.” Anh cắn vào dải tai của cô.

“Những lúc đó em đã bị kích thích rồi.”

“Thì giờ anh đang làm điều đó đây.” Anh nói và tay anh sờ soạng phéc mơ tuya của cô.

“Không!” Cô đẩy anh thật mạnh và thoát ra từ bên dưới anh rồi đứng dậy trước khi anh có thể tóm được cô lần nữa, rồi cô lùi lại tránh ra khỏi tầm tay của anh. “Em phải đi làm.”

“Cảm thấy khá hơn chưa?” Anh lười biếng hỏi, thả đầu tựa lên một cánh tay.

“Rồi.” Cô vượt thẳng chiếc áo. “Giờ em đã thoát khỏi anh, em đã có thể thở được rồi, dĩ nhiên là em cảm thấy khá hơn rất nhiều.”

“Bản tính của em thật là xấu xa, cô bé ạ.” Jake nói và nhồm dậy. “Điểm tốt là em có một thân hình thật tuyệt.”

“Rất khô hài.” Kate nói rồi bước về phía cửa.

Jake túm lấy cánh tay cô và kéo cô dừng lại, đột nhiên nghiêm túc hẳn lên. “Nghe này, tí nữa anh sẽ đón em ở cabin và đưa em đến chỗ Nancy.” Anh nói. “Rồi sau đó, mặc dù anh cực kỳ ghét chuyện này, nhưng tối nay chúng ta sẽ nói chuyện sau khi em làm việc xong. Em nói đúng. Chúng ta phải nói chuyện về chuyện này.”

Kate cắn chặt môi. “Cảm ơn anh.” Cô nói. “Em xin lỗi vì em đã khơi mào kiểu này. Em đã trì hoãn việc giải quyết chuyện này lâu quá rồi, và rồi cuối cùng khi em tìm được đủ can đảm để đối mặt với nó thì anh lại không muốn.” Cô tựa người vào anh. “Em thực sự xin lỗi.”

“Tốt.” Jake nói và vỗ nhẹ lên lưng cô. “Cả hai chúng ta đều xin lỗi. Tội lỗi như nhau. Em có chắc là em không muốn âu yếm tí không?”

Kate đẩy anh ra và bật cười. “Để sau.” Cô mở cửa và bước băng qua sảnh, khi cô ra đến cửa ngoài, cô quay nhìn lại và nhìn thấy anh đang tựa người vào khung cửa văn phòng của Will, ngẩng nhìn cô bước đi. Cô đẩy hông mạnh hơn một chút khi bước ra khỏi khách sạn.

Cái đó là của mình, Jake nghĩ. Cú đưa đẩy này là dành cho mình.

Một khách trọ đang bước vào quay đầu lại nhìn theo cô và đắm sâu vào bậc thang. *Đừng bận tâm, anh bạn, Jake nghĩ. Cô nàng đó sẽ về nhà cùng với tôi tối nay.*

Quán bar khá đông đúc so với một ngày bình thường trong tuần, nhưng đến chín giờ, mọi thứ đều đã dịu hẳn đi đến mức Nancy, Will, Jake và Kate có thể trải rộng những bản ghi chú cuối cùng lên một góc bàn và bàn bạc.

“Những thứ này có rất nhiều ý nghĩa, tôi không hiểu vì sao chúng tôi không nghĩ đến nó sớm hơn.” Will nói. “Nó không chỉ là về đồ uống, hãy nhìn những dự tính về đồ thủy tinh này.” Anh lắc đầu. “Thật thông minh.” Anh nhìn Kate. “Cô thật quá tuyệt.”

“Cảm ơn.” Kate nói. “Nhưng không tuyệt đến thế đâu. Đây là những gì tôi làm để kiếm sống.” Cô nhún vai. “Chuyện này mang ý nghĩa kinh doanh thông thường đối với tôi.” Cô chỉ vào một ghi chú trong bản kế hoạch. “Giờ phần này mới hấp dẫn này. Hãy nhìn vào tổng chi phí vận chuyển đối với...”

Jake ngẩng nhìn khuôn mặt cô khi cô giải thích những ghi chú của mình cho Will và Nancy. Cô rất xinh đẹp, nhưng cô còn hơn thế rất nhiều. Cô sẽ phải làm cái quái gì đây, chết dí ở Toby’s Corners ư? Và anh sẽ phải làm cái quái quỷ gì, quay trở lại chết dí ở thành phố? Không trách gì anh cứ tránh né nói chuyện về vấn đề này. Anh sắp mất cô rồi.

Kate ngẩng lên nhìn và bắt gặp anh đang ngẩng cô lên mỉm cười. “Này,” cô nói, “anh có tự hào về em không?”

“Rất nhiều.” Anh nói mà không cười lại, và cô có vẻ quan tâm.

“Anh có sao không?”

“Anh ổn cả.” Anh nói, và khi cô trông có vẻ vẫn lo lắng, anh liền giơ tay ra để làm cô sao lãng. “Cho anh xem những số liệu của em nào. Có khi em làm nó rối tung rối mù lên cũng nên. Đàn bà thường không giỏi toán lắm.”

Kate đẩy bản kế hoạch về phía anh. “Anh có cảm thấy ổn thật không?”

“Có.” Anh nói và cúi xuống xem các con số của cô. “Aha,” anh nói. “Em quên mất chuyện tính thêm sự giảm giá của đồ thủy tinh.”

“Anh không thể giảm giá đồ thủy tinh, ngốc ạ.” Kate nói và kéo bản kế hoạch lại.

“Hãy lắng nghe ý kiến của chuyên gia, cô bé.” Jake nói và hai người họ bắt đầu tranh luận trong lúc Nancy và Will lắng nghe và trở nên càng lúc càng ngạc nhiên hơn.

“Em không thể tin được chuyện này.” Cuối cùng Will nói với anh trai mình. “Cô ấy làm anh bàn về chuyện kinh doanh trở lại. Thật thần kỳ.”

Kate nhăn mặt, còn Nancy đá Will một cú đau điếng dưới gầm bàn, nhưng hậu quả thì đã xảy ra. Jake thả bản kế hoạch xuống bàn và gườm gườm nhìn Kate.

“Đừng có nhìn em như thế.” Cô nói. “Anh là người đã yêu cầu xem bản kế hoạch, và anh cũng là người đã đưa ra câu nói ngốc nghếch về chuyện giảm giá đồ thủy tinh.”

Jake há miệng ra định trả đũa, nhưng trước khi anh có thể nói nên lời, Valerie bất ngờ xuất hiện cùng với Donald theo sau và điều đó làm cho không khí tự động lạnh lẽo hẳn đi.

“Anh đã ở đâu thế?” Valerie hỏi Will. “Em đã tìm anh khắp nơi.”

Will siết chặt quai hàm lại một lát và rồi rõ ràng là ép mình phải thả lỏng người ra, sau đó quay lưng lại với cô ta. “Ở đây,” anh nói thẳng băng. “Nancy và anh có vài chuyện muốn bàn luận với nhau.”

“Chuyện gì?” Valerie hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Bọn anh đang định từ giờ trở đi sẽ cùng nhau đặt hàng mọi thứ cho quán bar này.” Will nói, vẫn quay lưng lại phía cô ả và không nhận thấy một cơn bão đang hình thành trong mắt cô ta. “Chuyện đó sẽ làm bọn anh tiết kiệm được một đồng. Kate đã nghĩ ra ý tưởng đó.” Will mỉm cười với Kate. “Cô ấy là một chiếc bánh vô cùng thông minh.”

“Thật ư?” Valerie nói. “Chúng ta cần nói chuyện về vấn đề này.”

Nancy và Kate đưa mắt nhìn nhau, nhưng Will có vẻ như cố ý phớt lờ với những gì đang diễn ra.

“Tại sao chúng ta lại phải nói về chuyện này?” Will nói. “Đó là một ý tưởng tuyệt vời, và bọn anh sẽ tiến hành.”

“Nhưng còn quán bar của chúng ta thì sao?” Valerie hỏi huých toẹt.

“Nó thì sao?” Will nói. “Nó vẫn hoạt động tốt.”

“Không phải quầy bar trong phòng ăn,” Valerie nói. “Quán bar đồng quê của chúng ta cơ.”

“Chúng ta không có quán bar đồng quê nào cả.” Will nói. “Chúng ta không cần phải có một cái, ta đã có Nancy Quán rồi.”

Valerie khoác cánh tay quanh vai Will trong lúc cô ả đứng bên cạnh anh, và tất cả mọi người đều nhìn thấy anh cứng người lại. “Nhưng anh yêu, em nghĩ là chúng ta đã đồng ý...”

“Không.” Will lừ mắt nhìn cô ta. “Anh đã nói với em khi em đưa ra ý tưởng đó rằng chúng ta sẽ không tiến hành làm việc đó.”

“Ồ, tôi nghĩ đó là một ý tưởng hay ho.” Donald nói. “Tôi nghĩ anh nên nghe theo cô Borden. Chắc chắn tôi sẽ nghe cô ấy nếu cô ấy là người của tôi.”

“Anh là tên quái nào thế?” Will hỏi, đưa mắt sầm soi nhìn anh ta trong ánh sáng mờ mờ. “Ồ, Prescott. Anh muốn gì?”

“Ồ, thực ra thì tôi muốn có Giám đốc đối ngoại của anh.” Anh ta nói và cười với vẻ căng thẳng. “Tôi biết rằng tôi nói với anh tôi là một môi giới chứng khoán, nhưng thực ra...”

“Tôi biết.” Will nói với vẻ mệt mỏi. “Anh là do thám từ Eastern.”

“Anh biết ư?” Valerie nói, buông thõng cánh tay xuống khỏi vai Will.

“Ồ, nếu thế thì chúng ta có thể đặt danh thiếp lên bàn được rồi.” Donald nói. “Tôi vừa mới đề nghị với cô Borden một bản hợp đồng rất hào phóng, nhưng cô ấy cứ khăng khăng muốn cho anh một cơ hội để ngăn cản chuyện đó.”

Will nhìn Valerie một lát rồi lại quay lại phía chiếc bàn. “Cô ấy là của anh.” Anh nói.

“Ồ,” Kate nói, và ngay cả Jake cũng hơi nhăn mặt.

“Gì cơ?” Valerie kêu lên. Cô ta đưa tay lên túm lấy vai Will và kéo anh quay lại đối diện với mình.

“Hãy đi với lời chúc may mắn của anh.” Will nói, vỗ nhẹ vào tay cô ta rồi gỡ nó ra khỏi vai mình.

“Thế chúng ta thì sao?” Valerie hỏi, răng nghiến chặt.

“‘Chúng ta’ nào?” Will nói. “Này, đừng nghĩ là anh lại cản đường em trong một chuyện như thế này. Anh chúc em sẽ có tất cả sự may mắn trên đời này. Eastern là một tập đoàn lớn. Hãy đến đó đi.” Anh quay trở lại với Nancy và nói. “Thế cô có đồng ý với ý tưởng đặt hàng này không?”

“Tuyệt đối nhất trí.” Nancy nói, mắt vẫn nhìn một cách thận trọng về phía Valerie. “Chúng ta có phải ký cột gì không?”

“Không.” Will nói. “Ở đây chúng ta làm việc dựa trên sự tin tưởng.”

“Tin tưởng?” Valerie nói, giọng cô ta cất cao the thé. “Tin tưởng? Ba năm tồi tệ, và rồi tất cả những gì tôi nhận được là 'Chúc may mắn!', và anh gọi đó là tin tưởng?”

Will quay lưng lại với cô ta. “Ồ, thôi nào Valerie.” Anh bắt đầu, nhưng Valerie đã cầm ca bìa của anh lên và hất toàn bộ chỗ bìa còn lại vào mặt anh.

“Tôi đã nghĩ thế.” Nancy nói và trượt ra khỏi chiếc ghế của mình để đi lấy một chiếc khăn.

“Này,” Jake lên tiếng và đứng dậy, nhưng Kate túm lấy cánh tay anh và kéo anh ngồi xuống.

“Will là một cậu bé to xác, và anh ấy tự lôi mình vào rắc rối này.” Cô nói với anh. “Anh ấy sẽ phải tự thoát ra.”

“Không cần phải bận tâm đến chuyện thông báo trước hai tuần.” Will lặng lẽ nói với Valerie trong lúc bìa trên người anh vẫn đang nhỏ giọt xuống sàn nhà. “Chỉ cần để lại địa chỉ cho anh để anh có thể chuyển thư đến cho em.”

“Chỉ thế thôi?” Valerie nói.

“Val, mọi chuyện luôn luôn chỉ như thế thôi.” Will nói. Anh nhận chiếc khăn mà Nancy đưa cho anh và lau chỗ bìa trên mặt. “Anh nghĩ là em biết điều đó. Em chưa bao giờ đòi hỏi bất cứ chuyện gì khác.”

“Ý em là gì? ‘cậu ấy tự lôi mình vào rắc rối này’?” Jake hỏi Kate.

“Họ đã sống với nhau ba năm trời.” Kate nói. “Rõ ràng là phải có những kỳ vọng ở đây rồi.”

“Ba năm,” Valerie nói với vẻ cay đắng. “Tôi đã nghĩ là...”

“Không, em không nghĩ gì cả.” Will nói. “Anh chưa bao giờ nói với em là anh yêu em, và em cũng chưa bao giờ nói với anh điều đó. Điều duy nhất chúng ta có với nhau là sự trung thực. Đừng có khơi mào nó ra bây giờ. Hãy đi với Prescott và nhận cái công việc mà em vẫn luôn mơ ước. Dù sao thì nơi này cũng quá nhỏ đối với em. Em đã luôn ghét nó.”

“Anh sẽ không quên được tôi đâu.” Valerie nói.

“Chắc chắn rồi.” Will nói, và quay lại với chiếc bàn.

Valerie quay người và bước ra ngoài, với Donald Prescott lảo đảo theo sau.

“Xin lỗi về chuyện này.” Will nói. “Chúng ta đang nói đến đâu nhỉ?”

“Ý em là gì, ‘kỳ vọng’?” Jake hỏi Kate.

“Anh có muốn cãi nhau về chuyện này không?” Kate nói.

“Ôi, quý tha ma bắt.” Will nói. “Đừng. Mọi chuyện qua rồi. Tại sao hai người phải cãi nhau về nó? Cá nhân tôi mà nói, tôi thấy nhẹ cả người.”

“Tôi biết anh nhẹ cả người.” Kate vặc lại. “Đó là điều tồi tệ nhất mà tôi biết về anh.”

“Này,” Jake nói. “Cậu ấy không đòi hỏi bất cứ thứ gì trong chuyện này.”

“Có đấy.” Nancy nói. “Tôi không có thời gian dành cho Valerie, nhưng cô ấy đã bị chơi một vố trong chuyện này.”

“Cứ tự nhiên thảo luận cuộc sống riêng tư của tôi đi.” Will nói.

“Anh nợ cô ấy nhiều hơn là câu nói ‘Cô ấy là của anh’ sau ba năm trời chung sống.” Kate nói.

“Cậu ấy chả nợ gì cả.” Jake nói. “Đừng có nhúng mũi vào chuyện này.”

“Cô ta bị tổn thương.” Kate nói, cô nhìn qua Will. “Như thế không tử tế chút nào.”

“Tôi không thể tin được chuyện này.” Jake nói với vẻ giận dữ.

“Tỏ ra tử tế với Valerie” Will giải thích, “chỉ phí thời gian thôi. Cô ấy chỉ nghe những gì cô ấy muốn nghe trừ khi cô cùn đến nỗi trở nên thô lỗ.”

“Có thể là thế,” Kate nói. “Nhưng như thế là cực súc.”

Will nhìn sang Nancy và thấy cô cũng gật đầu.

“Thôi được,” Will thở dài và đứng dậy, “Tôi sẽ đi xin lỗi.”

“Em có mất trí không đấy?” Jake hỏi.

“Em không nói là em sẽ giữ cô ấy lại.” Will nói. “Em sẽ không cảm thấy bị tổn thương khi tự nhận mình là một thằng khốn. Có thể em là một thằng khốn thật. Bọn em đã sống với nhau ba năm, có lẽ cô ấy xứng đáng với một lời chào tạm biệt tử tế hơn.”

“Không, cô ta không xứng cái gì cả.” Jake nói. “Cô ta là một con chó cái. Cô ta cố gắng làm cho Nancy phá sản và lôi kéo em vào chuyện kết hôn với cô ta. Cô ta xứng đáng với những gì cô ta đã nhận được.”

“Không ai xứng đáng với những gì cô ta đã phải nhận cả.” Kate nói.

Jake gườm gườm nhìn cô, và cô gườm gườm nhìn lại.

“Thôi, ít nhất là hai người cũng còn trao đổi qua lại với nhau.” Will cười buồn nói. “Thế còn hơn những gì Val và em đã từng làm.”

“Trao đổi qua lại như thế này ư, anh không cần.” Jake nói và đẩy chiếc ghế ra sau.

“Anh định đi đâu?” Kate hỏi.

“Tránh xa em ra” Jake nói và hiên ngang bước về phía quầy bar. Will lắc đầu và bước theo anh, nói điều gì đó với anh rồi vỗ vào lưng anh trước khi bước ra khỏi quán để tìm Valerie.

“Có chuyện gì với Jake thế?” Nancy hỏi. “Anh ấy chưa bao giờ nổi điên, và hôm nay thì anh ấy cứ căng thẳng suốt cả buổi tối.”

“Bọn mình có một ngày tồi tệ.” Kate nói. “Mình sẽ rời khỏi đây vào ngày kia, và bọn mình phải làm rõ một vài thứ. Như là liệu bọn mình có bao giờ gặp lại nhau không?”

“Ngày kia?” Nancy ngồi sụp xuống chiếc ghế của mình. “Sớm thế ư?”

“Mình có công việc.” Kate nói. “Nó cũng không có gì nhiều, nhưng nó giúp mình có thể có những món đồ nội thất kiểu Pháp-tĩnh-lẽ và những kỳ nghỉ ở Kentucky.”

Nancy có vẻ không vui. “Khi nào cậu quay trở lại?”

Kate thở dài. “Từ vẻ mặt của Jake lúc này, có lẽ là không bao giờ.”

“Anh ấy không ngốc thế đâu,” Nancy nói. “Anh ấy sẽ vượt qua chuyện này.”

Kate nhìn về phía Jake, đang gập người trên quầy bar, toàn thân anh vẫn căng ra vì giận dữ. “Sẽ không sớm đâu.” Cô nói. “Không trừ khi mình làm một điều gì đó với chuyện này.”

“Thế thì hãy làm một điều gì đó đi.” Nancy nói. “Anh ấy có thể đại ngốc đến mức quăng bỏ những gì mà hai người đã có với nhau, nhưng cậu thì không.” Khi Kate không nói gì, Nancy liền liếc sang nhìn cô. “Đúng không?”

Kate lại quay lại nhìn Jake. “Không.” Cô nói. “Chắc chắn là mình không ngốc thế.”

Vào lúc mười giờ, Jake lái xe đưa Kate về nhà trong im lặng.

“Xuống hồ với em.” Cô nói.

“Anh thấy mệt.”

“Không, anh không mệt mọi gì cả.” Kate có thể cảm thấy máu nóng của mình đang bốc lên gùn gục. “Anh nổi điên lên với em bởi vì những gì Valerie đã làm. Thật ngu ngốc. Xuống hồ với em.”

“Không.” Anh hôn lên má cô. “Chúc ngủ ngon.”

“Được thôi.” Cô chui ra khỏi xe và đóng sầm cánh cửa lại. “Nhưng em vẫn sẽ đi. Và khi anh tìm thấy cái xác chết đuối truong phình tội nghiệp của em vào buổi sáng ngày mai thì anh sẽ không có ai ngoài chính bản thân anh để đổ lỗi đâu.”

Cô bước xuống con đường mòn và một vài giây sau cô nghe thấy tiếng chân anh phía sau lưng cô.

Tốt rồi, cô nghĩ. Em sẽ dạy cho anh biết thế nào là hờn dỗi, anh bạn ạ.

Kate đá đôi giày ra khỏi chân mình và quăng chiếc mũ trên bờ, rồi cô đẩy chiếc thuyền vào trong mặt hồ và trèo vào. Jake túm được mũi thuyền ngay khi cô vừa cầm lấy mái chèo.

“Em định đi đâu?”

“Đến chỗ cây liễu. Em muốn nhìn thấy nó vào ban đêm.”

Anh trèo vào trong. “Đưa mái chèo cho anh, không thì chúng ta sẽ ở ngoài này suốt đêm.”

Khi họ đến nơi, Jake dùng chiếc thuyền lại mà không buộc dây neo lên cành liễu. “Em muốn ngắm nhìn cây liễu trong bao lâu?”

“Không lâu đâu.” Cô đứng dậy trên thuyền và cởi áo vest ra.

“Ôi, quỷ tha ma bắt. Không phải lúc này, Kate.” Jake nói. “Ngồi xuống. Em làm lật thuyền bây giờ.”

“Vấn đề là,” Kate nói, phớt lờ anh, “nếu em là một người đàn ông thì em sẽ thẳng thắn đối mặt với chuyện này và chỉ nói với anh là: ‘Jake, anh là một tên khốn địch thực trong chuyện này bởi vì em không và sẽ không bao giờ là Valerie hay Tiffany, và anh không có quyền hay có bất cứ lý do nào để giả định rằng một lúc nào đó em sẽ trở nên như thế.’”

Cô cởi nốt chiếc áo sơ mi ngắn, hành động đó làm chiếc thuyền nghiêng ngả một chút.

“Rất khô hài,” Jake nói. “Ngồi xuống, chết tiệt thật.” Anh vói lên để kéo cô ngồi xuống nhưng cô bước lùi lại, làm chiếc thuyền nghiêng ngả dữ dội hơn.

“Hơn nữa, anh biết rất rõ giống như em rằng Valerie có lý lúc ở quán bar. Anh chỉ không muốn thừa nhận điều đó. Nếu em là một người đàn ông, em sẽ chỉ ra cho anh thấy rằng điều đó làm anh trở nên khốn nạn gấp đôi.”

“Này,” Jake lên tiếng.

“Nhưng em không phải là một người đàn ông.” Kate nói tiếp. “Em chỉ là một người đàn bà. Vì thế thay vì ném thẳng sự thật vào mặt anh, em sẽ làm cho anh có tâm trạng tốt hơn bằng cách lột hết áo quần của em ra và quyến rũ anh.”

Cô mở khoá chiếc váy ngắn, kéo nó qua đầu mình, và rồi quăng nó về phía đuôi thuyền.

“Kate, chuyện này sẽ không có tác dụng gì đâu, lúc này anh không có tâm trạng.”

Rồi cô đuổi thẳng người dưới ánh trăng, chỉ còn mặc mỗi một chiếc áo ngực bằng ren màu đen và một chiếc quần lót bikini, và anh đầu hàng.

“Chuyện này rất nguy hiểm.” Anh nói.

“Nằm dài trên thuyền ư?”

“Cả chuyện đó nữa.” Anh nói, và cô biết là mình đã có anh.

Kate nghe rồi cười với anh. “Em biết là anh sẽ đi theo. Đàn bà bọn em luôn luôn chiếm được người đàn ông của mình bằng cách thao túng họ.” Cô tháo chiếc móc phía trước của chiếc áo nịt ngực của mình và kéo nó mở ra, nhưng rồi cô bỗng dừng lại. “Không,” cô nói như một người rất có đạo đức, “Điều này là sai trái. Thao túng đàn ông là sai trái, ngay cả khi họ cư xử như những kẻ to đầu mà khờ dại.” Cô đóng chiếc móc áo ngực lại.

“Kate,” Jake bắt đầu.

“Không, em sẽ giải quyết chuyện này theo cách đúng đắn.” Cô nói, hai tay chống lên hông, nhìn xuống anh với vẻ nghiêm khắc. “Theo cách của những người đàn ông. Em sẽ chỉ cần nói với anh một cách thẳng thắn và trung thực rằng anh là một tên khốn và yêu cầu anh chèo quay trở lại bờ.”

“Được rồi.” Jake nói rồi túm lấy cánh tay cô, kéo cô thật mạnh ngã lên phía trên người anh. Chiếc thuyền nghiêng ngả dữ dội, cô kêu lên và ôm chặt lấy anh.

Tay anh vuốt ngược lên lưng cô. “Em không thực sự muốn quay vào bờ, đúng không?” Anh hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi.” Kate nói. “Em không phải kẻ to đầu mà dại trên chiếc thuyền này.” Cô thả lỏng người ra khi chiếc thuyền ổn định trở lại và bắt đầu găm găm vào dãi tai anh.

“Anh đã tự hỏi không biết em sẽ giết anh bằng cách nào,” anh nói cho có chuyện trong lúc cô ngồi dang chân trên người anh và cởi cúc áo của anh. “Những gã khác thì bị đẩy ra khỏi vách đá và bị ngựa đá. Còn anh, em sắp giết chết anh bằng sex.”

Cô di chuyển xuống dưới để cởi khoá chiếc quần jeans của anh và tuột nó ra, còn hai tay anh vuốt ve dọc theo sườn cô trong lúc cô giữ thẳng bằng phía trên anh.

“Em kiểm tất cả đám đồ lót diêm dúa này ở đâu ra đấy?” Anh lướt ngón tay dọc theo lớp ren. “Em có tham gia một thể loại câu lạc bộ nào không?”

Cô cúi xuống hôn lên ngực anh, còn anh tháo móc chiếc áo ngực của cô, kéo nó qua cánh tay cô và rồi lướt những ngón tay của mình qua làn da của cô, úp vào hai bầu vú của cô.

Kate lắc nhẹ mình ra khỏi anh, lười cô di chuyển chậm rãi xuống bụng anh, cảm thấy những bắp thịt của anh ở đó căng cứng dưới môi cô.

“Kate?”

Cô bấu chặt móng tay mình vào hai bên sườn anh và miệng cô di chuyển vào giữa hai chân

anh, lưỡi cô mơn trớn anh và nhấm nháp phía trong đùi anh. “Kate!” Anh thọc ngón tay vào mái tóc của cô khi cô ngậm lấy anh trong miệng. Cô nghe tiếng anh thở hổn hển và cảm thấy ngón tay anh siết chặt trên tóc cô, và rồi cô chỉ còn nghĩ đến anh, đang cử động bên dưới lưỡi cô, trở nên rắn chắc trong miệng cô. Cô quên mất ánh trăng, mặt hồ và tất cả mọi thứ khác mà chỉ còn nghĩ đến Jake.

Vài phút sau, cô cảm thấy bàn tay anh với xuống và kéo cô lên - lúc này đang thở hổn hển - trượt dọc theo người anh.

“Ôi, Chúa ơi, Kate!” Anh nói, hơi thở hổn hển rời rạc.

“Anh vẫn còn phàn nàn ư?” Cô thì thầm.

“Anh ư? Không.” Anh kéo chiếc quần lót của cô xuống đùi cô và vuốt ve cô cho đến khi cô rên lên. Cô nhích ra khỏi anh và đá bay chiếc quần lót, và rồi thả người cô xuống phía trên anh, dang hai chân qua người anh trong ánh trăng, kêu lên khi anh đẩy mạnh người lên để vào trong cô. Cô lắc người, và anh dùng hai tay đỡ lấy hông cô để giữ cho cô ngồi thẳng để anh có thể nhìn thấy cô. Cô di chuyển trên anh cho đến khi sự rung chuyển của chiếc thuyền phía trên mặt nước hoà lẫn với sự chuyển động của cô phía trên anh.

“Em trông như bạc dưới ánh trăng ấy.” Anh vuốt ve tay mình trên da cô. “Anh sẽ mãi mãi nhớ em như thế này. Em như cháy lên trong trí óc của anh.”

Cô nhìn xuống anh, trong cô bùng lên sức nóng và tình yêu cô dành cho anh, nhiều đến mức làm cô mù mắt. *Mình sẽ yêu anh ấy cho đến lúc chết*, cô nghĩ. *Mình đang đùa với ai đây chứ? Quỷ tha ma bắt cái kế hoạch đó đi. Tất cả chỉ cần thế này thôi.*

“Xuống đây.” Bàn tay anh rắn chắc trên người cô khi anh kéo cô xuống. “Xuống đây với anh trước khi em mất kiểm soát và làm đau chính mình.”

Cô lắc đầu. “Em vẫn chưa sẵn sàng.”

“Muốn cá không?” Anh nâng hông lên, xoay tròn dưới cô, hết lần này đến lần khác cho đến khi cô thở hổn hển với đợt sóng khoái cảm đầu tiên tràn vào trong cô. Anh uốn cong người lên đón lấy cô khi cô ngã xuống người anh, ôm cô thật chặt vào anh khi cô run rẩy trong sự co thắt dữ dội, di chuyển nhịp nhàng trong cô để làm cô rên rỉ gọi tên anh, cho đến khi cuối cùng cô nằm lặng im trong vòng tay anh.

Và rồi, giữ chặt hông cô sát vào anh, anh xoay tròn và di chuyển vào trong cô như thể anh là một phần của cô, cảm nhận được nhịp đập trong huyết quản của cô, và cô cảm thấy mình lại chìm xuống thêm một lần nữa, cảm thấy sự thôi thúc lại dâng lên trong cô và những bắp thịt của cô siết chặt lại trong khi anh chủ động di chuyển thật chậm rãi bên trong cô. Sự thôi thúc làm nhịp tim cô nện thành thịch, và cô di chuyển để giải toả sự khao khát trong người, chỉ để

càng bùng cháy lên hơn nữa. Anh nện hông mình vào cô, di chuyển ngày càng nhanh hơn, thọc vào trong cô cho đến khi cô có cảm giác mình đã vỡ tan. “Đừng dừng lại.” Cô kêu lên, nhưng anh không còn nghe thấy giọng của cô nữa, và khi cô quằn quại phía bên dưới anh vì cô lại lên đỉnh lần nữa, anh liền thì thầm tên cô và đâm thật mạnh vào trong cô một lần cuối cùng. Từ ở một nơi xa xôi nào đó, cô nghe thấy một tiếng rắc sắc nhọn, và rồi anh lại di chuyển bên trong cô một lần nữa và run rẩy rúng động trong vòng tay cô. Cô thắt chặt vòng tay quanh anh và ôm anh trong lúc anh đấu tranh để có thể thở trở lại.

“Em chưa bao giờ nhận được bất kỳ thứ gì giống thế này, Jake.” Cô thì thầm. “Không giống như thế này khi em có với anh.”

Anh chậm rãi hôn cô. “Em thật là kỳ diệu.” Môi anh di chuyển trên cô, nếm mùi vị của cô. “Em tí nữa thì giết chết anh, nhưng em vẫn thật là kỳ diệu.”

Cô bật cười yếu ớt, kiệt sức đến tận xương tủy.

“Anh đúng là kẻ chết nhất.” Cô nói phía bên dưới anh, giọng cô như bị nghẹn lại trên vai anh. Cảm giác có anh trên cô quá tuyệt diệu đến mức cô không bao giờ muốn cử động lại nữa.

“Nói với mẹ anh là cuối cùng anh cũng đã nghĩ đến bà.” Jake thì thầm bên tai cô.

“Anh nghĩ đến mẹ anh ngay lúc này ư?”

“Ý anh là cuối đời anh. Đừng nói với bà là chúng ta đang làm chuyện này.”

“Anh sẽ không chết, cậu bé to xác ạ.” Cô xoay đầu lại và nhận ra rằng họ không còn ở dưới tán liễu nữa. Jake đã không buộc neo chiếc thuyền và họ đã bị trôi ra giữa hồ.

“Thật là đẹp.” Cô nói. “Nhìn mặt trăng kia.”

Rồi dần dần cô nhận ra có điều gì đó không ổn.

“Jake, anh có nhận thấy vết ẩm ướt rộng hơn bình thường không?”

“Ừm.”

“Jake, em ướt nhẹp rồi.”

“Anh không quan tâm.” Anh nói trên cổ cô. “Tối nay anh sẽ không làm tình với em nữa đâu. Anh phải làm thế nào để có thể đi lại vào ngày mai.”

“Không phải ướt kiểu đó.” Cô đẩy anh ra khỏi cô và ngồi dậy. “Chiếc thuyền đang bị rò.”

“Gì cơ?” Anh đặt tay vào giữa đồng đệm mà anh đang tỳ lên. Nước đúng là đang tràn vào trong thuyền. “Anh biết là anh đã nghe thấy cái gì đó kêu rắc một tiếng. Anh đã nghĩ đó là xương sống của anh. Cảm ơn Chúa, đó chỉ là chiếc thuyền.”

“Chỉ là chiếc thuyền?” Kate tóm lấy chiếc áo sơ mi ngắn của mình và kéo nó qua đầu.

“Anh đã sai.” Anh nằm trở lại trên đồng đệm, kiệt sức và hạnh phúc. “Em sẽ không giết anh bằng sex, mà em chuẩn bị dìm chết anh.”

“Jake, chiếc thuyền đang chìm.”

“Em cũng thế.” Anh mỉm cười với cô trong ánh trăng. “Anh đã nói với em rằng chuyện đó rất tuyệt chưa?”

Cô tóm lấy cổ áo của anh và lắc mạnh anh. “Jake!”

Anh chậm rãi ngồi dậy. “Em muốn anh làm gì? Hát ầm lên ‘Nearer, My God, to Thee’ ư?”

“Anh, ngốc nghếch!” Cô nói và bắt đầu phá lên cười. “Đồ lót của em đâu? Nó đáng giá cả gia tài đấy.”

Lúc này mực nước trong thuyền đã lên khoảng hai inch và nó đang chìm nhanh hơn. Jake mò mẫm xung quanh rồi đưa cho cô chiếc quần lót và áo ngực.

“Đây. Anh không biết váy của em ở đâu.”

“Dù sao thì em cũng không thể bơi khi mặc nó.” Kate tóm lấy chiếc áo vest. “Em không thể tin được chuyện này.”

Anh với lấy chiếc quần jean của mình. “Nó là một cái thuyền cũ còn khá tốt. Anh sẽ nhớ nó.”

“Anh sẽ chìm xuống cùng với nó nếu chúng ta không ra khỏi đây ngay.” Kate quay ra phía mạn thuyền và lao vào trong lòng nước.

“Anh tìm thấy váy của em rồi.” Anh nói.

“Jake!”

“Em sẽ thoải mái chứ?” Anh quay ra mạn thuyền và lao vào nước với cô, tay ôm một bọc bao gồm chiếc quần của anh và váy của cô. Cô nhận thấy là chiếc mũ cao bồi của anh vẫn còn trên đầu anh.

Mình đã yêu một kẻ điên khùng, cô nghĩ. Cậu bé, em đã yêu thật rồi.

Khi họ bơi vào đến bờ thì chiếc thuyền đã biến mất.

Cô tự hỏi không biết đó có phải là một điềm báo đối với mối quan hệ của họ hay không, và cô rùng mình. Thật là đúng lúc, bởi vì mặc dù họ đã có một trận làm tình dữ dội, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy sự kết thúc không thể tránh được ở phía trước. Mọi chuyện xảy ra ở quầy bar tối nay không dễ chịu cho lắm, và cho đến giờ họ vẫn chưa nói chuyện về tương lai của mình.

Có lẽ là bởi vì họ không có tương lai nào cả.

Cô liếc nhìn sang Jake, lúc này đang nhìn chằm chằm ra phía hồ nơi chiếc thuyền của anh vừa chìm xuống. Cô không muốn nói về chuyện này tối nay. Cô biết như thế là hèn nhát, nhưng cô muốn có thêm một đêm ấm áp nữa với anh trước khi họ phải đối mặt với thực tế.

Anh liếc sang và bắt gặp cô đang nhìn anh. “Em có sao không?”

“Em ổn.” Cô nói và mặc chiếc quần lót vào.

“Em đã giết chết chiếc thuyền của anh.” Jake nói và cũng mặc quần lót của mình vào. Chiếc quần jean ướt sũng vì thế anh vắt nó ngang vai cùng với chiếc váy của cô.

“Em không phải là người nhún nhảy trên lòng thuyền cho đến khi nó gãy.” Kate nói. “Thực tế là em có một cảm giác thân thuộc sâu sắc với chiếc thuyền đó. Em biết nó cảm thấy thế nào.”

“Thực ra thì nó chết với một lý do hay ho.” Jake quàng tay quanh người cô. “Hãy quay trở về cabin trước khi ai đó bắt gặp chúng ta ở đây mà chỉ mặc mỗi đồ lót trên người.”

Mark và Penny đang ngồi với nhau trên bậc thềm trước cabin khi họ quay trở về.

“Hai người có lẽ là đang thắc mắc về vụ đồ lót.” Jake nói.

“Tôi thì không.” Mark nói và liếc nhìn qua đôi chân của Kate khi cô bước ngang qua cậu ta để vào bên trong cabin.

“Tôi thì có.” Penny nói, và Mark vội đưa tay lên bịt miệng cô ta lại.

“Không, cô ấy không thắc mắc gì đâu.” Cậu ta nói.

“Cậu đáng nhận được lời khen ngợi đấy, nhóc.” Jake nói, rồi theo Kate vào bên trong. “Mark và Penny ư?” Anh hỏi ngay sau khi cánh cửa đóng lại và hai người họ vội tụt quần áo ướt ra.

“Đúng thế, không tuyệt sao?” Kate kéo anh xuống với cô và rúc vào người anh. “Cô ấy đã anh chàng hôn phu của mình vì cậu ta và họ sẽ làm đám cưới. Họ rất hạnh phúc, và Penny nói là cậu ta rất cừ ở trên giường.”

Jake nhích ra khỏi người cô một chút. “Đúng thế, nhưng cậu ta có thể làm chìm một chiếc thuyền không?”

“Ôi, ngủ đi nào.” Cô nói và kéo anh lại gần với nhiều sức lực hơn là cần thiết. Anh hôn lên trán cô và ôm cô thật chặt cho đến khi cuối cùng cô cũng trôi vào giấc ngủ chập chờn.

Khi Jake thức dậy vào buổi sáng hôm sau thì cô đã ra ngoài. Anh mặc chiếc quần jean vào và bước về phía hồ nước và tìm thấy cô đang ngồi trên bờ đá, mắt nhìn xa xăm vào làn nước xanh ngắt.

“Em biết không, sự cuồng tín của em đối với cái hồ này bắt đầu làm anh lo lắng rồi đấy. Anh có nên đặt một chiếc bể nuôi cá cảnh ở trong phòng ngủ không?”

Kate quay đầu lại nhìn anh. “Em nghĩ là em sẽ quay trở lại thành phố.”

Jake nhìn cô một lúc lâu. “Anh biết.” Anh nói, rồi từ từ ngồi xuống bên cạnh cô trên bờ đá và nhìn ra phía hồ.

“Và em đoán là anh sẽ không đi cùng.” Kate nói, cố gắng giữ cho giọng nói của mình được nhẹ nhàng.

“Không đâu.”

Kate nuốt khan. “Em sẽ ở lại đây, nếu đó là điều anh muốn.”

“Và làm gì?” Jake quay lại đối diện với cô. “Ngay cả trong trường hợp tất cả các cơ sở kinh doanh ở Toby’s Corners thuê em làm tư vấn quản trị, thì em cũng sẽ làm hết từng đó việc chỉ trong một tuần. Nhiều nhất là hai tuần.” Anh lắc đầu. “Anh nghĩ về điều này tối qua trong lúc anh nhìn em làm việc với Nancy và Will. Em thật đáng kinh ngạc, và em rất hạnh phúc.” Anh mỉm cười buồn bã với cô. “Anh ghét chuyện đó, nhưng thực sự là không có gì cho em ở đây cả.”

“Còn có anh.” Kate nói, và Jake bật cười.

“Đúng thế, còn có anh.” Anh quay đi. “Chừng đó không đủ.”

“Có lẽ anh nên để em quyết định cái gì là đủ cho em.” Kate chưa chát nói.

“Thôi được.” Jake lại đối mặt với cô. “Chùng đó có đủ không? Hãy nghĩ đến toàn bộ những ngày dài lê thê và không có việc gì để làm ở đây.”

“Ồ, em cũng nghĩ đến những đêm dài với anh nữa.” Kate nói.

“Đúng thế.” Jake quay đi và nheo mắt trước ánh nắng mặt trời. “Nhưng cái thứ quan hệ thể xác sẽ không kéo dài.” Anh nhặt một viên đá lên và ném nó nảy trượt trên mặt nước.

“Anh nói gì cơ?” Kate trở mắt nhìn anh. “Chúng ta còn hơn là ‘cái thứ quan hệ thể xác’ đó.”

“Chúng ta không biết được điều đó.” Jake nói. “Sau một tuần ư? Chúng ta không biết được.”

“Nghĩa là tất cả những gì anh nghĩ về em chỉ là em là một cô nàng dễ dãi.” Kate nói.

“Dĩ nhiên là không rồi.” Jake nói, rồi anh thêm vào. “Nhưng anh thực sự có nghĩ là còn quá sớm để từ bỏ sự nghiệp...”

“Hoặc là tạo dựng một sự nghiệp mới.” Kate vặc lại, đột nhiên cô cảm thấy mình vỡ oà với cảm giác giận dữ và thịnh nộ.

“Gì cơ?”

“Anh đã nghỉ ngơi năm năm rồi. Giờ vẫn chưa đến lúc anh quay trở lại với cuộc chơi hay sao?”

“Anh không muốn quay trở lại với cuộc chơi.” Jake nói. “Anh muốn ở lại đây và ...”

“Nổi lênh bênh trên mặt nước ư? Quá muộn rồi, chiếc thuyền của anh đã chìm.” Kate cảm thấy cơn giận dữ bị kìm nén của mình thắt chặt trong ngực cô. *Bình tĩnh lại, cô tự nhủ. Không có lý do gì để bức bối cả. Đây là một cuộc nói chuyện văn minh giữa hai người có văn hoá.*

“Em cứ nghĩ...” cô nói “về những gì Will đã nói tối qua. Với Valerie.”

“Anh không muốn nói về chuyện đó. “Jake cắt ngang. “Anh không muốn chúng ta lại cãi nhau về chuyện đó nữa.”

“Cô ta hỏi ‘Chỉ thế thôi?’ và rồi anh ấy nói ‘Mọi chuyện vẫn luôn luôn như thế.’” Kate quay lại nhìn anh. “Chúng ta cũng thế, đúng không?”

“Không.” Jake nói. “Anh yêu em.” Anh nuốt khan. “Anh nghĩ thế.” Rồi anh cố gắng nói tiếp. “Anh chỉ không...” Anh dừng lại, cố tìm ra từ hợp lý.

“Em biết.” Kate nói qua kẽ răng. “Em biết mọi thứ mà anh không muốn. Anh không muốn

quay trở lại làm việc. Anh không muốn bị làm phiền nhiều. Anh không muốn kết hôn. Tất cả mọi thứ đối với anh đều ở dạng phủ định. Tất cả mọi câu nói của anh về tương lai đều bắt đầu với ‘Anh không...’”

“Nghe này.” Jake nói vẻ bức bối. “Anh chưa bao giờ giả vờ là một người nào đó không phải như thế.”

“Đó cũng chính là điều mà Will đã nói tối qua. Nào, giờ hãy nói cho em biết một điều thật trung thực sẽ xảy ra giữa anh và em.”

“Em muốn gì, Kate?” Jake hỏi với vẻ mệt mỏi.

“Em muốn có một sự nghiệp và một người chồng. Không,” Cô nói khi anh định mở miệng. “Em muốn có một sự nghiệp và muốn anh trở thành chồng của em. Không có sự thay thế nào cả.”

“Em không thể có được điều đó.” Jake nói. “Anh sẽ không quay trở lại bất kỳ thành phố nào, và anh cũng sẽ không quay trở lại làm việc. Còn em thì sẽ không thể nào tìm đủ công việc ở nơi này để có thể làm em hạnh phúc.” Anh nhìn cô một lúc và rồi mỉm cười buồn bã. “Họ đã nói dối em, nhóc ạ. Em không thể có tất cả.”

“Ít nhất em cũng cố gắng để đạt được nó.” Cô nói. “Em không ngã lăn ra và giả vờ là mình đã chết rồi.”

“Kate!” Jake bắt đầu, nhưng cô lại chặn ngang anh.

“Anh biết đấy, tất cả những thứ ngớ ngẩn về chuyện anh muốn có một cuộc sống đơn giản ở đây, tất cả đều là rác rưởi. Anh không muốn một cuộc sống đơn giản, bởi vì anh không muốn cái gì cả. Anh không muốn cái gì cả bởi vì anh lo sợ phải muốn cái gì đó. Tất cả những gì anh biết là những thứ an toàn, những thứ mà anh không muốn.”

“Này,” Jake nói. “Chính xác thì em cũng không làm được những điều vĩ đại như thế đối với cuộc đời của em, cưng ạ.”

“Ít nhất em cũng có cố gắng.” Kate phản công lại. “Ít nhất em vẫn còn ở trong cuộc chơi. Chẳng trách gì tối qua anh lại bảo vệ Will. Anh ấy đã biểu diễn một màn kịch đáng đạt huy chương vàng trong trò chơi yêu thích của anh – đó là bỏ chạy.” Cô đứng dậy và phủi mông quần của mình trong lúc cô nhìn xuống anh. “Em phát điên lên vì anh, em đã có thể giết chết anh. Và cùng lúc đó, em lại quá yêu anh, em không thể chịu đựng được chuyện đó.” Cô lắc đầu với anh, cảm thấy quá tức giận đến mức cô gần như không nói nên lời. “Anh có thể đến thành phố làm việc nếu như anh muốn. Anh có thể làm điều đó chỉ trong một phút, và anh thích điều đó. Anh biết anh có thể làm được. Anh đã từng làm một lần rồi, và anh lại làm việc đó tối qua. Em nhìn thấy anh làm việc với những kế hoạch đó. Em nhìn thấy anh thích thú thế nào. Tất cả mọi

người đều nhìn thấy. Chúng ta *có thể* có tất cả mọi thứ, chết tiệt thật. Anh làm em phát điên lên...” Kate nghiêng chặt răng lại để kiềm chế tiếng hét gần như đã dâng lên đến cổ họng cô.

“Tại sao chúng ta không chờ cho đến khi em bình tĩnh trở lại...” Jake bắt đầu lý luận, và thế là Kate thực sự đã hét lên.

“Cái quái gì thế?” Jake nhảy dựng lên trên chân mình và vớ tay về phía cô, nhưng cô lùi lại, nhìn anh trừng trừng với đôi mắt đỏ quạch.

“Đừng bao giờ tỏ ra chiều cố đến em.” Cô quát lên. “Đừng bao giờ ám chỉ rằng chúng ta cãi nhau chỉ vì em bị mất kiểm soát.”

“Ôi, quỷ tha ma bắt, em hành động như một nữ thần báo tử ấy.” Jake nói, “Anh nên làm gì đây?”

“Anh nên trả lời em.” Kate hét lên. “Anh nên nói với em anh cảm thấy thế nào, nổi điên lên với em, làm bất cứ chuyện gì nhưng hãy ngồi xuống đó như một cậu bé Bồ tát ngoan ngoãn với tất cả những câu trả lời.”

“Bồ tát?” Jake ngạc nhiên. “Anh biết là em nghĩ rằng anh giống Chúa trời, nhưng Bồ tát ư?”

“Chuyện đó không có tác dụng gì đâu.” Kate lùi lại một bước nữa. “Em sẽ không tham gia bất cứ trò chơi chữ nào với anh nữa. Đó cũng là một phần trong những vấn đề của chúng ta. Chúng ta quá giỏi trong chuyện tỏ ra dễ thương với nhau, chúng ta chưa bao giờ bận tâm đến chuyện phải trở nên thực tế.” Kate lắc đầu. “Em thích được rong chơi với anh, Jake, nhưng em cũng muốn có một cuộc sống thực nữa.”

“Kate, tất cả mọi thứ có cần phải trở thành một vở kịch uỷ mị chết tiệt như thế này không? Chúng ta không thể là chính chúng ta với nhau hay sao?” Jake khua tay với vẻ bất lực.

“Không.” Kate nói. “Chúng ta thậm chí còn không biết ‘chúng ta’ là gì?” Anh thậm chí còn không biết anh là ai, hay anh muốn trở thành cái gì khi anh lớn lên.” Cô trừng mắt nhìn anh khi mà sự tức giận của cô lại bắt đầu dâng lên. “Và đã đến lúc phải quyết định rồi, Jake, bởi vì anh đã trưởng thành rồi.”

“Em biết...” Jake nói, trừng mắt nhìn lại cô, cảm thấy phát điên đến mức anh phải lặp lại câu nói của mình. “Em biết là em bắt đầu làm anh nhớ đến ai không?”

“Để em đoán xem,” Kate vặc lại. “Tiffany. Valerie. Tất cả những người phụ nữ anh từng biết đã không ngã lăn ra và nói ‘Ôi, Jake, thật tuyệt vời vì anh đang lãng phí một bộ óc siêu việt và một nền giáo dục vĩ đại để ngắm nhìn mọi thứ trên hồ.’ Tất cả những người phụ nữ đã từng nhìn vào anh và thể hiện rõ ràng là cô ta nghĩ rằng anh đang biến thành một loài thực vật nào đó. Anh biết tại sao anh lại ghét tất cả những người như bọn em đến thế không, Jake?”

“Bởi vì các người là những con chó cái huênh hoang, tính toán, thủ đoạn và điên cuồng.”

“Không,” Kate huých toẹt. “Bởi vì anh biết là bọn em nói đúng.” Cô quay gót chân và sải bước quay trở về cabin.

“Cái chết tiệt gì mà anh biết như thế.” Jake hét lên phía sau cô khi anh sực tỉnh lại sau cơn choáng váng, nhưng cô đã đi rồi.

Jake trút hết cơn giận của mình lên những bụi cây mà anh đã dọn sạch ở cuối khu vực phía nam khu resort. Việc đào bới và chặt chém làm cơ thể anh kiệt sức, nhưng đầu óc anh vẫn còn nặng nề, cứ hồi tưởng nhớ lại buổi sáng hôm đó với những hình ảnh sắc sỡ nhiều màu sắc. Kate đã sai, anh biết thế. Tuyệt đối sai. Nhưng anh ghét phải uốn nắn cô, ghét chuyện anh không biết được rằng nếu anh gặp lại cô thì cô có lại mỉm cười với anh như thường lệ chỉ bởi vì anh đã ở đó hay không. Cuối cùng anh đầu hàng với chính mình và bước về phía cabin của cô, nhưng khi anh đến đó, anh nhìn thấy Kate đang đóng nắp thùng xe của cô. Cô đã lại ăn vận trong bộ vest bằng lụa mà cô đã mặc lần đầu tiên anh gặp cô, mái tóc cô được búi gọn gàng thành búi trên đầu.

“Kate?”

Cô giật mình, rồi quay lại và mỉm cười với anh, hơi rạng rỡ thái quá. “Em sẽ trả phòng và quay trở về bây giờ.” Cô hơi nhún vai. “Thực sự là không có lý do gì để em ở lại nữa cả, và em có thể tránh được tắc đường vào ngày Chủ nhật.”

Jake cảm giác lồng ngực mình thắt lại và anh bước tới trước một bước. “Kate, nghe này, anh...”

“Không.” Kate bậm chặt môi rồi nói. “Em... Em thực sự không có bất cứ... Đây không phải là nơi dành cho em... Tất cả những gì em đã nói chiều nay...” Cô cau mày, cố gắng tìm ra từ hợp lý. “Em xin lỗi. Anh có quyền làm những gì anh muốn với cuộc sống của anh, và rõ ràng là anh cực kỳ hạnh phúc trước khi em xuất hiện và anh sẽ lại hạnh phúc ngay sau khi em ra đi, vì thế...” Cô mỉm cười và nhún vai. “Em sẽ đi.”

“Ồ,” Jake nói. “Vậy, đây là những gì em muốn?”

“Không.” Kate nói. “Nhưng đây là những gì em nhận được.” Cô hít vào thật sâu. “Có lẽ anh nói đúng. Giờ là quá sớm và quá nhanh, và có thể đây chỉ là chuyện hấp dẫn thể xác và...” Cô dừng lại, nuốt nước bọt. “Và thực sự là rất đau lòng nếu em còn ở lại đây thêm nữa.” Cô kết thúc. “Mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn với cả hai chúng ta chỉ cần em ra đi.”

Jake đứng đó bất lực, cố gắng nghĩ đến điều gì đó đúng đắn để nói, nhưng không có gì là đúng đắn cả. Và cuối cùng, Kate hôn lên má anh, rồi cô chui vào trong xe và lái nó đi trong lúc anh đứng đó trên con đường mòn và nhìn theo.

Mọi chuyện sẽ ổn hơn theo cách này, anh nghĩ, nhưng không cảm thấy thuyết phục. “Mọi chuyện sẽ ổn hơn theo cách này.” Anh nói to lên, kiên quyết, và rồi quay về hướng cabin của anh.

Nhưng anh vẫn không cảm thấy thuyết phục.

CHƯƠNG XI

Một tháng sau, Jake ngồi trên chiếc ghế tựa Adirondack đặt trên hiên sau của khách sạn, chân gác lên tay vịn lan can, nhìn mặt trời đang lên qua mặt hồ và cố gắng cảm thấy hài lòng. Nhưng điều đó đã không xảy ra. Cái cảm giác khó chịu mơ hồ mà anh vẫn thường cảm thấy đã lớn dần lên trở thành một cơn khỉ đầy đủ lông lá bám dính vào ruột gan anh, nó đã làm anh cảm thấy khổ sở và dễ trở nên cáu kỉnh kể từ khi Kate bỏ đi. Mọi người bắt đầu lảng tránh anh bất cứ khi nào cần thiết, và ngay cả Ben cuối cùng cũng đã mất hết kiên nhẫn với anh.

“Nghe này, nếu cậu phiền muộn đến mức đó thì hãy làm điều gì đó để giải quyết chuyện này đi.” Ben đã quát lên vào buổi tối hôm trước, quăng mạnh chiếc gậy bi-a lên mặt bàn. “Và ngừng ngay cái việc trút hết nỗi phiền muộn đó của cậu lên đầu bọn mình đi.”

Jake cũng đã quăng chiếc gậy bi-a của mình lên bàn và hùng hổ bước ra khỏi quán bar, cảm thấy mình tức giận không kém và thực sự vô cùng ngu ngốc.

Cảm giác đó cứ lảng nhảng bám theo anh suốt cả đêm đến tận sáng hôm sau và đến giờ vẫn còn quấy rầy anh. *Thôi nào, Jake*, anh tự nhủ với bản thân. *Người đang sống trong thiên đường của Chúa, người được tự do một cách vinh quang, người không có trách nhiệm gì và không có nỗi lo lắng thực sự nào. Người đã đạt được điều đó.*

Vì một lý do nào đó mà điều đó vẫn là chưa đủ. “Mình đã đạt được điều đó.” Anh nói to lên, cố gắng tự thuyết phục bản thân mình. Will bước ra từ lối cửa hậu và tham gia cùng với anh, tay cầm theo hai ca cà phê vẫn còn đang bốc khói, khịt mũi với vẻ coi thường.

“Anh thật kinh tởm.” Will nhìn xuống anh và nói.

“Anh đã làm gì?” Jake hỏi.

“Ồ, đầu tiên, anh đã làm cho tất cả mọi người trong thị trấn xa lánh anh.” Will nói. “Em

không thể tin được anh lại đọc mồm đọc miệng với bà Dickerson đến thế.”

“Anh không đọc mồm đọc miệng với bà ta.” Jake nói và nhận lấy một ca cà phê. “Anh chỉ nói rằng những chiếc mũ cao bồi nhìn thật ngu ngốc khi đội trên đầu những người phụ nữ.”

“Lúc đó bà ấy đang đội một chiếc mũ cao bồi.”

“Thế ư?” Jake cau mày. “Chết tiệt. Anh không để ý.”

“Nó là một chiếc màu hồng.” Will do dự và rồi nói thẳng toẹt ra. “Chuyện này là vì Kate, đúng không?”

Jake lừ mắt nhìn em trai.

“Này, rất rõ ràng là khi cô ấy bỏ đi, anh lập tức bắt đầu hành động như một con Godzilla ngay sau đó.” Will lừ mắt nhìn lại anh. “Gọi cho cô ấy đi.”

(Godzilla: một con quái vật khổng lồ hư cấu trong một bộ phim của Nhật Bản, nó là sự kết hợp giữa một con khỉ đột và một con cá voi.)

“Không phải là vì Kate.” Jake nói rồi đứng dậy bước về phía lan can và nhìn ra phía mặt hồ.

“Thế ư, thôi được.” Will nói.

“Không,” Jake nói. “Anh nhớ cô ấy phát điên lên được, nhưng chuyện này không phải là vì Kate. Ý anh là, cô ấy là một phần của chuyện này, nhưng nó còn hơn thế nữa.” Anh lắc đầu. “Có chuyện gì đó đã sai từ trước khi cô ấy đến đây. Cô ấy chỉ làm cho nó tồi tệ hơn thôi.”

“Vậy đó là chuyện gì?” Will ngồi xuống và lắng nghe.

Jake điểm qua tất cả những khả năng có thể trước khi anh ép mình phải đối mặt với sự thật đáng sợ. “Anh cảm thấy buồn chán.” Anh thừa nhận.

“Hallelujah,” Will kêu lên. “Xác chết đã bắt đầu bước đi.”

(Hallelujah: một bài hát ca ngợi Chúa.)

Jake quay lại và ngồi lên hàng lan can để đối diện với em trai mình. “Anh sẽ không rời khỏi Toby’s Corners. Anh thích sống ở đây, anh thuộc về nơi này.”

“Vậy là em đã sai.” Will nói. “Xác chết mới chỉ loạng choạng, nhưng đó là sự khởi đầu. Chúng ta sẽ tận dụng cơ hội này.”

Jake nhấm nháp tách cà phê và ngẫm nghĩ một lát. “Chúng ta còn chút tiền nào không?” Anh hỏi, phớt lờ lời chế nhạo mỉa mai của Will.

“Chắc chắn rồi. Chúng ta rất giàu.”

“Không.” Jake nhìn Will với vẻ kiên nhẫn. “Tiền. Thứ tiền thực sự ấy. Không phải khách sạn, không phải đất, mà là tiền ấy.”

Will cân nhắc. “Em có một quỹ được cất giữ phòng cho trường hợp khẩn cấp. Không có nhiều lắm. Có lẽ là khoảng mười lăm nghìn.”

“Anh cần số tiền đó.” Jake nói.

Will định nói một câu bình luận thông minh nào đó nhưng rồi dừng lại. “Thôi được.” Anh nói. “Em có được thấy lại số tiền đó không?”

“Ừm, anh không biết.” Jake nói và nhăn nhở cười với Will. “Đáng lẽ em phải nghĩ đến điều đó trước khi em bắt đầu gọi anh là một cái cây mọc trong chậu và giới thiệu anh với những cô nàng tóc vàng huênh hoang mới phải.”

“Nói đến những cô nàng tóc vàng huênh hoang...” Will lên tiếng, nhưng Jake lắc đầu.

“Anh không muốn nói chuyện về cô ấy.” Anh nói.

“Em chắc chắn là anh không muốn.” Will nói. “Câu hỏi là, anh định làm gì với cô ấy?”

“Anh không biết.” Jake nói, quay lại và nhìn ra mặt hồ. “Anh đang cân nhắc những sự lựa chọn của mình.”

“Chuyện đó hẳn là sẽ làm anh bận rộn trong vòng hai mươi năm tới.” Will nói với sự ghê tởm. “Anh thực sự rất giỏi trong chuyện cân nhắc những sự lựa chọn của mình.”

Jake quắc mắt nhìn Will. “Em bắt đầu nghe giống Kate rồi đấy.”

“Ồ, cô ấy là một người phụ nữ thông minh.” Will nói. “Bọn em có rất nhiều điểm tương đồng.” Anh nhướn mắt hoài nghi nhìn anh mình. “Em không quan tâm đến tiền bạc hay bất cứ thứ gì anh định làm với đồng tiền đó. Nhưng nếu anh nghĩ chuyện chơi bời loanh quanh với nó sẽ làm cho anh trở thành một người đàn ông hạnh phúc thì hãy nghĩ lại đi. Chuyện này là vì Kate và anh biết điều đó.”

“Anh cứ nghĩ rằng,” Jake nói, “nếu anh có thể kéo cô ấy trở về đây, bọn anh sẽ có thể giải quyết được mọi chuyện.” Anh cau mày trong lúc suy nghĩ. “Cô ấy rất vui vẻ ở đây, cô ấy chỉ không có việc gì để làm thôi, nhưng cô ấy cảm thấy hạnh phúc khi ở đây.” Anh quay lại nhìn

Will. “Đúng không?”

“Đúng thế. Hãy kéo cô ấy quay trở lại đây.” Will nói.

“Bằng cách nào?” Jake hỏi.

“Ồ, anh có thể thử gọi cho cô ấy và yêu cầu cô ấy quay trở lại.” Will nói.

“Không,” Jake nói. “Ở đây không có gì cho cô ấy cả. Anh không thể yêu cầu cô ấy quay trở lại đây chỉ vì anh.”

“Anh thật thảm bại.” Will nói.

“Không đủ thảm bại để mong chờ cô ấy từ bỏ cuộc sống của cô ấy chỉ bởi vì anh muốn cô ấy quay lại.” Jake nói. “Phải có một lý do nào đó khác để cô ấy quay trở lại. Phải có một cách nào đó khác để đưa cô ấy quay về đây.”

Will nhìn anh với vẻ ghê tởm. “Cho người bắt cóc cô ấy. Nói với cô ấy là anh đã có thai và cô ấy là mẹ đứa bé. Rắc vụn bánh mì dọc đường.”

Jake quắc mắt nhìn Will. “Anh không nghĩ Kate thích vụn bánh mì. Anh cần được giúp đỡ trong khi em chẳng giúp ích được chút nào.”

“Này, nếu thế thì hãy rắc dọc đường cái gì đó mà cô ấy thích.” Will nói và đứng dậy để quay vào bên trong. “Chỉ cần làm một điều gì đó thay vì cứ ủ rũ lang thang trông như một con chó bị đá và sủa lung tung vào tất cả mọi người như thế.” Anh rời khỏi đó, đóng sầm cánh cửa hậu phía sau lưng mình.

“Thứ duy nhất mà cô ấy thích là quản lý công việc kinh doanh của người khác.” Jake nói một cách băng quơ, rồi một lát sau anh thêm vào, “và mình nữa.” Đó là lối thoát mới, và nó làm anh nảy sinh một sự lựa chọn mới trong đầu. Anh nhăm nháp tách cà phê của mình và nhìn chăm chăm ra hồ trong lúc suy nghĩ về sự lựa chọn đó.

Rồi anh đặt tách cà phê xuống tay vịn lan can và quỳ quả đi đến quán bar của Nancy.

Hai tuần sau đó, Kate đang ngồi trong văn phòng sang trọng của mình, nói chuyện điện thoại một cách kiên nhẫn với Chester Vandenburg – phó chủ tịch của một công ty mà cô đã phải làm việc cả ngày cả đêm trong suốt sáu tuần vừa qua để cứu nguy cho họ. Một phần trong sự tập trung đầy giận dữ của cô là bởi vì công ty đó thuê sáu trăm nhân công và có số lượng cổ đông gấp bốn lần con số đó, và cô luôn có cảm giác sợ hãi lo lắng mỗi lần cô tập trung vào cái sự thật là toàn bộ rắc rối của công ty này đang dẫn đến hậu quả gì. Tất cả những người đó. Tất

cả những người tội nghiệp đó.

Một lý do khác cho sự tập trung của cô là vì cô đang nỗ lực để tránh né cái sự thật là cô ghét thành phố này nhiều thế nào, coi thường công việc của mình nhiều thế nào, và hơn hết, cô nhớ Jake nhiều thế nào.

“Được rồi, ông Vandenburg,” cô nói, cố gắng giữ cho giọng mình được nhỏ nhẹ, ‘ông có muốn giải thích cho tôi lý do vì sao các ông vừa bỏ phiếu quyết định tăng lương cho Tổng Giám đốc điều hành của cái công ty đang hấp hối của các ông không?’

Cô gõ mạnh cây bút của mình xuống bàn trong lúc lắng nghe giọng ông ta nhẹ nhàng giải thích sự cần thiết của việc phải vỗ về ban lãnh đạo giỏi giang. “Ban lãnh đạo giỏi là xương sống trong công ty, thưa cô Svenson, và chắc chắn là...”

“Ban lãnh đạo giỏi giang đó đang lèo lái công ty của các ông lao thẳng xuống cống, thưa ông Vandenburg,” Kate cắt ngang, tay vẫn gõ cây bút với vẻ bức bối. “Hiện giờ đang là giai đoạn *Titanic* đối với các ông, và các ông vừa mới trao cho tảng băng trôi một cái móng vuốt để nó xé toạc thân tàu của các ông đấy. Ông có nghĩ về cái cảnh các cổ đông của các ông sẽ tiếp nhận thông tin này như thế nào không? Nó sẽ khắc nghiệt như cái cảnh mà những hành khách phản ứng lại trong tai nạn chìm tàu thảm khốc đó, ngoại trừ lần này, thưa ông Vandenburg, lần này sẽ không có chuyện ưu tiên phụ nữ và trẻ em trước. Lần này tất cả mọi người sẽ chìm cùng con tàu. Ông có chút cảm giác tội lỗi nào về chuyện này hay không, ông Vandenburg? Về những nhân viên và cổ đông mà ông vừa mới lừa đảo ấy? Ông có chút lương tâm đạo đức nào không?”

Cô dừng lại khi nhận ra giọng mình đang vút cao lên nghe the thé.

Giọng ông ta vang lên từ đầu dây bên kia, trơn tuột và ngọt xót. “Tôi không nghĩ là cô hiểu về môi trường kinh doanh quy mô lớn, cô Svenson. Có lẽ nếu...”

“Tôi được nuôi dưỡng trong môi trường kinh doanh quy mô lớn, thưa ông Vandenburg. Tôi nhớ rằng mình để đầu tư vào cổ phiếu và trái phiếu và viết bài luận đầu tiên trong trường học về LBO (*leveraged buyouts: là một hình thức mua lại và sát nhập các doanh nghiệp bằng nguồn tài chính đi vay, từ 1980, LBO nổi lên như một chiến lược mua lại rất quan trọng*). Giáo viên năm thứ ba của tôi đã khá ấn tượng với bài luận đó. Tuy nhiên, tôi có thể cam đoan rằng cô ấy chắc chắn sẽ cảm thấy ấn tượng hơn nhiều với khả năng to lớn của ông trong việc có thể phốt lờ những gì đang xảy ra ngay trước mắt ông trong khi ông đang giải quyết nó.”

“Cô đang buộc tội tôi hành động không đúng lúc à?”

“Hoặc là không đúng lúc hoặc là vớ vẩn không nghĩa lý gì với một mức độ cực kỳ nghiêm trọng.” Kate quát lên. “Với ông, có lẽ là cả hai.”

Ông Vandenburg hắng giọng với một vẻ báo động. “Có lẽ sẽ tốt hơn nếu như hăng Bertram

Svenson bổ nhiệm một người nào đó khác để giải quyết cái rắc rối nho nhỏ của chúng tôi.” Ông ta đe dọa.

“Thật là một ý kiến hay.” Kate nói. “Tôi gợi ý là SEC.”

(SEC (Securities Exchange Commision): Ủy ban chứng khoán Hoa Kỳ, là cơ quan đầu não kiểm duyệt mọi hoạt động mua bán trên thị trường chứng khoán Mỹ, có ảnh hưởng cực lớn đến phố Wall và thị trường chứng khoán thế giới.)

Cô nghe một tiếng click ở phía đầu dây bên kia khi ông Vandenburg gác máy, và rồi cửa văn phòng cô mở ra.

“Chỉ là mình thôi.” Jessie nói khi cô đi giật lùi vào trong phòng, tay ôm hai chiếc túi giấy màu trắng bọc sáp. Cô thả nó xuống chiếc bàn làm việc của Kate. “Đường và cà phê.” Cô nói. “Bánh rán nhân táo và cà phê đen. Nhìn cậu như chết rồi ấy.”

“Cảm ơn.” Kate nói. “Mình cảm giác như là chết rồi vậy. Mình luôn biết là mình làm việc với một đồng người cặn bã, nhưng mình chưa bao giờ nhận ra là nó tồi tệ đến mức này.” Cô lôi một chiếc tách làm bằng bột biển từ trong chiếc túi và cạy nắp ra. “Cái này mùi tuyệt thật. Món bánh rán là từ cửa hàng của Debbie à?”

“Đúng thế. Bà ấy gửi lời chào thân ái và bảo mình nói với cậu là công việc làm ăn của bà ấy rất tuyệt và rằng ngày nào bà ấy cũng cảm thấy rất cảm kích với những lời khuyên của cậu.”

“Mình cần nhiều Debbie và ít Vandenburg hơn.” Kate nói. “Thật xui xẻo, đây là một kiểu thành phố của những Vandenburg.” Cô nhắm nháp cà phê và đắm chiêu nhìn những chiếc bánh rán mà Jessie vừa đẩy đến trước mặt cô.

“Vandenburg là ai?” Jessie hỏi trong lúc cô mở tách cà phê của mình.

“Một trong vài tên khốn mà dạo này mình đang phải cố gắng ngăn chặn để hắn không tự huỷ hoại công ty của chính mình về phương diện tài chính.” Kate thở dài rồi nhìn người bạn thân nhất của mình, lúc này đang vô ý nhai rào rào một miếng bánh rán. “Cậu biết không, mình đã từng rất thích thú với công việc này, nhưng giờ... Mình đang đánh mất sự sắc sảo của mình, Jess.”

“Cậu ư?” Jessie khịt mũi. “Không bao giờ. Có bao nhiêu tên đầu to óc quả nho mà cậu phải dạy dỗ vào ngày hôm nay thế?”

“Vẫn chưa hết đâu.” Kate nói. “Mình muốn ở lại và tham gia chiến đấu trong một cuộc chiến tử tế, nhưng chuyện này thật kì cục.” Cô ngả người ra ghế. “Mình cảm thấy quá mệt mỏi với chuyện này, Jessie.”

Jessie ngạc nhiên đánh rơi miếng bánh rán xuống sàn nhà, “Cậu đang đùa à, chuyện đó thật tuyệt.”

Cô cúi xuống để nhặt miếng bánh rán lên và Kate nói. “Không hề. Đây là công việc của mình.”

“Cậu có một cái sàn nhà rất sạch.” Jessie nói trong lúc ngắm soi miếng bánh rán. “Không có chút bụi bẩn nào ở đây.” Cô cắn một miếng vào cái bánh rán, nhai, nuốt, rồi nói. “Vậy hãy làm công việc này ở một nơi nào đó khác. Ví dụ như Kentucky chẳng hạn.”

“Không.” Kate nói.

“Cậu sẽ quay trở lại đó nếu như Jake không ở đó.” Jessie nói. “Cậu nhớ nơi đó.”

“Có thể.” Kate nói. Cô lôi một chiếc bánh rán về phía mình và buồn bã nhìn nó. “Mình cảm thấy vô cùng khổ sở, thậm chí mình còn không thấy đói nữa.”

“Cậu cũng nhớ cả Jake nữa.” Jessie nói. “Mình không thể tin được cậu lại hèn nhát đến thế trong chuyện này.”

“Mình không hèn nhát.” Kate nói. “Đã sáu tuần rồi, và anh ấy không hề gọi điện. Anh ấy có lẽ còn không nhớ được tên mình nữa.”

“Ôi, thôi nào.” Jessie nói. “Tha cho mình đi.”

“Có lẽ anh ấy đã quên mất mình có tồn tại trên đời này rồi. Sáu tuần.” Cô nhìn Jessie, sự đau đớn hiện lên rõ ràng trong mắt cô. “Sáu tuần, mà anh ấy thậm chí không thèm gọi lấy một lần. Mình đã từ bỏ việc kiểm tra điện thoại của mình rồi. Mình đã nhét nó dưới đám quần áo của mình bởi vì mỗi lần mình về nhà đều không thấy có tín hiệu đèn nhấp nháy nào cả hoặc là, tệ hơn nữa, chỉ có một và đó là một ai đó đang cố gắng bán cho mình thứ gì đó.” Cô lắc đầu và khua tay quanh văn phòng của mình. “Đây là tất cả những gì mình có, Jess. Và mình ghét nó.”

Thư ký của cô lại gọi. “Tim Davis từ Hãng Davis trên đường dây số hai.”

“Lại thêm một tên khốn nữa.” Kate nói và nhắc ống nghe lên. “Xin chào, Tim.”

“Có chuyện quái gì với việc không đóng cửa cơ sở Princeton thế?”

“Chuyện đó không có hiệu quả về mặt chi phí.” Kate nói. “Số tiền mà anh tiết kiệm được khi đóng cửa cơ sở đó sẽ bị bù trừ vào chi phí tái đào tạo và chi phí ban đầu khi cơ sở quay trở lại hoạt động. Hơn nữa, đó là một phương thức PR rất tệ, sa thải những người đã làm việc cho anh trong hai mươi năm trời.” Kate nghiêng chặt răng để không hét lên. “Hành động đó cũng đồng nghĩa với việc xoá sổ quỹ trợ cấp lương hưu. Và nhân tiện nói về quỹ trợ cấp lương hưu, tôi vừa

mới xem qua một vài số liệu rất hay ho.”

“Cô làm việc cho tên quái nào thế?”

“Bố tôi.” Kate nói. “Ông ấy là một tên khốn, nhưng ông ấy không bao giờ ăn cắp tiền từ những quả phụ và trẻ mồ côi. Dọn dẹp vụ này đi, Tim.”

Hắn ta đập máy trước cô, và cô thả ống nghe xuống. Cô nhìn qua Jessie và nói. “Mình ghét việc này, mình ghét việc này, mình ghét việc này, *mình ghét việc này.*”

“Thứ mà cậu cần ở đây” Jessie nói, “là một kế hoạch.” Cô vói qua chiếc bàn của Kate và cầm lấy một tập giấy note.

“Ôi, không, mình không cần.” Kate nói.

“Tại sao không?” Jessie hỏi. “Trước đây nó đã có hiệu quả. Đưa mình cây bút.”

“Đúng thế,” Kate nói. “Nó đã có hiệu quả tuyệt vời. Đó là lý do vì sao mình quay trở lại đây, cô đơn và đau khổ...”

“Giờ theo như mình nhớ thì,” Jessie nói, phớt lờ cô, “đầu tiên chúng ta phải xây dựng mục tiêu. Trong trường hợp này, mình nghĩ mục tiêu phải là chuyện kết hôn với Jake.” Cô vươn tay qua bàn của Kate để lấy cây bút.

“Jessie!” Kate lên tiếng, và Jessie lại cắt ngang cô.

“Nào, điều gì ngăn cản cậu không kết hôn được với Jake?”

“Ừm, anh ấy không nói chuyện với mình, và đó là một trở ngại thực tế đấy.” Kate mĩa mai.

“Chúng ta không biết được là anh ấy không nói chuyện với cậu.” Jessie nói. “Chúng ta chỉ biết là anh ấy không gọi điện cho cậu. Có sự khác nhau đấy.”

“Vào lúc này thì với mình hai chuyện đó là giống nhau.” Kate nói, nhưng Jessie vẫn ghi lại, “*1. Anh ấy sẽ không gọi điện.*” rồi lại quay lên nhìn Kate. “Gì nữa?”

“Jessie,” Kate lên tiếng, nhưng Jessie chặn lại. “Nghe này, anh chàng này yêu cậu. Cậu yêu anh ấy. Và mình sẽ kéo hai người quay trở lại với nhau. Gì nữa?”

“Anh ấy nghĩ là có lẽ anh ấy yêu mình.” Kate sửa lại. “Anh ấy vẫn lẩn tránh về chuyện đó khi mình rời khỏi đó.”

“Thôi được.” Jessie nói và viết, “*2. Anh ấy nghĩ là có lẽ anh ấy yêu cô ấy.*” Cô nhìn xuống bản

danh sách và nói. “Hai điều này sóng đôi với nhau rất hợp. Gì nữa?”

“Xem nào,” Kate nói, cảm thấy kích động khi nghĩ về chuyện đó. “Anh ấy ghét phải đối mặt. Nhưng anh ấy cũng ghét những người phụ nữ thao túng mình, điều đó gần như cắt đứt tất cả những hình thức tiếp xúc giữa con người ngoại trừ sex.”

“Anh ấy cảm thấy thế nào về sex?”

“Anh ấy cực kỳ thích chuyện đó.” Kate nói, trong lòng rầu rĩ tự hỏi không biết anh vẫn còn như thế hay không, và nếu vẫn còn thì là với ai.

“Được rồi.” Jessie nói và viết. “3. Anh ấy ghét phải đối mặt và ghét bị thao túng.”

“Thêm nữa,” Kate nói, “anh ấy không làm việc. Anh ấy chỉ lãng phí chính bản thân mình, và điều đó làm mình phát điên lên.”

“Này, đó là cuộc sống của anh ấy.” Jessie bắt đầu, nhưng Kate chặn ngang.

“Đó là một sự lãng phí tồi tệ và anh ấy biết điều đó. Anh ấy lúc nào cũng tránh xa những cam kết dưới bất kỳ hình thức nào. Và điều làm mình thực sự phát điên lên là anh ấy dùng những lý luận trái ngược nhau để đuổi mình đi. Anh ấy nói không có công việc gì cho mình ở đó, vì thế mình phải đi. Nhưng cũng không có công việc gì cho anh ấy ở đó và anh ấy phải ở lại.”

“Này, cậu sẽ phát điên nếu không làm việc.” Jessie thẳng thắn chỉ ra, nhưng cô vẫn viết xuống. “4. Anh ấy không làm việc. 5. Anh ấy tránh xa những cam kết. 6. Anh ấy nghĩ không có việc gì cho cô ấy làm ở đó.”

“Được rồi, đọc mình nghe bản danh sách đó đi.” Kate buồn bã nói, và Jessie làm theo.

“Đây là tất cả à?” Jessie hỏi. “Chúng ta có thể giải quyết những thứ này.”

“Không, còn một vấn đề nữa.” Kate nói. “Anh ấy không muốn kết hôn, còn mình thì có. Mình muốn tất cả các thứ đó: cam kết, nhậu, nhà thờ, tất cả mọi thứ.”

“Được rồi.” Jessie nói và viết tiếp. “7. Anh ấy không muốn kết hôn.” Cô đẩy bản danh sách về phía Kate. “Chuyện dễ ợt ấy mà.”

Kate nhìn bạn mình với vẻ không thể tin được. “Jessie, chuyện này rất kinh khủng. Ý cậu là gì, chuyện dễ ợt ư?”

“Ồ, cậu sẽ phải thực hiện một số thỏa hiệp.” Jessie nói. “Nếu anh chàng đó không muốn có một công việc thì anh ta sẽ không phải có một công việc.”

Kate cau mày rồi nói. “Có thể. Còn phần còn lại thì sao?”

Jessie lấy lại bản danh sách và nghiên cứu nó. “Đây, điều thứ nhất thực sự dễ dàng. Anh ấy không gọi ư? Thế thì cậu gọi.”

“Rồi ngồi và nghe anh ấy im lặng lúng túng ở đầu dây bên kia ư? Không.”

“Vậy thì xuống dưới đó và gặp anh ấy. Chỉ mất bốn giờ lái xe thôi mà. Cậu nhớ Nancy, Penny cũng ở dưới đó. Đã một tháng rồi, hãy xuống đó thăm họ đi.”

“Mình không biết...” Kate nói.

“Cậu có muốn có anh ấy hay không?” Jessie cau có.

Kate nghĩ về Jake, về cảm giác dễ chịu như thế nào khi ở bên anh, về cảm giác tuyệt vời như thế nào mỗi khi có anh ở quanh cô. “Mình muốn có anh ấy.” Cô nói.

“Tuyệt.” Jessie nói. “Giờ là ‘thứ hai, anh ấy nghĩ là có lẽ anh ấy yêu cậu.’” Cô ngẩng lên nhìn Kate. “Đã một tháng rồi. Có lẽ giờ này anh ấy đã biết chắc chắn rồi.”

“Đó là lý do vì sao anh ấy không gọi điện.” Kate nói. “Mình ghét bản danh sách này.”

“Cậu có yêu anh ấy không?” Jessie hỏi.

Kate nuốt xuống và nói. “Có.”

“Đấy, cậu cũng không gọi cho anh ấy.” Jessie nói. “Im lặng không có nghĩa là không quan tâm. Có thể anh ấy chỉ là một con gà tồ như cậu trong chuyện này.”

“Gà tồ?” Kate hỏi, nhưng Jessie tiếp tục cúi xuống bản danh sách.

“Giờ, điều thứ ba, anh ấy sẽ phải nhượng bộ. Ý mình là, cậu hoặc là đối mặt hoặc là thao túng anh ấy. Về cá nhân mình, mình thích đối mặt hơn.”

“Mình biết.” Kate nói. “Chuyện đó hoàn toàn rõ ràng đối với bất cứ người nào biết cậu.”

“Thế thì hãy xuống đó và đối mặt với anh ấy. Nói với anh ấy là cậu yêu anh ấy và cậu nhất quyết kết hôn với anh ấy.”

“Và khi anh ấy nói ‘Anh nghĩ là anh ngờ ngợ nhận ra em.’, lúc đó mình chỉ có thể bò lê đến tảng đá gần nhất.”

“Thôi đi.” Jessie nói. “Cậu biết khá rõ là anh ấy nhớ đến cậu hơn rất nhiều cái ngờ ngợ đó.”

Giờ đến thứ tư.”

“Mình vẫn chưa thoải mái với điều thứ nhất, hai và ba.” Kate nói, nhưng Jessie xen vào. “Thứ tư chúng ta đã quyết định là cậu phải nhượng bộ rồi. Nếu anh ấy không muốn có một công việc thì anh ấy không cần phải có. Thứ năm thực ra là thứ bảy vì thế chúng ta để nó lại sau. Thứ sáu...”

“Mình không nhớ thứ tự các số nữa.” Kate nói. “Thứ năm là gì?”

“Thứ sáu là chuyện việc làm của cậu ở dưới đó. Chuyện này chúng ta có thể làm được nếu chúng ta tìm cách giải quyết nó.” Jessie nói. “Nghe này, cậu vẫn nói với mình là nhân vật Will này phải làm việc quá sức như thế nào, và nơi đó thì đầy những cửa hàng mỹ nghệ nho nhỏ và những thứ tương tự được điều hành bởi những người mà ý tưởng về công việc kế toán của họ chỉ là một mảnh giấy hợp pháp đã được đăng kí.”

“Jessie, không việc gì trong đám công việc đó là việc toàn thời gian cả.” Kate nói.

“Có thể mỗi một việc ở đó thì không,” Jessie nói. “nhưng toàn bộ công việc ở đó lại có thể trở thành công việc toàn thời gian.”

“Sao cơ?”

Jessie nhún vai. “Cứ nhận hết những công việc đó. Một khi mọi người đã bắt đầu nghe nói về cậu, họ sẽ đến với cậu từ những nơi khác nữa. Tất cả những công việc đó hợp lại sẽ làm cậu đủ bận rộn để làm một người tư vấn tự do.” Cô nhấm nháp một chút cà phê. “Mình cũng nghĩ là cậu nên mua cổ phần quán bar của Nancy. Cậu cần phải có cái gì đó để chỉnh sửa, và việc này thì có thể mất hàng năm trời.”

“Nancy không muốn bán nó.” Kate nói.

“Cô ấy không muốn bán toàn bộ quán bar,” Jessie nói, “cậu có thể nói cô ấy bán cho cậu một nửa, rồi mở rộng nó ra với số tiền mà cậu đổ vào. Cậu có thể thuyết phục cô ấy.”

“Chuyện đó sẽ là không đúng.” Kate nói. “Đó là quán bar của cô ấy. Sẽ không tử tế chút nào nếu mình cố gắng...”

“Điều đó tốt cho quán bar, nó cũng tốt cho Nancy, và nó tốt cho cả Toby’s Corners.” Jessie nói huých toẹt. “Đừng có hèn nhát như thế nữa. Làm đi.”

“Carl Avery từ Woolf Technologies, đường dây số ba.” Thư ký của Kate gọi, cô rên lên và nhắc ống nghe lên.

“Kate! Em yêu, em khoẻ không?”

“Anh muốn gì, Carl?” Kate nói. “Tôi đã phải nói chuyện với một đám người đầu to óc quả nho trong cả buổi sáng rồi, tôi không còn chút kiên nhẫn nào đâu.”

“Ồ, thế thì tôi đi thẳng vào vấn đề đây.” Carl nói với vẻ phấn khởi. “Số cổ tức mà cô muốn chúng tôi phải trả ấy, một ý tưởng tồi, cô em Katie ạ. Rất tồi. Tôi sẽ cắt bỏ phần đó đi, cô nói sao?”

“Bước qua xác tôi đã,” Kate nói, giật lại cây bút từ tay Jessie. “Cổ đông của anh có quyền hưởng cổ tức. Hãy trả khoản đó đi.”

“Kate.” Carl cười thích thú. “Kate, Kate, Kate.”

“Carl,” Kate nói, gõ thật mạnh cây bút của mình lên mặt bàn, “hãy trả số cổ tức đó nếu không tôi sẽ đặt anh vào trong món quà Giáng sinh của tôi dành cho SEC đấy.”

“Kate,” hẳn ta nói với vẻ kém nhiệt tình hẳn đi, “chuyện này không phải là công việc kinh doanh hay ho gì. Những gì chúng tôi trả cho công ty của cô là để có được những lời tư vấn về kinh doanh hay ho.”

“Carl,” Kate nói. “những gì anh muốn làm là đáng ghê tởm về mặt lương tâm và gần như là bất hợp pháp. Đây là một lời tư vấn về kinh doanh hay ho đấy.”

“Tôi sẽ nói chuyện với bố cô.” Carl bất ngờ nói.

“Ý kiến hay,” Kate nói. “Có thể ông ấy sẽ bắt tôi lên giường đi ngủ mà không được ăn tối cũng nên. Anh nghĩ là anh đang đùa với ai đấy?”

Nhưng Carl đã gác máy.

“Mình đang nói với cậu là” Jessie nói, “Toby’s Corners đầy những người như Debbie, và không có gã Vandenburg nào ngoại trừ trên sân golf. Và không có ... tên khốn vừa rồi trên điện thoại là ai thế?”

“Carl Avery,” Kate nói. “Một khách hàng lâu đời và là một tên tội phạm có tiềm năng.”

“Ừm, cũng sẽ không có Carl Avery nào ở Toby’s Corners cả.” Jessie ăn nốt miếng bánh rán còn lại và liếm chỗ đường còn dính lại trên ngón tay. “Cậu có thể giúp đỡ những cửa hàng nhỏ ở đó và làm cho quán bar của Nancy trở nên nổi tiếng...”

“Có thể là Nancy sẽ không muốn có một quán bar nổi tiếng.” Kate nói.

“Cô ấy sắp có một cái rồi. Điều đó đưa chúng ta đến với điều thứ bảy.” Jessie nói. “Hôn nhân

và cam kết.”

“Ôi, đó là vấn đề lớn.” Kate nhăn nhó nói. “Cậu có chắc là chúng ta đã giải quyết xong từ điều thứ nhất đến thứ sáu rồi không?”

“Im đi nào.” Jessie nói. “Cậu sẽ phải cầu hôn.”

“Không.” Kate nói.

“Có đấy.” Jessie nói. “Nếu cậu muốn có thứ gì đó trong đời, cậu phải theo đuổi nó. Nếu Jake dị ứng với hôn nhân, cậu sẽ phải là người đưa ra động thái trước.”

“Anh ấy sẽ trả lời không.” Kate nói. “Cậu không biết Jake đâu.”

“Không, nhưng mình biết cậu.” Jessie nói. “Và không người đàn ông biết suy nghĩ phải trái lại nói không với cậu.”

“Jake không phải là người biết suy nghĩ phải trái.”

“Anh ấy yêu cậu.”

“Có thể.” Cô nói, và Jessie rên lên.

“Nghe này,” Jessie nói. “Đây là sự lựa chọn của cậu. Cậu chọn được sống hạnh phúc với Jake, Nancy và Penny ở dưới vùng phía nam kia, hay khổn khổ với Vandenburg, Avery và cái quái gì đó ở trên này?”

“Nếu mình ở lại trên này mình vẫn còn có cậu.” Kate chỉ ra.

“Không có đâu.” Jessie nói. “Nếu cậu từ bỏ không làm chuyện này, mình sẽ không bao giờ nói chuyện lại với cậu nữa.”

“Đưa mình xem lại bản danh sách đó đã.” Kate nói, và Jessie đưa nó cho cô. Kate phải đám vụn đường bánh rán ra khỏi nó và nghiên cứu. Đó là một bản danh sách vớ vẩn, nhưng những điều đó có thể thực hiện được. “Thôi được.” Cô nói. “Mình sẽ tiến hành.”

Jessie đẩy máy điện thoại về phía Kate nhanh đến mức nó gần như trượt ra khỏi mặt bàn. “Gọi Nancy đi. Mua cổ phần quán bar đó.”

“Ngay bây giờ?”

“Dĩ nhiên là ngay bây giờ.” Jessie nói. “Hãy để công ty trả tiền cho cuộc gọi đó. Gọi đi.”

Kate sững người lại, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc máy điện thoại. “Chỉ thế thôi. Thay đổi cả cuộc đời của mình, chỉ thế thôi ư?”

“Đúng thế, chỉ thế thôi. Còn cái quái gì nữa?” Jessie nhìn sát rạt vào mặt Kate. “Cậu trông lạ lắm, cậu có sao không?”

“Mình thấy hoảng sợ.” Kate nói. “Mình không nghĩ điều này...”

“Đừng ngớ ngẩn thế.” Jessie nói. “Chuyện này rất đơn giản. Tin mình đi. Gọi cho Nancy đi.” Jessie cầm lấy chiếc bánh rán của Kate và vẩy vẩy nó về phía chiếc máy điện thoại trước khi cắn một miếng. “Mình đang nói với cậu đấy, gọi Nancy đi.”

Kate suy nghĩ một lát, cầm ống nghe lên, và bắt đầu bấm số. Cô bấm chặt môi trong lúc tiếng chuông điện thoại bắt đầu đổ, và rồi nói một cách vui vẻ. “Nancy?”

“Kate? Cuối cùng thì cậu đã xuất hiện,” Nancy nói, “mình đã gọi liên tục.”

“Cậu đã gọi ư?” Kate nói. “Thư ký của mình không...”

“Mình không có số văn phòng cậu. Mình đã gọi về nhà cậu trong suốt hai ngày qua. Cậu có ít nhất là năm tin nhắn trong máy trả lời tự động đấy. Cậu không về nhà à?”

“Ừm, mình về muộn chỉ đủ thời gian lăn ra ngủ.” Kate nói. “Có chuyện gì à? Jake có sao không?”

“Không ổn.” Nancy nói. “Cậu không trả lời điện thoại. Anh ấy nghĩ là cậu hoặc là đã chết hoặc là đang ở với một anh chàng nào đó khác, và anh ấy không biết chắc là mình ghét khả năng nào hơn. Will và mình đã thêm mắm thêm muối cho cái khả năng ‘anh chàng nào đó khác.’”

“Vì sao?” Kate hỏi với vẻ bối rối.

“Tạo động cơ.” Nancy nói. “Anh ấy khổ sở vì không có cậu, nhưng anh ấy sẽ không làm bất cứ chuyện gì về chuyện này đâu, vì thế bọn mình hi vọng là sự ghen tuông sẽ kích anh ấy hành động. Nếu anh ấy xuất hiện ở trước cửa nhà cậu và hét lên ‘Anh ta đâu?’ thì cậu có thể cảm ơn bọn mình đấy.”

Kate bật cười. “Anh ấy nhớ mình à?” Cô hỏi. “Anh ấy thực sự nhớ mình à?”

“Ồ, anh ấy sẽ không thừa nhận điều đó đâu, nhưng tin mình đi, ‘nhớ cậu’ là nói giảm nói tránh đấy. Bọn mình đã nghĩ đến chuyện gọi người nhốt anh ấy lại. Anh ấy thậm chí còn xúc phạm bà Dickerson nữa. Anh ấy thực sự khổ sở. Mình nghĩ tốt hơn hết là cậu nên quay lại và cứu lấy anh ấy.”

“Thực ra thì đó chính là lý do mà mình gọi.” Kate nói. “Không phải là để cứu Jake, nhưng là để quay trở lại đó. Mình muốn...” Cô hít vào thật sâu, “...mình muốn mua một phần quán bar, nhưng mình sẽ không quản lý nó,” cô vội vàng thêm vào, “mình sẽ không ngáng đường cậu, mình sẽ không...”

“Xúc tiến đi, cứ ngáng đường mình,” Nancy nói, “Mình nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời. Mình đã thông qua cái kế hoạch tổng thể mà cậu đã làm. Mình thích nó. Quay trở lại đây đi và bọn mình sẽ thực hiện kế hoạch đó.”

“Cậu đã thông qua kế hoạch đó?” Kate hỏi. “Thật tuyệt vời.” Kate ngạc nhiên và nháy mắt với Jessie, lúc này đang nói “Mình đã bảo cậu rồi.” với một miệng đầy bánh rán. “Thật kỳ diệu.” Kate nói. “Mình choáng váng đấy. Mình nghĩ là những cái đầu vĩ đại suy nghĩ những điều giống nhau.”

“Thực ra ban đầu chuyện này không phải do cái đầu vĩ đại của mình.” Nancy nói. “Đó là ý kiến của Jake.”

“Jake?” Giọng Kate vỡ ra ngạc nhiên.

“Đúng thế. Anh ấy dành cả hai tuần vừa rồi ở đây vào mỗi tối, giải thích cho mình về chuyện cuộc đời mình sẽ tốt đẹp hơn như thế nào nếu có cậu ở đây.” Nancy phá lên cười. “Mình đã từng nhìn thấy những lời bào chữa trong suốt trước đây, nhưng lời bào chữa này trên thực tế là hoàn toàn vô hình. Anh ấy muốn cậu quay trở lại. Tệ thật.”

Hai tuần. Jake đã nghĩ đến chuyện này trong suốt hai tuần, và để cô sống trong địa ngục... “Nếu thế thì tại sao anh ấy không gọi cho mình?” Kate gắng hỏi.

“Mình không biết.” Nancy nói. “Mình không giải thích hộ Jake. Hãy xuống đây và hỏi thẳng anh ấy. Và đem theo tiền nữa. Một nửa cái quán bar ngớ ngẩn này sẽ không rẻ một chút nào đâu. Bọn mình sẽ làm cho cậu đầu tư thật nhiều vào nơi này để cậu không bao giờ có thể bỏ đi nữa.”

“Mình đã thực sự đầu tư vào chỗ đó rồi đấy.” Kate nói. “Nhưng nếu mình phải ngồi đây đau đớn khổ sở trong suốt sáu tuần trong khi Jake ngồi ở dưới đó cũng đau đớn khổ sở trong suốt sáu tuần chỉ bởi vì anh ấy không muốn gọi cho mình và thừa nhận với mình là anh ấy đã mắc sai lầm, thì sẽ phải trả giá bằng cả địa ngục đấy.”

“Trả cho mình trước.” Nancy nói. “bởi vì chắc chắn là cậu sẽ phải trả giá bằng cả địa ngục đấy.”

Một vài phút sau khi Kate gác máy, Jessie đang chiến đấu nốt với miếng bánh rán cuối cùng. “Vậy hãy đến với thiên đường của cậu đi và mình sẽ giúp cậu đóng gói hành lý.” Cô nói với Kate

trong lúc rút ngón tay. “Chúng ta có thể chuẩn bị sẵn sàng để cậu có thể lên đường khi đêm bắt đầu xuống.”

“Không.” Kate nói. “Mình phải chuyển giao mấy vụ của Vandenburg, Avery và Davis cho ai đó khác đã. Mình phải fax đơn xin từ chức cho bố và thậm chí lúc này mình còn không biết chắc ông đang ở đâu – mình nghĩ có lẽ là Hồng Kông. Mình phải gọi cho công ty bất động sản để bán căn hộ của mình. Mình phải chuyển hết những khoản đầu tư của mình sang tiền mặt. Và mình phải quyết định xem mình phải giải quyết với Jake về bản danh sách này như thế nào nữa.”

“Đừng trì hoãn.” Jessie nói. “Nếu cậu trì hoãn, cậu sẽ lại rút lui cho xem.”

“Mình không thể rút lui.” Kate nói, nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt cố gắng để xác định xem mình đang vui mừng hay đang hoảng sợ. “Mình chỉ mua một nửa quán bar thôi mà.”

Một tuần sau đó, Jake ngồi trong văn phòng khách sạn, mắt nhìn chăm chú vào màn hình máy tính trong lúc những ngón tay của anh nhảy múa trên những phím số. Anh quá mải mê với công việc mình đang làm đến mức không nghe thấy tiếng cửa mở.

Kate đứng trên ngưỡng cửa văn phòng một lát, vô cùng sửng sốt. Việc duy nhất mà cô từng thấy Jake làm một cách say mê miệt mài như thế trước đây là làm tình với cô. Điều đó làm cô nhớ lại lý do vì sao cô ở đó. Cô đóng cửa lại phía sau lưng mình và ngồi xuống trên chiếc ghế tựa ở phía bên kia anh qua chiếc bàn làm việc, cô cố gắng nhớ lại rằng Nancy đã nói với cô là anh muốn cô quay trở lại, và rằng Jessie đã nói tất cả những gì cô phải làm để có thể sống hạnh phúc trong suốt quãng đời còn lại là phải đối mặt với anh.

Cùng với bản danh sách của cô.

Cô nhìn anh, được bao xung quanh một vòng hào quang ánh sáng của bóng đèn điện, và cô biết rằng cô không muốn đối mặt với anh; cô muốn lao vào lòng anh. Anh trông to lớn, rộng rãi, an toàn và giống tất cả những gì cô từng muốn có.

Và anh thì thậm chí còn không nhận ra là cô đang ở đó.

“Xin chào.” Cô nói to lên. Jake ngẩng phắt lên, sửng sờ.

Họ nhìn nhau chằm chằm không chớp mắt một lúc trong lúc Kate chờ anh hỏi là cô đang làm gì ở đây.

“Chào.” Jake nói. Anh định nói gì đó nữa nhưng rồi lại dừng lại.

Vài giây nữa trôi qua trước khi Kate lại lên tiếng. “Em nghĩ là anh đang thắc mắc không biết em đang làm gì ở đây.”

Anh trả lời. “Không. Anh chỉ thấy vui mừng vì em ở đây. Em trông tuyệt lắm.”

“Cảm ơn anh.” Kate nói. “Anh cũng thế.”

Họ lại nhìn nhau không chớp mắt một lát nữa. *Thôi nào*, Kate tự nhủ với bản thân, *vượt qua chuyện này thôi, đối mặt với anh ấy nào*. “Em vừa mới mua một phần quán bar của Nancy.” Cô bắt đầu.

Và Jake nói. “Anh biết. Cô ấy nói với anh rồi. Tuần trước. Anh cho rằng chuyện đó thật tuyệt.”

“Ồ.” Kate nói. “Thực ra, điều đó có nghĩa là em sẽ chuyển về đây. Trên thực tế thì em đã ở đây rồi.”

“Điều đó thật tuyệt.” Jake lặp lại.

Họ lại nhìn nhau chằm chằm, và cuối cùng Kate từ bỏ. Đối mặt với anh thì được lợi ích gì chứ? Dù sao thì anh cũng không quan tâm. Anh chỉ ngồi đó, lặp đi lặp lại “Tuyệt” như một hình nộm vĩ đại. Tức giận, bối rối và sự khổ sở xung đột lẫn nhau trong con người cô, và sự tức giận đã thắng.

“Em nghĩ là em sẽ đi.” Kate nghiêng rằng nói, rồi đứng dậy, và Jake bỗng bật dậy kêu lên. “Chờ một chút.”

“Em đã phải chờ đợi suốt sáu tuần.” Kate bật lại. “Thế là đủ lâu rồi.”

“Em mới đến đây có mười phút.” Jake nói, “Đừng phóng đại quá thế.”

“Em đã rời khỏi đây sáu tuần.” Kate nói. “Anh không hề gọi điện. Anh có nhận thấy là em đã bỏ đi không đấy?”

“Dĩ nhiên là anh nhận thấy rồi.” Jake nói. “Chuyện đó thật kinh khủng.”

“Sáu tuần.” Kate nói. “Sáu tuần khổ sở, cô đơn, tồi tệ.”

“Này, anh cũng khổ sở.” Jake nói.

“Thế tại sao anh không gọi điện?” Kate hét lên.

“Ừm, anh phải suy nghĩ.” Jake bắt đầu.

“Anh phải suy nghĩ? Trong sáu tuần, anh phải suy nghĩ? Anh có biết là em khổ sở đến thế nào trong suốt sáu tuần đó trong khi anh phải suy nghĩ không?”

“Thấy không?” Jake lý luận. “Đó là lý do vì sao anh ghét những chuyện kiểu này.”

Kate bắt đầu giọng lên mặt bàn. “Anh có chút ý tưởng nào về việc chuyện này kinh khủng đến thế nào với em không? Em đã khóc vì anh, chết tiệt thật. Trong khi em chưa bao giờ từng khóc trước đây.”

“Kate...” Jake có vẻ hoảng sợ.

“Sáu tuần!” Kate hét lên. “Và anh cũng đừng nghĩ là em chuyển về đây để theo đuổi anh. Em ghét cuộc sống ở thành phố, em thích sống ở đây, và em sẽ chuyển về đây ngay cả khi anh không có ở đây.”

“Đấy, thấy không” Jake nhẹ nhàng nói. “Đó là một điểm khác nữa mà chúng ta giống nhau.”

“Chúng ta không có điểm gì giống nhau cả.” Kate vặc lại và quay người bước về phía cửa. Jake lao đến bên cô chỉ trong một giây và đứng trước mặt cô, chặn đường đi của cô. “Chỉ cần cho anh một cơ hội.” Anh nói.

“Không.” Cô nói. “Tránh ra khỏi đường đi của em.”

“Anh không thể.” Anh nói, giơ tay về phía cô và lắc đầu. “Anh không thể để em bỏ đi lần nữa. Và em yêu anh, em khóc vì anh. Em đã nói thế.”

“Em sẽ quên được anh.” Kate nói. “Thực ra thì lúc này có lẽ em đã quên được anh rồi.”

“Không, em không quên được đâu.” Jake nói, rồi anh kéo cô vào lòng và hôn cô.

Kate đã quên mất nụ hôn của Jake có thể làm cô mù mẫm đến mức nào, quên mất môi anh nóng bỏng đến chừng nào trên môi cô, và cảm giác tuyệt vời thế nào, rắn chắc thế nào và đúng đắn thế nào khi anh vòng tay ôm cô vào lòng, và hơn tất cả, cô cần được ở bên anh nhiều đến chừng nào. Khi cô ngả hẳn người theo nụ hôn của anh, cô cảm thấy anh nhẹ nhõm hẳn đi, và họ ôm nhau thật chặt một lúc rất lâu sau khi nụ hôn đã chấm dứt.

“Nói với anh là em sẽ không quên anh đi.” Jake nói.

“Em sẽ không quên anh.” Kate thì thầm trên ngực anh. “Em sẽ không bao giờ quên được anh. Đó là một lời nguyện trong cuộc đời em.”

“Đừng bao giờ dọa anh như thế lần nữa đấy.” Jake nói với vẻ nôn nóng. “Anh đã nghĩ là em sẽ thực sự bỏ đi.”

“Em định thế thật.” Kate nói. Cô hít vào một hơi thật sâu rồi cố gắng lùi ra khỏi anh. “Có thể em vẫn sẽ bỏ đi. Em có một bản danh sách những yêu sách.”

“Em có thể có chúng.” Jake nói và kéo cô trở lại vào lòng anh để cô không thể bỏ đi nữa. “Tất cả những yêu sách đó, tất cả những gì em muốn.”

“Anh sẽ không thích chúng đâu.” Kate nói.

“Anh sẽ vẫn sống sót thôi.” Anh nhìn xuống cô và mỉm cười, một lần nữa cô cảm giác như mình bị tan chảy vào anh. Trước khi khả năng cô có thể đầu hàng hoàn toàn xảy ra, cô lôi bản danh sách của Jessie ra khỏi túi xách và đẩy nó cho anh.

“Cái gì thế?” Anh hỏi, cầm lấy nó bằng một tay trong khi tay còn lại vẫn ôm quanh người cô để đề phòng trường hợp cô thay đổi ý định, và cô nói. “Đây là những yêu sách của em. Anh sẽ ghét chúng cho xem.”

Anh nhìn vào bản danh sách và nói. “Chữ viết tay của em thực sự vô cùng kinh khủng.”

“Đó là chữ của Jessie.” Kate nói, cảm thấy mình như một con ngốc. “Trả nó lại đây. Nó vớ vẩn lắm.”

“Không.” Anh nói rồi đọc. “Thứ nhất: Anh ấy sẽ không gọi điện.” Anh nhìn Kate, vẻ không hiểu.

“Thì anh đã không gọi điện.” Kate nói.

“Anh sẽ gọi. Anh sẽ nói chuyện với em vào buổi sáng, buổi trưa, và buổi tối. Nó có bắt buộc là phải trên điện thoại không?”

“Trả em bản danh sách.” Kate nói và chụp lấy nó nhưng anh giữ nó ra khỏi tầm tay của cô.

“Thứ hai: Anh ấy nghĩ là có lẽ anh ấy yêu cô ấy.” Jake đọc. “Sao bản danh sách này không có ý nghĩa gì nhỉ?”

“Anh đã nói là anh chỉ nghĩ rằng anh yêu em.” Kate nói. “Đó là một điều đáng để lo lắng.”

“Sự lo lắng của em đã qua.” Jake nói và nhìn cô với một vẻ chắc chắn làm cho cô cảm thấy choáng váng. “Anh phát cuồng vì em.”

“Ồ.” Kate nói.

Anh quay trở lại với bản danh sách. “Thứ ba: Anh ấy ghét phải đối mặt và bị thao túng.” Anh

đọc. “Ừm, điều này thì khá đúng. Thế vấn đề là gì?”

“Anh sẽ phải chọn một trong hai điều đó nếu không chúng ta sẽ không thể nói chuyện được nhiều với nhau.” Kate nói. “Anh muốn em đổi mặt với anh hay thao túng anh?”

Jake thở dài. “Đổi mặt. Dù sao thì em cũng sẽ làm thế. Thứ tư là gì? ‘Anh ấy không làm việc.’” Anh nháy mắt với cô. “Muốn cá không? Lại đây.” Anh kéo cô đi vòng sang phía bên kia chiếc bàn làm việc, ngồi xuống chiếc ghế tựa và kéo cô ngồi vào lòng anh, tay vẫn ôm lấy cô. “Okay, chuyện này cũng không chắc chắn lắm vì nó không chính xác là một công việc. Em thấy chiếc máy tính xinh xắn này không?”

“Có.” Kate nói.

“Anh đã tham gia vào thị trường chứng khoán trở lại.” Jake nói. “Nó không phải là một công việc theo đúng nghĩa của từ đó, nhưng...”

“Cái gì?” Kate hỏi và chồm về phía trước để nhìn vào màn hình máy tính.

“Em nói đúng.” Jake nói. “Anh đang thối rửa ra ở đây. Nhưng anh không muốn quay trở lại với đường đua của những con chuột đó nữa. Vì thế anh nghĩ anh sẽ chỉ cần ở lại đây và làm một con chuột thành thoi. Và có lẽ, một ngày nào đó, có lẽ, anh sẽ thử thành lập công ty Dịch vụ Tài chính Templeton cũng nên. Em thích không?”

“Em sững sốt ấy chứ.” Kate nói, và Jake lại kéo cô lại gần anh trong khi anh quay lại với bản danh sách.

“Thứ năm: Anh ấy tránh xa những cam kết.” Jake đọc. “Quên chuyện đó đi, anh đã cam kết rồi. Thứ sáu: Anh ấy nghĩ không có việc gì cho cô ấy ở đó.’ Anh đã giải quyết chuyện đó rồi khi anh nói với Nancy về ý tưởng về quán bar. Thứ bảy: Anh ấy không muốn kết hôn.”

“Còn em thì muốn.” Kate nói. “Em thực sự muốn. Nhẫn, nhà thờ, tất cả mọi thứ.”

“Tốt.” Jake nói. “Anh đã phải mất một đồng tiền cho cái này.” Hít vào một hơi thật sâu và ôm chặt cô vào lòng bằng một tay, anh mở ngăn kéo chiếc bàn làm việc và lôi ra một hộp đựng nhẫn nho nhỏ.

“Nhẫn ư?” Cô hỏi, ngồi thẳng dậy trong lòng anh khi anh đưa cho cô cái hộp. “Anh đã mua nhẫn ư? Anh không thèm gọi cho em trong sáu tuần, nhưng anh mua nhẫn ư?”

“Anh muốn có chúng khi anh cầu hôn em.” Jake nói và nhìn cô trong lúc cô mở nắp chiếc hộp. “Anh không thích những thứ này lắm, và anh nghĩ rằng có thể anh chỉ cần đưa chúng cho em và em sẽ vô cùng choáng váng...”

“Em thực sự choáng váng.” Kate nói và nhìn vào những chiếc nhẫn. Đó là một cặp chiếc nhẫn cưới được chạm khắc và có một cái nạm ngọc.

“Còn nữa,” Jake nói. “Anh đã mua một ngôi nhà.”

“Một ngôi nhà?” Kate kêu lên. “Anh mua nhẫn và một ngôi nhà?”

“Nó chỉ là một căn nhà nhỏ cũ kỹ ở bên cạnh hồ.” Jake nói, trông có vẻ lo lắng. “Anh lại làm lộn xộn mọi thứ lên nữa à?”

“Anh đã mua một ngôi nhà.” Kate lặp lại. “Anh sẽ làm gì với ngôi nhà đó và cặp nhẫn này nếu em không nói đồng ý.”

“Ngay cả đùa thì em cũng đừng có nói thế.” Jake vội vàng nói. “Anh đã có những cơn ác mộng về chuyện đó rồi.”

“Cầu hôn em đi.” Kate nói.

“Em sẽ lấy anh chứ?” Jake hỏi.

“Vâng.” Kate nói và đeo chiếc nhẫn có nạm ngọc vào ngón tay mình.

Jake kéo cô vào lòng anh trở lại và nói. “Cảm ơn em.” với một sự biết ơn chân thành và sự nhẹ nhõm làm Kate vô cùng sửng sốt.

“Anh thực sự muốn làm chuyện này à?” Cô hỏi.

“Anh thực sự muốn làm chuyện này.” Anh nói.

“Vậy sao sáu tuần liền...” cô bắt đầu, và lần này anh đã cắt ngang cô.

“Nghe này, anh biết em rất chắc chắn về chuyện này, nhưng em luôn chắc chắn về mọi chuyện.” Anh nói, giọng anh chứa chan tình yêu và sự quan tâm. “Anh thì không chắc chắn về bất cứ thứ gì cả. Anh cảm thấy lo lắng. Và hãy đối mặt với nó mà xem, mọi chuyện sẽ không luôn luôn dễ dàng với chúng ta đâu.”

“Em biết.” Kate nói.

“Anh muốn cảm thấy chắc chắn khi anh cầu hôn em.” Jake nói và nhìn cô chứa chan tình yêu đến nỗi cô không thể chịu đựng được. “Và giờ anh đã chắc chắn.”

“Ồ.” Kate nói và nuốt xuống. “Em vẫn không thể tin được chuyện anh mua một ngôi nhà và nhẫn cưới trong khi anh để em khóc lóc trong suốt sáu tuần. Đừng bao giờ...”

“Đó là những gì anh muốn nói.” Jake nói. “Anh không nghĩ là lúc nào đó anh sẽ làm thế, nhưng anh chỉ là không biết phải cầu hôn em như thế nào. Anh thậm chí còn không biết làm thế nào sau khi anh đã cảm thấy chắc chắn rồi. Hãy nhìn xem anh giải quyết chuyện này tệ thế nào. Và chúng ta sẽ còn gặp phải những chuyện này nữa. Anh sẽ cố gắng hết sức, nhưng anh sẽ làm lộn xộn hết cả lên và em sẽ thay đổi quan điểm và thế là chúng ta sẽ lại cãi nhau.”

Kate lại nuốt nước bọt. “Em biết.”

“Nhưng vấn đề quan trọng đối với anh,” anh nói và nhìn thật sâu vào trong mắt cô, “là cho dù chúng ta có rắc rối gì thì chúng ta cũng có thể giải quyết được, bởi vì sẽ không có gì tồi tệ với anh bằng chuyện phải rời xa em. Không có gì cả.”

“Ồ.” Kate nói.

“Kate?” Jake hỏi khi thấy cô im lặng một lúc lâu.

“Em chỉ là xúc động quá.” Kate nói, cố gắng để không khóc òa lên. “Em đã nghĩ là em sẽ quay trở lại đây và anh có thể sẽ vui mừng khi nhìn thấy em, và có thể anh sẽ nói với em anh nghĩ rằng anh yêu em nhưng anh không chắc lắm, và thậm chí có thể anh sẽ miễn cưỡng cưới em, em không bao giờ nghĩ...”

Jake ôm cô chặt hơn. “Anh đã từng là một tên khốn nạn đến thế hay sao? Anh đã nghĩ là em biết...”

“Không.” Kate nói. “Nhưng giờ thì em biết rồi, giờ khi anh đã nói với em.” Cô bỗng giơ chiếc nhẫn nam ngọc của mình lên phía dưới ánh điện và ngắm nhìn nó một cách kỹ càng. “Những nét chạm khắc này, phía trên thành nhẫn, đó là cá à?” Cuối cùng cô hỏi với một giọng như bị bóp nghẹt.

“Anh đã phải đặt làm chúng một cách đặc biệt đấy.” Jake nói.

“Cá ư?” Kate hỏi lại, trố mắt nhìn anh và cảm thấy yêu anh nhiều hơn bao giờ hết, cô gần như tê liệt vì cảm giác đó.

“Một số khoảnh khắc tuyệt vời nhất của chúng ta đều diễn ra trước mặt những con cá.” Jake nói. “Anh không muốn tặng em một chiếc nhẫn bình thường. Em không phải là một người phụ nữ bình thường.”

“Cá,” Kate nói. “Em đã nói với anh rằng em sẽ yêu anh cho đến ngày em nhắm mắt xuôi tay chưa?”

“Tốt hơn là em nên thế.” Jake nói. “Bởi vì đó là khoảng thời gian mà em sẽ phải chịu đựng có anh lớn vồn xung quanh em.” Anh ngừng lại một lát rồi nói tiếp. “Trừ khi em giết chết anh trên

giường. Cứ tiến tới và thử làm điều đó xem, anh không lấy đó làm phiền đâu.”

Kate lại nhìn chiếc nhẫn trên tay mình lần nữa. “Em đã đính hôn.” Cô nói, và lại đưa chiếc nhẫn soi dưới ánh điện một lần nữa.

“Thực ra thì em đã từng đính hôn trước đây.” Jake nói trong lúc cô ngẩng nhìn chiếc nhẫn với vẻ thích thú. “Đó là lý do vì sao anh nghĩ rằng chúng ta nên làm đám cưới cuối tuần này.”

“Gì cơ?” Kate giật mình hỏi lại. Và khi cô quay đầu lại để nhìn anh, anh liền hôn cô, kéo cô lại thật gần đến nỗi cô có cảm giác anh sẽ không bao giờ thả cô ra nữa. Cô hôn trả lại anh, yêu cái cảm giác môi anh trên môi cô, cái cảm giác nhồn nhột nhẹ nhàng khi hàm ria mép của anh cọ vào da cô. Khi anh kết thúc nụ hôn, cô đeo cứng lấy anh và úp mặt vào chiếc áo sơ mi của anh bởi vì cảm giác được dựa vào anh thật tuyệt diệu biết bao, thật an toàn biết bao khi có vòng tay của anh quấn quanh người cô. Cô có cảm giác ở bên anh như được ở nhà, và cô chưa bao giờ từng được ở đó trước đây.

“Chuyện đính hôn không có tác dụng gì với em cả.” Jake thì thầm bên tai cô. “Nhưng anh chàng đó, họ đã chờ quá lâu, rồi họ để em đi mất.”

“Em sẽ không đi đâu nữa cả.” Kate nói, ngẩng mặt lên nhìn anh lần nữa. “Nếu anh nghĩ rằng em sẽ rời xa anh thì anh thật điên rồ. Anh đã cầu hôn em và em có những con cá làm chứng cho chuyện đó.”

“Dĩ nhiên đó một phần là lỗi của em.” Jake nói tiếp như thể anh không nghe thấy cô nói. “Em và cái kế hoạch của em.”

“Này,” Kate ngồi thẳng dậy. “Kế hoạch của em có tác dụng tốt đấy chứ. Giờ em đã có anh, đúng không?”

“Và anh là một phần trong cái kế hoạch của em ư?” Jake nhe răng cười với cô. “Anh không nghĩ thế. Anh nghĩ là anh đã bắt cóc em, cưng ạ, bất thành lĩnh tấn công em trong lúc em đang sẵn lòng những tên ngốc. Chuyện tốt nhất từng xảy ra với em là bất ngờ có anh xuất hiện và cái kế hoạch của em lại đi về phương nam.”

Kate định phản đối lại nhưng rồi cô dừng lại. Anh đang mỉm cười với cô với một vẻ yêu thương tuyệt đối và một niềm hạnh phúc làm cho cô chỉ cần nhìn anh thôi cũng đã cảm thấy mù mịt cả người. Anh cao ráo, đáng tin cậy và thành công trong cuộc sống, một anh chàng rất có khiếu hài hước, rất tuyệt vời ở trên giường và sẽ yêu cô đến phát điên cho đến ngày cô nhắm mắt xuôi tay.

“Em đã nghĩ gì nhỉ?” Cô nói, rồi thả lỏng người trong vòng tay ấm áp của cái kế hoạch tuyệt vời nhất mà cô đã từng lập ra, và cô dự định sẽ mãi mãi ở lại trong vòng tay đó.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>